

Joyce Porter

DOVER MINDENT MEGOLD

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

JOYCE PORTER
DOVER MINDENT MEGOLD
BŰNÜGYI REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1983

JOYCE PORTER
DEAD EASY FOR DOVER
WEIDENFELD AND NICOLSON, LONDON
COPYRIGHT © 1978 BY JOYCE PORTER
HUNGARIAN TRANSLATION © RAKOVSKY ZSUZSA. 1983

HU ISSN 0138 9904

1

Frenchy Botham lakosai nem voltak elragadtatva, amikor egy szeles márciusi reggelen arra ébredtek, hogy egy gyilkosság szakadt a nyakukba. A néhány maradék „valódi” falusi (akiknek a házat a hámló festékről, konyhakertjét a rothadó kelkáposztáról lehetett felismerni) nem lelkesedett a gondolatért, hogy egy sereg undok zсарu szaglásszon a környéken, tegyék azt bármi okból is, a városiak pedig nem azért költöztek annyi temérdek pénzt a vidéki nyaralójukra, hogy most egyesek holmi hullákat dugdossanak gondosan ápolt élősövényük alá.

A rendőrfőnök kétségbeesetten bámult a lábánál heverő, ponyvával letakart halomra, és idegesen ütögette sétapálcájával bőrkesztyűs tenyerét.

– Mondja, biztos benne, hogy nincs semmi a holttesten, amiből a személyazonosságát ki lehetne deríteni? – kérdezte immár ötödször.

Walters felügyelő amilyen nagydarab, olyan béketűrő ember volt. Birkatürelemmel kitartott a már négy ízben jól bevált válasza mellett:

– Eddig semmit sem találtunk, uram – mondta. – Persze, ne felejtse el, hogy még nem tudtuk levetkőztetni, de a zsebe üres, retikülnek pedig nyoma sincs.

– De azért még keresik?

– A retikült, uram? – Walters felügyelő fejével a hadseregnyi rendőr felé intett, akik aprólékosan vizsgálgattak minden négyzetcentimétert a kertben, a kocsifelhajtón és a ház mellett vezető úton. – Igen, még keressük.

A rendőrfőnök szorgalmasan rágta az alsó ajkát.

– Hogy a ménkű csapna bele! – mondta.

– Értesíti a Scotland Yardot, uram? – A felügyelő előre tudta a választ, és csodálatra méltó rezignációval várta, hogy az foltot ejtsen szakmai becsületén.

– Már telefonáltam Londonba, mielőtt ide elindultam – morogta a rendőrfőnök, aki úgy félt a felelősségtől, mint a tűztől. – Pár órán belül itt lesznek.

– Hát, azt hiszem, nem nyúlhatunk a holttesthez, amíg ide nem érnek – mondta Walters felügyelő, inkább csak azért, hogy kitöltse valamivel a zavarba ejtő szünetet. – Már rendelkeztem, hogy készítsék elő a tanácsstermet: azt fogjuk a gyilkossági csoport itteni irodájának használni. Mire a fiúk a gyilkossági csoporttól ideérnek, minden rendesen elő lesz készítve.

– Ha helybeli volna ez a lány – magyarázkodott a rendőrfőnök –, akkor egy percig se haboztam volna. Mi magunk is megbirkóznánk az ügyvel. De hát nem az.

– Szemmel láthatólag nem az, uram – egyezett bele Walters felügyelő egykedvűen.

– Nagyon úgy fest, hogy Frenchy Botham csak véletlenszerű kapcsolatban van ezzel a gyilkossággal. Ezt a lányt alighanem egy elhaladó autóból hajították ki, és az ügynek olyan vonatkozásai lesznek, amelyek túlnyúlnak a mi igazgatási területünkön. Ez minden jel szerint az a fajta eset, amit a Scotland Yard fél kézzel is meg tud oldani.

– Minden bizonnyal, uram.

Walters felügyelő hangja megnyugtató volt, de a rendőrfőnök még mindig nagy szükségét érezte az önigazolásnak.

– Nekünk egyszerűen nincsenek meg az eszközeink – magyarázta. – Sem a tapasztalataink. Nincs elég emberünk. Tudja, ez az átkozott influenzajárvány valósággal aratott köztünk. Minden reggel megkapom a teljes létszámjelentést, és higgycs el, rémítőek az adatok. Egyszerűen rémítőek! – Sétapálcájával a közeli rododendronbokor felé sújtott, és témát váltott.

– Mit is mondott, mennyi ideje fekszik ott a hulla?

Walters felügyelő megrázta a fejét.

– Nem volt szó időről, uram. De amilyen állapotban a ruhája van, inkább napok, mint órák óta. Doktor Maxton szerint lehet, hogy hetek óta, de ez még csak amolyan futó vizsgálat volt. A halottszemle után talán többet fogunk tudni.

– És nem lehet, hogy...?

– Nem úgy fest a dolog, uram. A ruhája nincs elszakadva, még csak nem is zilált. És a farmer, ami rajta van, olyan istentelenül szűk, hogy szerintem csak konzervnyitóval lehetett volna kihámozni belőle.

Újra esni kezdett. A rendőrfőnök felgyűrte a gallérját, és újabb kérdést tett föl. Mindenáron el akarta kerülni azt a látszatot, hogy túlságosan siet vissza száraz és meleg irodájába, míg az irányítása alá tartozó emberek kénytelenek tovább folytatni a vizsgálatot, bármilyen zord is az idő.

Walters felügyelő megint megrázta a fejét.

– Nem, uram, nem fojtották meg, és némileg ez is arra utal, hogy nem erőszakkal vagy más szexuális jellegű támadással van dolgunk. Ami azt illeti, egyszerűen fejbe vágták hátulról, azzal a bizonyos közmondásos tompa tárggyal. Alighanem összezúzták a koponyáját. Az orvos szerint csak egy kicsit vérzett. Gyanítja, hogy még élt, amikor idegyömöszölték, de egyelőre csak találgat.

– Az tehát biztos, hogy nem ott ölték meg, ahol megtaláltuk?

– Úgy látszik, uram.

A rendőrfőnök érezte, hogy az eső becsorog a gallérja mögé, de azért hősiesen folytatta:

– Elég furcsa helyet választottak az elrejtésére.

– Hát nem is tudom, uram... – Walters felügyelő gondosan megvizsgálta a terepet. – Már azelőtt is felfigyeltem ezekre a jókora, különálló házakra; mindegyiknek saját kocsifelhajtója van. Csaknem mindig tárva-nyitva hagyják a kaput. Különben túl sok bonyodalommal járna, hogy ki-be rohangáljanak az autóikkal. Nem is beszélve az ügynökökről és hasonlókról.

A rendőrfőnök egyik átázott lábáról a másikra nehezedett.

– Na és mi a helyzet a gyerekekkel meg a kutyákkal?

– Azok, tapasztalataim szerint, többnyire a hátsó kertben vannak, uram. Különben maga is láthatja, uram. – Walters felügyelő a rendőrfőnök kocsija felé hátrált, és közben az útra mutatott. – A Grove-ban a kocsifelhajtók kapuja többé-kevésbé mindig nyitva van. Arról nem is beszélve, hogy itt, a Les Chênes-ben nem sok kisgyermeket vagy ölebet találni.

A rendőrfőnököt ez érzékenyen érintette.

– Csak nem azt akarja állítani, hogy a gyilkos jól ismerte a helyi viszonyokat, vagy igen, Walters?

– Tulajdonképpen nem, uram – hangzott a rendíthetetlen válasz. – Bár azt hiszem, hiba lenne, ha teljesen kizárnánk annak a lehetőségét, hogy helybeli a tettes. Egy kis szerencsével ez a hulla akár hónapokig is észrevétlenül heverhetett volna a nyitott kapu mögött. Gyakorlatilag a bokrok teljesen eltakarták.

– Nem hiszem, öregem, hogy effajta spekulációkkal közelebb jutunk a megoldáshoz! – A rendőrfőnök egyre merészebb lett, most, hogy már csak karnyújtásnyira volt a kocsijától. – Hiszen csak pár méternyire van egy forgalmas közúttól, az isten szerelmére! No meg a kertet is gondozzák, nem?

Walters felügyelőnek erről is megvolt a maga elmélete.

– Meglepődne, uram, ha tudná – mondta kikezdhetetlen nyugalommal –, hogy milyen kevés ember megy végig a Grove-on gyalog, vagy kukucskál be magas kőkerítések mögé, ha ne adj' isten mégis gyalogolna. És aztán – magyarázta nehézkesen –, olyan nagyon sokat tulajdonképpen nem is kell kertészkedni egy csomó elburjázott rododendronbokor alatt.

A rendőrfőnök el volt szánva: ha egy mód van rá, nem hagyja, hogy ebből az ügyből helyi büntényt csináljanak.

– De a hullát mégiscsak felfedezték! – erősködött rosszul leplezett diadallal. – Ez azért azt bizonyítja, hogy mégse dughatták el olyan csuda ügyesen, nem igaz?

– Csak azért fedezték fel, uram, mert az öreg Sir Perceval Henty-Harris meghalt.

A rendőrfőnök csúnyán nézett a sofőrére, aki semmi hajlandóságot nem mutatott rá, hogy kiszálljon a kocsiból, és kinyissa az ajtót.

– Hát ezt meg hogy érti, hogy csak azért, mert az öreg Sir Perceval meghalt?

– Ha nem adta volna be a kulcsot, uram, akkor, ugye, az unokahúga nem gondolhatott volna egy kis üdülésre. Azért zárta be a kaput, mert el akart utazni. Azt mondja, úgy a ház kevésbé tűnik lakatlannak; retteg ugyanis, hogy valami betörő megorrontja a kedvező alkalmat.

A sofőr végül mégiscsak előbújt, és dacosan álldogált az esőben, a nyitott ajtó mellett. A rendőrfőnök úgy döntött, hogy most megtanítja kesztyűbe dudálni.

– Tehát Miss Henty-Harris fedezte fel a holttestet?

Walters felügyelő ezt már közölte a rendőrfőnökkel, de azért szeme se rebhent.

– Így van, uram. Elhalasztotta az utazást, és telefonált nekünk.

A rendőrfőnök helyeslően bólintott az állampolgárok és a rendőrség együttműködésének e szép példája hallatán, és úgy találta, hogy a sofőr most már eleget szenvedett.

– Nos, azt hiszem, most már igazán vissza kell térnem az adminisztratív teendőkhöz! – panaszkodott nem túl meggyőzően. – Nem is képzeli, hogy irigylem magukat, akik kinn dolgoznak a terepen! – Beszállt csillogó-villogó hivatali autójába, és megnyomta azt a gombot, amelynek segítségével le lehetett eresztetni az ablakot. – Mondja, Walters, ugye, magára bízhatom, hogy törődjön ezekkel a fiúkkal a gyilkossági csoporttól? Mindig udvariasan, mindig figyelmesen. Érti, ugye? Teljes együttműködést. Végül is ugyanazon az oldalon állunk, nem igaz?

Walters felügyelő bólintott.

– Igen, uram, állítólag.

Mialatt a sofőr türelmetlenül felpörgette a motort, Waltersnek még egy utolsó kérdés jutott az eszébe:

– Kit küldenek a londoniak, uram? Nem tudja véletlenül?

– Egy Dover nevű fickót – mondta a rendőrfőnök, boldogan elterpeszkedve a bőrülésen. – Biztos egy olyan reményteljes, nagy jövőjű ifjonc.

– És ezt miből gondolja, uram?

– Hát, csak főfelügyelő, és ráadásul létszám fölötti, legalábbis a parancsnok azt mondja. Nyilván valami sokat ígérő ifjú tehetség, akit nagyon ott akarnak tartani, amíg elő tudják léptetni, ha lesz náluk üresedés. Úgy fest a dolog, hogy egy valódi csodagyereket kaptunk. – Walters felügyelő arcán volt valami, amitől a rendőrfőnök hirtelen elhallgatott. – Talán ismeri?

– Nyilván valaki másra gondolok, uram.

– Na, hát hozza csak át hozzám, amint letanyázott! – A rendőrfőnök uralkodói kézmozdulattal intett a sofőrnek. – Mehetünk, Harvey!

Walters felügyelő felsóhajtott. Az egyetlen Dover nevezetű detektív-főfelügyelő, akiről a Yardnál valaha is hallott, a jó öreg Wilfred volt – és ő aztán igazán nem volt csodagyerek. Ellenkezőleg: középkorú, lecsúszott alak volt, aki – ha a pletykának hinni lehet – csak azért kerülhetett a rendőrség elitjének számító gyilkossági csoport közelébe, mert a londoni rendőrség egyetlen más csoportjának sem kellett. És nemhogy előléptetésre nem volt kilátása, hanem az volt az általános vélemény, hogy szakmai karrierjének csúcspontját már évekkel ezelőtt elérte, mint próbaidős rendőr.

Walters felügyelő figyelte, amint a rendőrfőnök autója eltűnik az úton. Na jól van, lehet ebben egy adag túlzás is. A jó öreg Wilfred azért mégsem lehet ennyire reménytelen eset, mert akkor már évekkel ezelőtt kirúgták volna. Ámbár... Persze, azt is mondják, hogy ha egyáltalán ért valamihez a vén nyavalyás, akkor ahhoz, hogy mentse a saját bőrét. Aztán meg az őrmesteréről azt beszélük, hogy

igencsak emelkedőben van a csillaga, és valószínűleg ez is növeli Dover esélyeit.

Walters felügyelő összeráncolta a homlokát. Hogy is hívják azt a fiút? Csinos kölyök, mindenesetre, és állítólag nagyon ad az öltözködésre. A rossznyelvek szerint hetente megír egy levelet a rendőrkapitánynak, amelyben könyörög, hogy helyezték át. Mindegy, hova – akár a közlekedési rendőrséghez, akár a kutyásokhoz vagy a bombaelhárító csoportba csak az a fontos, hogy minél messzebb legyen Wilfred Downtől. Walters felügyelő megpróbált visszaemlékezni a nevére. Ja, persze, MacGregor. Ez az! MacGregor őrmester... Szegény ördög!

Walters felügyelő belegondolt, mi vár rá az elkövetkező pár napban, és újra felsóhajtott. Na mindegy, gondolta a maga csöppet sem eredeti módján, a rendőrsors nem könnyű, és az élet apró nehézségeivel csak úgy lehet megküzdeni, ha az ember jó képet vág hozzájuk. Kihúzta magát, megfordult, majd elindult, hogy megnézzze, mire jutottak az emberei a kutatással.

Az az igazság, hogy Walters felügyelő súlyosan igazságtalan volt Dover főfelügyelővel. Ami igaz, az igaz: a jó öreg Dover valóban kövér, lusta, egészségtelen életmódot folytató, lassú eszű és nem túlságosan jellemes fráter volt valaha, méghozzá nem mindennapi mértékben – de mindez már a múlté.

Maga Dover magyarázta el – mocskos csizmáját undorító módon a szemközti ülésen nyugtatva – saját metamorfózisát az őrmesterének, miközben a legújabb gyilkosságuk színhelye felé vitte őket a vonat. E magyarázatra szükség is volt, mivel – legalábbis MacGregor őrmester nem túlságosan derűlátó szemével nézve – a látszat nemigen különbözött a megszokottól. Dover apró, fekete szeme ugyanolyan rosszindulatúnak tűnt, mint bármikor, az arca ugyanolyan puffadtak, bőre ugyanolyan tésztaízűnek. A korpás vállú, rettenetes télikabát ugyanúgy feszült duzzadó pocakján, és a

zsiros keménykalap ugyanolyan nyomorúságosan gubbasztott tulajdonosa nemesnek nem mondható homloka fölött – jócskán fölötte, ami azt illeti, mivel Dover az utazás időtartamára nagy gonddal a fogásra helyezte.

Hát nem: MacGregor a leghalványabb jelét sem tudta felfedezni semmiféle fizikai változásnak.

– A kereskedelem – magyarázta Dover, miközben megpróbált előhalászni egy süteménymorzstát a zakója alól. – Az üzlet. Az ipar. A piac. Csak ott történnek dolgok. Egy hely az igazgatótanácsban, és – szemét ködbe borította a perspektíva – korlátlan költségtérítés!

MacGregor reményei már túl sokszor mentek füstbe ahhoz, hogy ennek bedőljön. Azért a kérdést mégiscsak fel kellett tennie:

– Netán arra gondol, uram, hogy... izé... itt hagyja a rendőrséget?

– Azon már rég túl vagyok, hogy csak gondoljak rá, fiacskám! – dicsekedett Dover, akinek a túlzott szerénység sosem tartozott a hibái közé. – Lényegében már csak az van hátra, hogy kimondjam a döntő szót!

– Valóban, uram?

Számolva azzal a lehetőséggel, hogy az Angol Vasutak fülkéiben füle van a fálnak, Dover közelebb nyomult a visszahőkölő MacGregorhoz, és lehalkította a hangját. – Ezeknek persze nem mondtam – morogta. – Mi a nyavalyának mondtam volna? Az istenit, én aztán igazán nem tartozom nekik semmivel. És a nyugdíjat is megeheti a fene! – Elhallgatott, majd nem túl logikusan hozzátette:

– Meg aztán nem is akarom nekik megadni a lehetőséget, hogy megpróbáljanak lebeszélni róla.

MacGregor művelt fiatalember volt; jó hírű középiskolában nevelkedett, és ritkán fordult elő, hogy ne talált volna a helyzethez illő szavakat. Most is talált:

– Ó, hogyne, uram – mondta fölöttébb szárazon.

– Pomeroy Kemikália Rt. – köpte ki Dover a mágikus szavakat egy csomó ragacsos süteménymorzzával együtt. – A biztonsági csoport vezetője, jó mi? A fizetésben a felek a tárgyalások során

állapodnak meg, határ a csillagos ég, ehhez mit szól? Na – lökte a sajtos és uborkás szendvicseket MacGregor hozzáértőbb kezébe –, nyissa már ki nekem ezt a vacakot!

MacGregor lefeszegette a műanyag borítást.

– És tényleg megkapta az állását, uram?

– A jelentkezési lap már megvan – mondta Dover, miközben egy teljes sajtos-uborkás szendvicset gyömöszölt egyszerre a szájába, hogy ezáltal szabaddá vált kezével a zsebében matathasson. – Nem gondolnám, hogy a konkurenciától túlságosan tartanom kellene. – Önelégülten kuncogott. – Nem hinném, hogy túl sok jelentkező dicsekedhet olyan pályafutással, mint én.

MacGregor úgy gondolta, hogy ez alighanem valóban így van, és érdeklődve várt, míg Dover megtalálta, majd a sajtos szendvicstől még mindig zsiros ujjakkal kisimította előtte a számfűles, tépett papírgombócot.

– Na, ez az, amiről beszélni akartam magával – mondta Dover, átnyújtva a lapot.

MacGregor elvette, és boldog volt, hogy a kezén tartotta a kesztyűjét a hideg ellen.

– Az a rész ottan – mondta Dover –, ahol az áll: Sorolja fel, miket tart szakmai karrierje csúcspontjainak (dátumokkal!).

MacGregor úgy találta, hogy ez a pont valóban okozhat némi gondot.

– Azt kell észben tartania az embernek – mondta Dover, miközben újabb sajtos szendvicserért nyúlt –, hogy azokat a fickókat ott nemigen érdekli a múlt. A múlt hét már az őskorszak nekik. Csak az van rájuk hatással, ami itt és most történik. Ezért akarok most valami fantasztikusot produkálni.

– Úgy érti, uram, hogy abban az ügyben, amelyet most fogunk kivizsgálni Frenchy Bothamban?

– De úgy ám! – Dover majdhogynem jóindulatúan nézett MacGregorra, és gondolatban feljegyezte, hogy majd be kell szűrni valahova azon a kérdőíven, hogy mindig is boszorkányos

ügyességről tett tanúbizonyságot a tehetséges fiatal munkaerők kiválasztásában és betanításában. – Valami igazán látványos sikerre van szükségem, még hozzá minél előbb! Természetesen a lehető legnagyobb nyilvánosság előtt. Nem mintha a múltam nem állna meg a maga lábán, de azoknál a Pomeroy kemikáliás fiúknál ez a mostani ügy fog igazán számítani. – Dover gyanakodva pillantott az őrmesterre:

– Remélem, számíthatok az együttműködésére?

MacGregor tartózkodó, szűkszavú személyiség volt. Különben kísértésbe esett volna, hogy biztosítsa Dovert: azért, hogy megszerezze neki azt a zsíros állást a Pomeroy Kemikáliánál, ő, MacGregor boldogan rohanna bármilyen veszélybe, vállalna bármilyen kockázatot (no, izzó széken azért nem sétálna mezítláb, bár ki tudja), hajlandó éjt nappallá téve dolgozni, és bármely problémát megoldani. Röviden: MacGregor őrmester szívére tett kézzel, teljes őszinteséggel vallhatta volna, hogy nincs olyan dolog a világon, amit meg ne tenne, hogy megszabaduljon Dovertől.

De Dover még csak nem is figyelt MacGregor lojalitásának azokra a sokkal mértéktartóbb megnyilvánulásaira, amelyekre az őrmester végül is elszánta magát. A sajtos-uborkás szendvicseit kereste.

– De hát már mindet megette, uram!

Egy csúnya vicsorítás megmutatta, milyen műfogsora van Dovernek a társadalombiztosítás jóvoltából.

– Marhaság!

– De tényleg megette őket, uram!

– Ebben az esetben, fiacskám – szólta Dover, miközben hátradőlt, és összefonta a karját –, nem az lenne a legjobb, ha szerezne nekem még egypárat? Azt senki nem várhatja tőlem, hogy ilyen felelősségteljes munkát üres gyomorral végezzek. Ja, és ha már úgyis megy, hozzon valami süteményt is!

De egyszer az evést is abba kellett hagyni: Dover és MacGregor végül is megérkezett Frenchy Bothamba. Az egykedvű Walters

felügyelő, aki fogadta őket, elmagyarázta, hogy úgy rendelkezett, érkezésükig ne nyúljon senki semmihez, majd az ő irányításával annak rendje és módja szerint megvizsgálták a holttestet, amely még mindig ott feküdt, ahol megtalálták. Futólag körülnéztek a helyszínen is, és meghallgatták Walters felügyelő tömör beszámolóját arról, mire jutottak idáig. Mindent összevéve, bő öt percet tölthettek már a bűntény színhelyén, amikor Dover türelme és lába nagyjából egyazon pillanatban mondta fel a szolgálatot.

– A ménkübe, de ronda idő van idekinn! – nyilatkoztatta ki, félbeszakítva Walters felügyelőt, aki éppen arról értekezett, hogy a gyilkosság feltűnően hűjával van a szexuális vonatkozásoknak.

Walters felügyelőnek nem vágott elég gyorsan az esze. Mielőtt fel tudta volna fogni a beszélgetés új irányát, azt vette észre, hogy elveszítette a hallgatóságát. Dover addigra már a háromnegyedét megtette a várakozó rendőrautóhoz vezető útnak, MacGregor őrmester pedig rohant utána. Walters felügyelő épp csak szólt a mentősöknek, hogy most már elvihetik a holttestet, aztán ő is csatlakozott az üldözéshez. Az üzött vadat éppen akkor sikerült becserkésznie, amikor az vagy százkilónyi, nem éppen vonzó zsírtömegét megkönnyebbült sóhajjal az autó hátsó ülésére helyezte.

– A gyilkossági csoport irodáját a falu tanácstermében rendeztük be, uram – lihegte Walters felügyelő, abban a naiv hitben, hogy ez az információ érdekelni fogja a hallgatóságát.

Dover ajka legörbült, és kis fekete bajuszkája (a fazonját Hitler tette népszerűtlenné negyven évvel ezelőtt) megvetően megrándult. Még nem találkozott olyan irodával – vagy ami azt illeti, olyan falusi tanácsteremmel –, ami megközelítette volna az ő elképzeléseit a kényelemről.

– Egye meg a tanácstermét! Majd abból a szobából fogom irányítani a vizsgálatot, amit állítólag kibéreltek nekem.

– A Nevető Kutyaából, uram? – Walters felügyelő kezdett megtörni.

Ez a csacska kérdés máris alkalmat adott rá Dovernek, hogy megcsillogtassa maró szellemességét, amelyről olyan híres volt.

– Feltéve, hogy nem sikerült egy ágyat szerezniük nekem a Buckingham-palotában!

– De hát...

Dover abbahagyta a kuncogást saját tréfáján, és kifejtette, mire gondol.

– Visszamegyek abba a lebuja, a szobámba, hogy nyugodtan gondolkodhassak – mondta tagoltan. – És eszükbe ne jusson zavarni!

Észrevette, hogy Walters felügyelő kinyitja, majd ismét becsukja a száját, mint egy fuldokló aranyhal, így hát kegyes leereszkedéssel belekezdett módszereinek kissé részletesebb kifejtésébe.

– A detektívet az agya teszi, fiacskám – nyilatkozta ki, miközben ünnepélyesen a halántékára mutatott mocskos ujjával. – Remélem, nem képzelem, hogy egy olyan szakember, mint én, összevissza rohangál, mint a leforrázott macska? Nekem elhiheti, fiacskám, hogy nyugodtan gondolkodva én már több gyilkosságot megoldottam, mint ahány tál meleg levest maga életében megevett!

MacGregor, aki Dover mellé szorult a hátsó ülésen, rezzenéstelen arccal bámult maga elé. De Walters felügyelő még mindig nem értett semmit.

– És... én mit csináljak, uram?

– Mi lenne, ha egyszerűen eltűnne a fenébe? – vetkőzött ki Dover némileg váratlanul a filozófus szerepéből.

– De akkor mi legyen Mr. Plummal, uram?

– Mr. Plummal? És ki a nyavalya az a Mr. Plum és merre van hazája?

– A Nevető Kutya tulajdonosa, uram. A falu fogadójáé, ahol ön és MacGregor őrmester meg fognak szállni. Úgy tűnik, Mr. Plum tud valamit a lányról.

Dover összeráncolta a homlokát:

– Miféle lányról?

– A halottról, uram! – Walters felügyelő MacGregorra nézett, de ebből az irányból sem jött segítség. – Az összes embereim szétszéledtek a faluban, és házról házra jártak kérdezősködni, de ez volt az egyetlen nyom, amire sikerült rábukkanniuk.

Dover eszébe idézte a Pomeroy Kemikália Rt.-t.

– Jól van, na – morogta ingerlékenyen akkor szedjék ki belőle!

Walters felügyelő zavarban volt.

– Hát éppen ez a baj, uram! Nem akarja elmondani nekünk. A mi rendőreinknek nem. Azt mondja, fontos közölnivalója van arról a lányról, és üssék agyon, ha hajlandó kikotyogni valami sima képű taknyos zsarunak, akinek még rajta a fenekén a tojásbéja. A rendőröm persze megpróbált vitatkozni vele, de Mr. Plum sziklaszilárdnak bizonyult. Vagy a Scotland Yardnak mondja el, jelentette ki, vagy senkinek.

Mindent összevéve, Dover meglepően jól fogadta ezt a fejleményt. Általában a munkának már a pusztá gondolata is heves ellenállást váltott ki belőle, de némi megfontolás után úgy döntött, hogy a fogadók tulajdonosai nem olyanok, mint más ember. És ki tudja? Egy kis baráti csevegés a dolgoknak ebben a fázisában esetleg igazán tartós és gyümölcsöző együttműködéssé fejlődhet a későbbiekben.

– Rendben van – mondta. – Beszélek azzal a hogyishívjással. Addig maga csak csinálja tovább!

Walters felügyelő megkísérelte pusztán karjának erejével feltartóztatni az autót.

– De uram – hebegte, mivel nem sikerült elérnie eredeti célját, és most kénytelen volt együtt rohanni az autóval, miközben feje a nyitott ablakon át az autóban rekedt. – A rendőrfőnök...

– Egye meg a rendőrfőnökét! – vágott vissza roppant szellemesen Dover, és váratlan akcióba kezdett: megpróbálta olyan gyorsan felcsavarni az ablakot, hogy Walters felügyelőt nyakánál fogva foglyul ejtse. Egy hajszálon múlt, hogy Waltersnek sikerült elrántania a fejét.

– Erre a tréfás fiúra jó lesz vigyáznunk – zihálta Dover, amikor kimerülten visszahanyatlott az ülésre.

– Szerintem egész rendes fickónak látszik, uram.

Dover savanyúan méregette MacGregort.

– Úgy, szóval ez a véleménye? Hát csak igyekezzen, hogy ne kerüljön többet a közelembe. Nem akarom, hogy összezagyválja nekem a dolgokat!

– Igen, uram.

– És azt sem tűröm, hogy maga zagyválja össze a dolgokat! – tette hozzá Dover gonoszul. – Ez a rohadt ügy az enyém, és majd a magam módján fogom megoldani. Értve?

Mostanában MacGregor még gondolatban sem engedte meg magának az irónia fényűzését.

– Igen, uram – mondta szelíden. – Tökéletesen értem.

2

Mind Mr. Plumnak, a Nevető Kutya tulajdonosának, mind Dovernek megvolt az a szokása, hogy szundikáltak egy kicsit délutánonként (bár tekintettel új és dinamikus személyiségére, Dover most nem húzta le a csizmáját, amikor kinyújtózott a paplanon), így lassan már öt óra volt, amikor találkozójukra sor került. A délutáni pihenője során felüdült Mr. Plum egy jól megrakott uzsonnástálcával tette tiszteletét Dover hálósobájában, és ezzel nyomban sikerült felkeltenie a nagy detektív szívélyes figyelmét.

MacGregor, jegyzetfüzettel és frissen hegyezett ceruzával felszerelve, belenyugodott, hogy ő fogja vezetni a kihallgatást, így hát felemelte a hangját, hogy elnyomja Dover gátlástalan rágóizmai működésének zaját.

– Ha jól értettem, Mr. Plum, ön tud valamit mondani nekünk arról a fiatal nőről, akit holtan találtunk?

Mr. Plum jól táplált férfiú volt; pofaszakálla mint egy gondosan nyesett sövény; kényelmesen letelepedett a másik fotelba. Azért jött, hogy jól érezze magát, és nem tűrte, hogy sűrgessék.

– Így van, őrmester úr – felelte könnyedén. – És abból, amit a gyilkosságról hallottam, azt hiszem, hogy a tanúskodásom rendkívül fontos lesz. Ezért döntöttem úgy, hogy csak a Scotland Yardnak mondom el. Véleményem szerint a mi helyi rendőrségünk nagyszerű, ha közlekedési kihágásokról vagy az italmérési tilalmak betartatásáról van szó... na de gyilkosság? Nem, azt hiszem, ebben az esetben már nem volnának annyira eleműnkben.

Dovernek egy szardíniás szendvics és egy habroló között alkalma támadt, hogy feltegyen egy kérdést.

– Na és hol van – követelőzőtt sértődötten – az a rohadt cukor?

– A pogácsás tányér alatt, főnök – Mr. Plum segítőkészen előrehajolt.

MacGregor tudta – senki nem tudhatta nála jobban –, milyen kimondhatatlan mélységekig süllyedne ez a kihallgatás, ha megengedné Dovernek, hogy folyton félbeszakítsa; így minden késelem nélkül igyekezett Mr. Plumot visszaterelni a helyes ösvényre.

– Azt mondja, hallott már bizonyos részleteket az ügyről, uram. Megmondaná, hogy hol?

– Hát a bárpultnál, apuskám! – mondta Mr. Plum szeretetre méltó nyíltsággal. – Amint fél tizenegykor kinyitottunk, csak úgy masíroztak befelé a maguk zsarui, hogy stikában megigyanak egy pohárkával.

– És beszéltek a gyilkosságról? – MacGregor helytelenítően elbiggyesztette a száját.

– Mi az hogy! – felelte Mr. Plum. – Másképp napokba is beletelhetett volna, amíg maguk, fiúk, eljutnak addig, hogy engem

kikérdezzenek. Javítson ki, ha nincs igazam, főnök, de ugye, ezzel az ügygel jól benne vannak a slamasztikában?

– Miért lennének? – kérdezte MacGregor óvatosan.

– Hát például, mert a kollégái állandóan „Miss X.”-nek emlegették azt a lányt. Gondolom, ez önmagáért beszél, hát nem? Nyilván az égadta világon semmit nem tudnak róla. Ugye, így van? Se a nevét, se azt, hogy honnan jött, de még azt se, hogy mennyi ideig feküdt holtan a jó öreg Sir Percy előkertjében.

– Csak most kezdtük el a nyomozást – tiltakozott MacGregor. – De azért ha esetleg segíteni tudna...

– Azt nem tudom, hogy kicsoda, és hol lakott – mondta Mr. Plum –, de azt nagyon is tudom, mikor érkezett Frenchy Bothamba.

– Tudja? – Izgalmában MacGregor kétszer aláhúzta Mr. Plum nevét a jegyzetfüzetében. – És mikor?

– Hé, csak lassan! – Mr. Plum magában már gondosan kidolgozta vallomása minden részletét, és irtózott tőle, hogy mindenféle kérdésekkel összezavarják. – Majd én elmondom maguknak a magam módján, rendben? Aztán, ha valamit kihagytam, azt megkérdezhetik a végén. Na szóval, hét óra körül történt, ha jól emlékszem, és éppen a szokásos ellenőrző körutamat jártam a bárban, hogy minden tipp-topp és oké legyen, mielőtt beindul az esti roham. Így esett, hogy a sörözőben voltam, amikor a lány bejött. Hát elég ágrólszakadt volt a szerencsétlen... Farmer, vászondzseki, a vállán meg valami táskaféleség lógott, tudja, amelyik olyan, mint valami régi zsák. Sovány volt, mint egy agár. Gubancos, hosszú haja volt, alighanem már egy fürdő is ráfért volna.

– A kora? – kérdezte MacGregor, aki úgy érezte, hogy Mr. Plum rendelkezései ellenére ideje közbevetnie magát.

Mr. Plum kis szünetet tartott, inkább csak a drámai hatás kedvéért, nem mintha nem tudta volna a választ.

– Tizennyolc – mondta végül. – Legfeljebb tizenkilenc. És erre mérget vehetnek. Az italmérési engedélyem attól függ, hogy egy blikkre megmondjam, hány évesek ezek az istenverte tinédzserek.

Ami azt illeti, rendes körülmények között nekem nem kellett volna foglalkoznom ezzel a kölyökkel, de Toby, a csapos, éppen a barnasörös rekeszeket rakta ki, így aztán, mivel csak én voltam ott, pálinkás jó estét kívántam neki, és megkérdeztem, mivel szolgálhatok. Mellesleg... – Mr. Plum gondterhelt képet vágott a pofaszakálla mögött. Ez a dolog, hogy vissza kellett emlékeznie minden nyavalyás részletre, sokkal nehezebb ügynek bizonyult, mint gondolta volna. –... Azt mondtam már, hogy ázott volt? Persze, azért nem nagyon...

– És ez meg mi a nyavalyát akar jelenteni? – Dovernek azért nem minden figyelmét kötötte le, hogy az utolsó csésze teát is kifacsarja a kannából.

Mr. Plum boldog volt, hogy magyarázhat.

– Hát amikor hallottam, hogy meggyilkolták, az csak természetes, hogy elkezdtem gondolkodni felőle – mondta. – Meg arról, hogy hogyan kerülhetett Frenchy Bothamba. A vonat nem jár erre, tudják, mert már évekkel ezelőtt megszüntették a vonalat, és a busz is csak ritkán jön. És olyan késő este különben sem jöhetett volna busszal. Viszont ha a saját autóján jön, azt még a rendőrség is megtalálta volna már, na nem? Egy idegen autó, amelyik állandóan ott parkol egy kis faluban... Na hát ezért gondoltam arra, hogy gyalog jött.

– Szóval gondolkodni is szokott? – morogta Dover, korántsem annyira a bajusza alatt, hogy a másik meg ne hallja.

– És ezért említettem, hogy ázott volt, de nem túlságosan! – Mr. Plum erre nyilván valamiféle reakciót várt, és láthatóan csalódott volt, amikor az nem akart megérkezni. – Tudja, aznap este úgy esett, mintha dézsából öntötték volna – folytatta morcosan. – Ha gyalog tette volna meg azt a három kilométert, mondjuk Chapminsterből, akkor bőrig kellett volna áznia. De, mint mondtam, épp hogy csak vizes volt.

MacGregor nem szeretett durva lenni az emberekhez.

– És ezt hogy magyarázza, uram? – kérdezte merő szívjósból.

– Arra a következtetésre jutottam, hogy stoppal jött. Valószínűleg vonattal ment Chapminsterig, vagy busszal, és aztán valami autós vagy teherautó-sofőr elhozta Frenchy Bothamig.

Dovernek egy pillanat alatt sikerült eltüntetnie a csöndes meglepedettség mosolyát Mr. Plum arcáról.

– A ménkübe – mondta undorodva –, akár Timbuktuból is jöhetett stoppal ilyen alapon. Vagy egy nyavalyás repülő csészealjjon. Vagy elhozhatta autóval a gyilkosa is, aztán fejbe vágta, és tovább hajtott. Ezerféle magyarázat lehetséges. Ide figyeljen! – Dover, miután megevett és megivott minden megehető és megihatót, kezdett unatkozni. – Hajtson rá egy kicsit, jó? Ragaszkodják a tényekhez, és hagyja ránk az agymunkát!

MacGregor igyekezett elsimítani a dolgokat, mivel Mr. Plum lassan lilulni kezdett.

– Szóval, megkérdezte a lánytól, hogy mit akar – próbálta Mr. Plumot visszaterelni a tényekhez.

– Így van – mondta Mr. Plum savanyúan. Jól megnézte magának Dvert, mintha csak most fedezte volna föl, micsoda egy ápolatlan, vén, goromba pokróc is ez. – Igen, megkérdeztem, hogy mit akar... mármint hogy inni, persze... és erre azt kérdi, hogy hol találja meg a Grove-ot. Semmi „legyen szíves” vagy ilyesmi. Ezek a mai kölykök! Szóval, egy szó, mint száz, megmondtam neki. Elég egyszerű. Kimegy az ember a kocsmából, jobbra fordul, és a Grove a második utca balról. Öt perc gyalog, nem is lehet eltéveszteni... Megköszönte, sarkon fordult, és kiment.

MacGregor a jegyzeteit tanulmányozta.

– És aztán találkozott még vele?

– Nem. De ő az, ugye? Már úgy értem, a leírás illik rá, meg minden? Tudja – magyarázta Mr. Plum egy kissé zavarosan –, ismerem az egyik őrmestert, aki látta a hullát.

A detektívnek nem az a dolga, hogy kérdésekre válaszoljon, így MacGregor sem vette tudomásul Mr. Plum kérdését.

– És biztos, hogy volt nála kézitáska?

– Egészen biztos!

– És pontosan mikor is találkozott a lánnyal?

– Tíz nappal ezelőtt – felelte Mr. Plum habozás nélkül. – Tizenkettedikén, egy szerdai napon.

Dovernek persze megint bele kellett avatkoznia. Noha mindig panaszkodott azokra a tanúkra, akik soha nem emlékeznek semmire pontosan, rendkívül gyanúsnak találta azokat, akik mégis emlékeztek. – A lebujában nyilván egy sereg ember megfordul – mondta vádlóan. – Hogy lehet az, hogy erre a lányra olyan pontosan emlékszik?

Mr. Plum kezdte úgy érezni, mintha az ő nyaka körül szorulna a hurok.

– Magam sem tudom – vallotta be kelletlenül. – Na persze, elég ritka dolog, hogy egy fiatal lány kísérő nélkül, csak úgy bekukkantson. Nagy kár, mi? – Ez a gyöngécske tréfakísérlet igen süket fülekre talált. Mr. Plum gyorsan folytatta. – Azt hiszem, azért emlékszem rá, mert a Grove után érdeklődött. Már úgy értem, a Grove irtó finom hely. Szép, nagy kertes házak vannak arrafelé. Egy ilyen lány mit keresne ott? Pár napig aztán nyitva tartottam a fületem, van-e valami pletyka forgalomban. De nem volt semmi. Így hát meg is feledkeztem róla, amíg a hulla föl nem bukkant.

MacGregor Doverre pillantott, hogy elege van-e már a dologból. Mogorva képe és lebiggyesztett alsó ajka arra vallott, hogy elege.

– Nos, nagyon köszönjük önnek, Mr. Plum. Igazán nagyon sokat...

De Mr. Plumot nem lehetett csak úgy lerázni. Neki a vendégeire is gondolnia kellett. Azok azt várják tőle, hogy puszipajtása legyen ezeknek a Scotland Yard-i detektíveknek, és olyan helyzetbe kerüljön, hogy minden hírt azon melegében tálalni tudjon.

– De hát értik, hogy ez mit jelent, vagy nem? – kérdezte aggodalmasan. – Nem véletlen, hogy a Grove-ban találták meg a holttestét. Valakit meglátogatott, és ha engem kérdeznek, akárki volt is az a valaki, ő ölte meg a lányt. Ez összesen öt házra szűkíti le a

nyomozás körét! Nem kell az egész országot átkutatniuk a gyilkosuk után. Itt van, ebben a faluban! Ennek a falunak az egyik utcájában! Hiszen nem lehet több, mint egy tucat ember, aki...

– Hánykor van vacsora ebben a csehóban? – Dover mindennél jobban utálta, ha egy műkedvelő detektív nekiáll megjártszani a nagyokost.

Mr. Plumnak belekerült egy-két másodpercébe, amíg visszanyerte a lélekjelenlétét.

– Amikor parancsolja, főnök. És ugyanez áll a többi étkezésre. Walters felügyelő figyelmeztetett, amikor szobát bérelt maguknak, hogy a kosztal lesz egy kis probléma, mert a munkájuk nemigen engedi meg a rendszeres étkezést. Azt mondta, annyi munkája lesz, hogy majd csak bekap valamit időnként, amikor az ideje engedi.

Dover arca döbbsent, felháborodott grimaszba rándult.

– Az én kényes gyomrommal? – üvöltötte sértődötten. – Mit akarnak maguk csinálni velem? Ki akarnak nyírni? Na, ide figyeljen, jóember – Dover most sokkal feszültebb és aggályosabb érdeklődéssel fordult Mr. Plumhoz, mint amelyet az egész kihallgatás során mutatott –, és jól jegyezze meg! Az étkezésben nem ismerek tréfát. Értve? Meleg legyen, tápláló, pontosan akarom megkapni... és sokat! A ménkübe, hát ez tartja bennem a lelket, az enivaló! Maga azt el se tudja képzelni, milyen érzékeny gyomrom van nekem. Már több Harley Street-i szakorvos sírva fakadt rajta... és egyen meg a fene, ha tőröm, hogy maga itten elvacakolja!

Mr. Plum olyan messzire hátrált, amennyire csak tudott.

– A vacsora hétkor van – mondta alázatosan. – Az asszony rákpástétomot akart adni maguknak, aztán bélszint Sztroganov módra, és a végén bundás almát tejszínhabbal. De ha jobban szeretne egy tejpudingot, vagy talán...

– Nem, nagyon jó lesz! – mondta Dover, akit ezek a kilátások szemlátomást jobb kedvre derítettek. – És hozzá egy korsót a legjobb barna sörükből, hogy legyen mivel leöblíteni.

Mr. Plum mindebből – helyesen – arra következtetett, hogy a kihallgatás hivatalos része véget ért, és visszatért a nyájas házigazda szerepéhez.

– Ami a sört illeti – mondta –, remélem, tud rá időt szakítani, hogy felhajtson egy-két pohárkával a bárban ma este. A törzsvendégeim boldogok lennének, ha a Scotland Yard gyilkossági csoportjának egy tagja megtisztelné jelenlétével a sörözőt. Egy-két vendégem, ami azt illeti, már utalt is rá, hogy ezt az alkalmat meg kéne ünnepelni. Persze csak akkor, ha tudna rá időt szakítani – tette hozzá reménykedve.

Ez egyszer Dover csupa mosoly volt.

– Hát már hogyan tudnék rá időt szakítani!

Másnap reggel Dover arca valamivel komorabb látványt nyújtott. A Nevető Kutya törzsközönsége az egész környéken ismert volt korlátlan nagyvonalúságáról, és ennek Dover adta meg az árát. Még szerencse, hogy a Pomeroy Kemikália nem láthatta most. Arca szürke volt, bizonytalanul állt a lábán, szája akár a Temze partja apálykor, egy meleg napon; a feje szét akart hasadni; továbbá feltűnő módon egy tapodtat sem volt hajlandó tágítani a legközelebbi vécétől. Tíz óra volt, mire MacGregor rá tudta venni, hogy keljen fel, és már tizenegy is elmúlt, mire a Scotland Yard gyöngye hajlandó volt kidugni az orra hegyét a széles nagyvilágba.

– Nem több, mint két perc autóval, uram! – mondta MacGregor, és olyan csalogatóan tartotta oda Dover kabátját, ahogy csak tudta.

– Valami lehetett az ételben, amit vacsorára adtak – nyöszörögte Dover szájalmasan, ahogy megpróbált belebújni a kabátujjába. – Az a gyanús külföldi szósz!

MacGregor erőt vett magán, és kesztyűtlen kézzel levette Dover keménykalapját az ajtó mögötti akasztóról.

– Mindjárt gondoltam, hogy harmadszor venni belőle már nem egészen bölcs dolog – mondta. – Különösen az ön érzékeny gyomrával!

Ha volt is ezekben a megjegyzésekben egy árnyalatnyi gúny, Dover rosszabb állapotban volt annál, semhogy észrevegye.

– Csak azt remélem, hogy nem jön ki belőlem az a szalonnás tojás – dörmögött, és hagyta, hogy MacGregor az ajtó felé terelje. – Ugyan már, hova siet annyira? Nem kell engem sűrgetni! – Egyik petyhüdt kezével fáradtan dörzsölgette az arcát. – Hová a pokolba megyünk ma egyáltalában?

– Abba a házba, ahol a lány holttestét megtalálták, uram.

Dover nyelt egyet.

– Ha még egy nyavalyás hullát is meg kell nézнем – mondta –, nem vállalok felelősséget a következményekért.

MacGregornak módjában állt megnyugtatni.

– A holttestet már tegnap elvitték, uram. Mi csak a ház lakóját fogjuk felkeresni, bizonyos Miss Henty-Harrist.

Dover bólintott, aztán azonnal megbánta ezt az elhamarkodott cselekedetét.

– De ugye nem kell gyalogolnom?

– Csak az autóig, uram! Walters felügyelő a rendelkezésünkre bocsátott egyet, meg egy sofőrt is, ameddig csak szükségünk van rá.

Dover minden figyelmét arra összpontosította, hogy eljusson a lépcsőig.

–A ménkübe! – nyöszörögte, amint MacGregor segítségével megkezdte a hosszúnak ígérkező alászállást –, bárcsak már én is egy nyavalyás hullá lennék!

Furcsa módon Miss Charlotte Henty-Harris, bár a cranfordi társaság legelőkelőbb hölgyei közé tartozott, és ez meg is látszott rajta, azonnal felismerte, hogy olyan emberrel akadt dolga, aki kapitális másnaposságban szenved. Együttérzően kotkodácsolva segített MacGregornak átmanőverezni Doverrel a Les Chênes

küszöbén, majd be a társalgó kandallója mellett álló kényelmes karosszékiig.

– Szegény gyermek! – turbékolt Miss Henty-Harris, és előrehajolt, hogy lecsavarja Dover fejéről a keménykalapot. – De én tudom, mire van magának szüksége: egy pohárra az én finom rebarbarás-petrezselymes gyógyszörpömből.

– Én is tudom, mire van szükségem – Dover megkísérelte, hogy visszanyerje régi jó gorombaságát –, egy hétre abban a rohadt ágyban!

– Hát persze, aranyos! – egyezett bele Miss Henty-Harris édesen mosolyogva. – De hát, ugye, dolgoznunk kell. Fontos munkánk van, igaz? Most igazán nem feket le, no ugye, hogy nem? Csak üljön szép kényelmesen, amíg keverek magának valamit, ami majd visszavarázsolja a rózsákat az arcára! Meglátja, megint remekül fogja érezni magát!

– Ez meg ki a nyavalya? – érdeklődött Dover, amikor Miss Henty-Harris boldogan kitűsténkedett a konyhába. – Az ördög öreganyja, vagy ki?

– Ő az a hölgy, uram, aki megtalálta a holttestet – mondta MacGregor annyi türelemmel, amennyivel csak bírta. Végül is egy kicsit felpaprikázza az embert, ha mindent háromszor kell mondania, és a vén bolond még akkor sem tudja, miről van szó. – Az ő élősövénye alatt találták meg, a nagykapu mögött, amelyik...

– Nem fogná be a száját egy pillanatra? – nyöszörögte Dover, fejét a szék párnái közé süllyesztve. – Miért nem olvasgatja a jegyzetfüzetét vagy nézi a köldökét vagy ilyesmi, és hagy engem egy kicsit pihenni, az isten szerelmére?

De mint tudjuk, a gonosznak nincs nyugovása, és Dover alig csukta le puffadt szemhéjait, Miss Henty-Harris máris újra begaloppozott. Bájitalának összes alkatrészei kéznél voltak a konyhájában, és ennek, valamint a koktél összeállításában való figyelemreméltóan nagy gyakorlatának volt köszönhető, hogy pillanatokon belül visszatért.

– Ezt most szépen megisszuk, aranyos! – biztatta Dovert, aki érthető módon visszariadt a bűzlő kotyvaléktól.

– Mi a nyavalya ez?

– Ne törődjön vele, aranyos! – kuncogott Miss Henty-Harris. – Csak nyelje le szépen! Fogja be az orrát, ha nem bírja a szagát!

Mivel Dover úgy gondolta, hogy rosszabbul már úgyse lehet, engedelmeskedett, és noha azonnali csoda nem történt, a következő fél órában kezdte valóban jobban érezni magát. Annyira jól természetesen nem, hogy saját maga folytassa le Miss Henty-Harris kihallgatását, de ahhoz elég jól, hogy egészen értelmesen figyelje, hogyan végzi el MacGregor ezt a munkát helyette.

Miss Henty-Harris azzal kezdte beszámolóját, hogyan találta meg az ismeretlen lány holttestét.

– El akartam menni üdülni egy picit – magyarázta, szinte bocsánatkérően. – Csak egy hétre. Egy rokonomhoz, Észak-Walesbe. Azt akarta, hogy menjek vele mindjárt a temetés után, de akkor, persze, töméntelen dolgom volt idehaza.

– A nagybátyja, Sir Perceval Henty-Harris temetéséről beszél? – kérdezte MacGregor, aki előző éjjel hosszan virrasztott, a helybeli rendőrség által rendelkezésére bocsátott jegyzeteket tanulmányozva.

– Arról, persze – felelte Miss Henty-Harris derűsen. – Szombaton volt a temetés, ami prima dolog, mert sokkal több ember tudott eljönni. A templomban egy gombostűt nem lehetett leejteni! Percy bácsi igazán örült volna, ha látja. Szerette, ha megbecsülik. Persze ez, nekünk többieknek, egy csomó munkát jelentett, mert egyszerűen rettenetes, hogy hányan jöttek el látogatóba azután. Már azt hittem, nem lesz elég az ennivaló. Persze, többnyire rokonok. Egyikük sem volt itt lenni már ezer éve, és gondolom, látni akarták, változott-e valami. Persze, nem változott. Percy bácsi egyáltalán nem bírta a változást, különösen ahogy öregedett. Képzelve el, őrmester úr, mindig ki kellett vennem neki az édességet azokból az undok nylonzacskókból, amikben manapság árulják, és fehér papírzacskókba kellett tennem. Ő az apró fehér papírzacskókhoz volt

hozzászokva, érti, ugye? És meg kell hogy mondjam magának, egyre nehezebb volt beszerezni. Sikerült összeszednem vagy fél tucatot, de mindig újra kell vasalnom őket. Illetve kellett – javította ki magát boldog kis mosollyal. – Egy csomó ostoba időrabló dolgot kellett csinálnom, de ennek már vége, hála istennek.

MacGregor tapintatosan újra feltette a holttesttel és annak felfedezésével kapcsolatos kérdést.

Miss Henty-Harris hunyorgott csecsemőkék-szemével.

– Jaj, hát azt nem mondtam még? Szóval, nagyon sok dolgom volt a temetés után, rendet kellett raknom, és kiválogatnom, hogy mit kell kidobni. Percy bácsi mániákus gyűjtögető volt, ami eléggé megnehezítette a dolgot. Aztán ott voltak a számlák, meg mindenféle bizonyítványokat kellett beszerezni, meg embereket értesíteni. Úgyhogy csak tegnap jutottak addig a dolgok, hogy tiszta lelkiismerettel tudtam volna elindulni ahhoz az észak-walesi rokonomhoz. Tudja, egy csomó másik ismerős is meghívott. Olyan kedves tőlük, azok után, hogy évek óta nem láttam őket. De ez az észak-walesi unokatestvérem, ő volt az első, tudják, ezért készültem éppen hozzá...

Miss Henty-Harris elkapta MacGregor kétségbeesett pillantását, és bűnbánó arccal kuncogott.

– Jaj, istenem, már megint csak fecsegek, ugye, őrmester úr? Jaj, nagyon szégyellem magam! Ez azért van, mert olyan sokáig nem volt kivel beszélnem. Percy bácsinak arra volt szüksége, hogy őt hallgassák, értik, ugye? És a végén már olyan süket volt, hogy úgyis hiába próbáltam volna... Na mindegy, ennek most már vége. Hol is tartottam? Ja igen, szóval egy kicsit aggódtam, tudják, nem szívesen hagytam egyedül a házat. Eddig még soha nem fordult elő, harminc év alatt egyszer sem, amíg Percy bácsival laktam. Megvolt neki az a bogara, tudja, hogy csak a saját ágyában szeretett aludni, és... – Megint összeszedte magát, szinte meghatóan bocsánatkérő grimasszal. – Szóval minden tőlem telhető óvintézkedést megtettem. Az ezüstöt a bankba küldtem, az értékesebb porcelánt levittem a

pincébe, hogy ne legyen szem előtt, kikapcsoltam a gázt, a vizet és a villanyt, lemondtam az újságokat meg a tejet, szóltam a rendőrségnek, és megkértem Bonesékat, hogy néha vessenek egy pillantást a dolgokra. Tudja, szemközt laknak, és mindig otthon vannak, már csak a gyerekek miatt is... – Miss Henty-Harris javíthatatlan volt, de megtett minden tőle telhető. Mély lélegzetet vett, és újra belekezdett: – Szóval, tegnap reggel már teljesen készen álltam az induláshoz. Becsomagoltam, megváltottam a vonatjegyemet, szóval, mindenre gondoltam... Ahogy én azt elképzeltem! Csak amikor már a taxiban ültem, és éppen kihajtott az útra, akkor jutott eszembe a kapu, és hogy jobb lenne, ha bezárnám. Egyszerűen csak az eszembe jutott! Fogalmam nincs róla, miért, hiszen nem is emlékszem, mikor volt ez a kapu egyáltalán becsukva. Mindenesetre úgy gondoltam, hogy sokkal nagyobb biztonságban lenne a ház, úgyhogy azt mondtam a taxisnak, hogy álljon meg, és kiszálltam. Na és aztán egyszerűen képtelen voltam behúzni azt a kaput! Valahogy el volt torlaszolva avarral meg kavicssal, meg a jóisten tudja, micsodával. Meg be is volt rozsdásodva a sarokvasa. Úgyhogy átmentem a másik oldalára, be a bokrok közé, az élősövényhez, és megpróbáltam lökni. Elég időt hagytam rá, tudja, hogy kiérjünk az állomásra, és nem nagyon aggódtam, hogy lekésem a vonatot, vagy ilyesmi. És akkor egyszerre csak ott volt az a szegény gyerek... Ott feküdt, összekucorodva, és valahogy olyan gyűrötten. Rögtön tudtam, hogy halott. Azt valahogy érzi az ember, nem? És tudja-e, őrmester úr, hogy mi volt az első gondolatom? – Miss Henty-Harris rosszallóan rázta a fejét. – Majdhogynem szégyellem megmondani, de tényleg! Arra gondoltam, hogy hála isten, hogy Percy bácsi ezt nem érte meg. Egyszerűen megőrült volna! De igazán... Mindennél jobban gyűlölte, ha az emberek visszaéltek a jóindulatával.

A csöndet, amely a szobára ereszkedett, amikor Miss Henty-Harris kiment, hogy főzzön egy kávé, vétek volt megtörni, de MacGregor úgy érezte, hogy fel kell ráznia Dover meditációjából, amely kezdett gyanúsán hasonlítani az alváshoz.

– Mmm... van valami kérdése, uram?

Rendes körülmények között ez az érdeklődés szikrázóan gúnyos válaszra lobbantotta volna a kérdezettet, de most, Miss Henty-Harris bájtala ellenére, Dover semmi emlékezetesebbel nem szolgált, mint hogy égnék emelte vérekes szemét, és bőfögött.

– Nekem volna néhány – mondta MacGregor, aki nem volt hajlandó észrevenni Dover gyomorbántalmainak ezen újabb jelét –, és aztán, gondolom, mehetünk is a listánkon szereplő következő emberhez. Miss Henty-Harris nem egészen úgy fest, mintha ő lenne a gyilkos, ugye, ön is úgy véli?

Igen, Dover úgy vélte, de lelke minden nemesebb érzésének ellene mondott volna, ha egyetért az őrmesterével.

– Ezeknél a nőknél soha nem lehet tudni – rőfögte a tőle telhető legdisznószerűbben.

MacGregor döbbsenten bámult rá.

– De hát miféle indoka lett volna, uram?

– Az már a maga dolga, hogy kiderítse, fiacskám! – Dover sóhajtott, és leeresztette a szemhéját.

Miss Henty-Harris megérkezett a kávéval.

– Ne erőltesse, ha nem megy, aranyos! – tanácsolta Dovernek, amint pontosan a könyöke mellé helyezte a forró vajas pogácsával megrakott tányért. – Ha úgy érzi, hogy nem tud most enni, ne is próbálja! Én igazán nem sértődöm meg. Csak megszokásból hoztam ezt a kis harapnivalót, de igazán! Percy bácsi mindig szerette, ha van egy kis tízórai. Nos, őrmester úr... – fogta a saját kávéját, és

visszatelepedett a díványra –, van még valami, amit szeretne megtudni tőlem?

– Ismerte a halott lányt, Miss Henty-Harris?

– Úristen, dehogy! – Miss Henty-Harris válasza heves és egyértelmű volt. – Biztos vagyok benne, hogy soha nem láttam azelőtt! Hacsak... – habozott egy kissé –, hacsak nem szerepelt a tévében, persze.

– Van önnek bármi oka arra a feltételezésre, hogy szerepelt? – kérdezte MacGregor, reménykedve, hátha valami ígéretes irányba terelődik a vizsgálat.

– Jaj, nem, dehogy – mondta Miss Henty-Harris szokásos mosolyával. – Csak azért gondoltam, mert ugye Frenchy Botham olyan elzárkózó és tiszteletre méltó hely. Egyszerűen nem szoktak az ilyen tinédzserek, mint ez a halott lány, erre mászkálni. Vagy legfeljebb egy-kettő. Ezért gondoltam, hogy ha egyáltalán láttam valahol, az inkább a tévében lehetett, mint az életben. Tudja, onnan kellett beszereznem minden információmát az élet árnyékosabb oldaláról. Mármost mostanáig, persze. Most, hogy a bácsi meghalt, remélem, tudok egy kicsit utazgatni, és majd megnézem magamnak ezt az egész romlottságot, amiről folyton beszélnek.

MacGregor úgy döntött, hogy a televíziót nem vonja be a nyomozás körébe.

– Ugye, ön jó néhány évig volt társalkodónője Sir Percevalnak?

– Lassan harminc éve lesz – helyeselt Miss Henty-Harris, feltűnően csekély nosztalgia és még annál is kevesebb lelkesedés jeleit mutatva. – És higgye el nekem, aranyos, sokkal hosszabbnak tűnik. És a társalkodónő sem kifejezetten az a szó, amit használnék rá. Titkárnő, ápolónő, szakácsnő, szobalány, mindenés és bűnbak... mindez én voltam.

– Tehát éppenséggel nem törte össze, hogy Sir Perceval meghalt?

– Nem tört össze! – felelte Miss Henty-Harris kurtán.

Dover előrehajolt, hogy az utolsó megvajazott pogácsát is belapátolja. – Ki kapja a pénzt?

Miss Henty-Harris összerándult:

– Miféle pénzt?

Dover zsíros kezének egy mozdulatával körbemutatott a nappaliban.

– Ezt az egészet! – magyarázta. – Piszok nagy ház, rohadt előkelő bútorok, mindenféle válogatott drága vackok! Ne próbálja nekem beadni, hogy a vén kenyérpusztító nyavalyás koldusként halt meg!

– Hát persze hogy nem – vallotta be Miss Henty-Harris. – Percy bácsi igen gazdag ember volt.

– Na és ki örökli? – ismételte Dover. Noha minden oka megvolt rá, hogy hálás legyen Miss Henty-Harrisnak, mégsem volt az.

– Nahát, igazán, maga ugyanolyan undok, mint a rokonság – mondta Miss Henty-Harris dühösen. – Percy bácsi mindent rám hagyott. És miért ne hagyott volna? Úristen, én aztán igazán megérdemeltem! Majdnem harminc évig nekem kellett elviselnem a fukarságát, meg a rossz természetét meg a szeszélyeit, meg mindent. És mindezt szóra sem érdemes fizetésért. „Ha meghaltam, minden a tied lesz, Charlotte!”, ezt szokta mondani. No, és most meghalt, és az enyém lett, és azt csinálom vele, amit akarok!

Miss Henty-Harris kihúzta magát, megvetően összeszorította az ajkát, és dacosan összefonta a karját. Ahhoz, hogy ez a látvány teljesen meggyőző hatást keltsen, egy kicsit túlságosan is úgy festett, mint egy sarokba szorított hörcsög; a Sir Perceval végrendeletére vonatkozó kérdések nyilvánvalóan kényes pontját érintették.

Dover eközben kezdett határozottan felélenkülölni. Miss Henty-Harris szolgálatai kezdték megtenni a hatásukat, és Dover lassanként erőre kapott. Végére is, ahogy gyakran mondogatta, minek kikezdeni százkilós banditákkal, amikor szép számmal vannak özvegyek, árvák és törékeny öreg hölgyek, akik egyenesen elvárnak egy kis erőszakoskodást. Olyan kíméletlenül tért rá a tárgyra, hogy MacGregornak könnybe lábadt a szeme.

– És egyáltalán, miben halt meg a vén szivar?

– Végelgyengülésben – mondta Miss Henty-Harris mereven. Kezdte megbánni, hogy olyan szívélyes volt. – Kilencvenegy éves volt, és még a Brit Birodalom lovagjai sem élhetnek örökké.

– Hol dobta fel a talpát az öreg? – Dover most már teli volt tüzzel és energiával.

– Hogy hol? Hát itt, természetesen. Ebben a házban. Az ebédlőben, ha olyan pontosan akarja tudni. Abból csináltunk neki hálószobát jó tizenöt évvel ezelőtt, hogy ne kelljen föl-le mászkálnia a lépcsőn.

– És volt valaki mellette, mikor meghalt?

– Én voltam mellette! – csattant fel Miss Henty-Harris, aki kezdett rájönni, hova akar Dover kilyukadni, és ez egyáltalán nem tetszett neki. – Véletlenül teljesen lehetetlen éjszakás ápolónőt találni erre felé. El nem jönnek ide se pénzért, se szerelemből.

Dover cipőgombszeme összeszűkül. Még mindig ott bolyongott fejében a korábbi fejfájás kísértete, de szilárdan eldöntötte, hogy ennek a végére jár. Ha tényleg le tudna tartóztatni egy gyilkost, kevesebb, mint huszonnégy óra alatt, akkor... A ménkübe, ez már valami lenne! A Pomeroy Kemikália Rt. erre aztán hegyezné a fülét, semmi kétség! Dover megpróbálta elterelni gondolatait a csak négyjegyű számmal leírható költségtérítésekről és az igazgatói mosdóhoz való külön kulcsról, és nagy szakértelemmel dobta be magát. Miss Henty-Harris fel volt háborodva.

– Hogy merészeli? – tört ki, miközben remegő arca lassan vörössé vált. – Azt hittem, azért van itt, hogy egy gyilkossági ügyben nyomozzon, nem azért, hogy mindenféle undorító célzásokat tegyen velem kapcsolatban.

– Az attól függ, melyik gyilkossági ügyről beszélünk, asszonyom!

– Hogyan?

– Próbálja meg az én szemszögömből nézni – javasolta Dover, és szemlátomást roppant ésszerűnek érezte a dolgot. – Itt van ez a vén szivar, aki magára hagyta az egész pénzt, és itt van az a tény, hogy maguk ketten teljesen egyedül voltak a házban éjszaka. Na és

akkor... micsoda meglepetés... az öreg fiú, hipp-hopp, átsétál a mennyei kapukon. Mégis, mit gondol, mi jut erről minden józan ember eszébe?

– Remélhetőleg nem az – vágott vissza Miss Henty-Harris csípősen –, hogy meggyilkoltam a nagybátyámat, miután határtalan önfeláldozással ápoltam a második világháború vége óta egyfolytában. Kedvem lenne feljelenteni magát rágalalmazásért!

– Mindössze egy hipotézist állítottam fel – mondta Dover, és elcsodálkozott rajta, nem először életében, miért csinálnak a nők mindenből személyes kérdést.

– Ne felejtse el – tette hozzá, hogy egy kis tréfát is megengedjen magának –, engem azért fizetnek, hogy gyanakodjam!

– De nem azért, hogy sértgeessen! – fakadt ki Miss Henty-Harris. – Ide figyeljen: ha arról a lányról akar még kérdezni, akit holtan találtam az előkertemben, szívesen válaszolok. De ha nem... – Kurtán az ajtóra mutatott.

Dover durcásan visszahúzódott a székbe, és MacGregorra bízta, hogy a beszélgetést újra kellemesebb mederbe terelje.

– Mondja, Miss Henty-Harris – kezdte MacGregor, azzal a megnyerő, eltévedt-kisfiú-mosollyal, mely rendszerint igen jó hatással volt idősebb, férjezetlen hölgyekre –, vissza tudna emlékezni rá, történt-e valami a múlt hét szerdáján, azaz tizenkettedikén? Hogy például... itthon volt aznap este?

Miss Henty-Harris szemlátomást be volt oltva a MacGregor-féle bájmosoly ellen.

– Rendkívül tapintatlannak találom a kérdését, őrmester úr!

– Valóban? – kérdezte MacGregor boldogtalanul.

– Szerdán, tizenkettedikén halt meg a nagybátyám. Bár tulajdonképpen másnap hajnalban szenderült el végül is. Az egész szerda éjszakát az ágya mellett töltöttem. Az orvos benézett aznap délután, és figyelmeztetett, hogy közel a vég. Sir Perceval egészen békésnek és nyugodtnak tűnt. Nem volt mit tennem, csak ültem mellette, és vártam.

– Hogyne, hogyne – mormolta MacGregor. – Csak arról van szó, hogy minden okunk megvan arra a feltételezésre, hogy azon az éjszakán ölték meg azt a lányt. Azt szerettem volna tudni, nem hallott-e valami gyanúsát.

– Sir Perceval hálószobája, mint már mondtam magának, abban a helyiségben volt, amelyet valaha ebédlőnek használtunk. A földszinten, a ház hátsó részében. Rendkívül viharos éjszaka volt, zuhogott az eső, és fújt a szél. Sem nem láttam, sem nem hallottam semmi gyanúsát. Elég ennyi?

Ezek után Dover és MacGregor némileg rendezetlen sorokban visszavonult a rendőrautó fedezékébe. Elhelyezkedtek a hátsó ülésen és megpróbálták megvitatni nézeteltéréseiket.

– Igazán nem hinném, hogy helyes volt azzal gyanúsítania, uram, hogy meggyilkolta a nagybátyját a pénzéért – mondta MacGregor szemrehányóan. – Véleményem szerint teljesen jogosan sértődött meg.

– Egy fenét! – mondta Dover, a megbánás leghalványabb jele nélkül. – Volt neki lehetősége és indítéka. Mi kell még?

– De ez nem ránk tartozik, uram – mondta MacGregor, aki képtelen volt megérteni, miért vágta Dover olyan lelkesen a hamis nyomon. – Történetesen nem azért vagyunk itt, hogy vizsgálatot folytassunk Sir Perceval Henty-Harris halálának ügyében. Nekünk csak ennek a lánynak a gyilkosát kell megtalálnunk. Tehát – MacGregor hangja enyhén lekezelő jelleget öltött – nem akarunk mindenféle dolgokba belekeveredni, amik nem is ránk tartoznak, nemde?

Dover agya villámgyorsan járt. Időnként megdöbbenően találékony tudott lenni, különösen olyankor, amikor bizonyos felfuvalkodott, taknyos kis őrmesterek akarták kioktatni. Hátradőlt, összefonta a karját, és számos tokával ékes állát dacosan előreszegezte.

– Szerintem a két dolog kapcsolatban áll egymással!

– Hogyan, uram?

– Nézze, azt ugye tudjuk, hogy az a lány itt volt szerdán, tizenkettedikén éjszaka, vagy talán nem?

– De igen – ismerte el MacGregor, és örült tempóban kutatott agyában valami nyom után, ami elárulná Dover gondolatainak irányát. – Valóban úgy tűnik, hogy ez volt a helyzet, legalábbis annak alapján, amit eddig megtudtunk. De annak semmi jele, hogy a lány Henty-Harrisék házát kereste volna. Mr. Plum mindössze annyit mondott, hogy megkérdezte, hol van a Grove. Szóval, ön arra gondol, hogy Henty-Harriséket kereste?

– Nem feltétlenül – morogta Dover. – Nem is számít tulajdonképpen, az elméletem szempontjából. Szerintem sokkal valószínűbb, hogy véletlenül akadtak össze, mert a vén Miss Mindenlébenkanál nem tárolta volna a hullát a saját kertjében, ha volna vele valami kapcsolata, amit mi ki tudunk nyomozni.

MacGregor képtelen volt követni Dover gondolatmenetének logikáját, bedobta hát a törülközőt.

– Sajnálom, uram, de nem értem, mire céloz!

– Mondjon valami újabbat! – vihogott Dover, aki, ha gúnyolódni kellett, mestere volt az olcsó poénoknak. – Na ide figyeljen! Tegyük föl, hogy az a lány véletlenül éppen bekukkantott ezekhez a Hogyishívjákékhoz. Talán meg akarta kérdezni, ott lakik-e valaki, vagy ilyesmi. Na és akkor meglát valamit!

– Miféle valamit, uram? – kérdezte MacGregor, némi balsejtelemmel, amelyet a Doverrel való hosszas együttműködés alapozott meg.

– Hát például, hogy a vén Miss Mindenlébenkanál éppen egy párnát szorít Percy bácsi képére – mondta Dover, megvonva tekintélyes vállát. – Az öregfiú az egyik földszinti szobában volt. Elég, ha volt egy rés a függönyön, és máris ki tudja, miket láthatott az a lány.

Most már MacGregor is szimatot fogott.

– Miss Henty-Harris azt állította, hogy nagyon szeles éjszaka volt – mondta elgondolkodva. – Lehet, hogy a lány kopogott a bejárati

ajtón, és amikor nem jött ki senki, hátrament. Oda, ahol Sir Perceval hálósobája volt.

Dover bólintott.

– És akkor ott áll a vén Miss Mindenlébenkanál, tetten érve. Nem volt más választása. Vagy megöli a lányt, vagy búcsút inthet annak a lehetőségnek, hogy a dúsgazdag örökös nő életét élje. Én tudom, hogy melyiket választottam volna, a fenébe is! – Oldalba bökte MacGregort a könyökével. – Jó ötlet, mi?

Tényleg jó ötlet volt. És MacGregornál senki nem tudhatta jobban, milyen veszélyekkel jár, ha efféle ötletek vernek gyökeret Dover termékeny agyában. Hosszú időbe tellett, míg bármi is behatolt Dover kemény koponyájába, de ha egyszer már ott volt, hat ökörrrel se lehetett onnét kiráncigálni. És a vén bolond saját gyártmányú ötletei még ennél is szívósabbnak bizonyultak. MacGregor minél előbb napvilágra akarta hozni Dover hipotézisének apróbb szépséghibáit.

– Tudja, uram – mondta –, nem túl valószínű, hogy kívülről be lehet látni a Les Chênes ablakain. Azt hiszem, ahhoz túl magasan vannak, de erről természetesen könnyen megbizonyosodhatunk. És még valami: hogy lehetett volna Miss Henty-Harris olyan könnyelmű, hogy nem húzza be a függönyt, amikor éppen meggyilkolja a nagybátyját? Egy kicsit furcsa az öreglány szerintem is, de butának éppenséggel nem látszik, természetesen meg kell vizsgálnunk az ügyet, de...

MacGregort félbeszakították; valaki erősen kopogott a koci ablakán. Walters felügyelő volt az. Miután felhívta magára két Scotland Yard-i kollégája figyelmét, illő módon csatlakozni kívánt hozzájuk. Ez nehezebbnek bizonyult, mint gondolta, mert Dover, nem valami elegánsan, szinte az egész rendelkezésre álló helyen elterpeszkedett. Walters felügyelő, naivan, feltételezte, hogy a főfelügyelő merő udvariasságból majd helyet szorít neki, és csak akkor jött rá, hogy tévedett, amikor már messzebbre jutott a dolog, semhogy visszavonulhatott volna.

– Remélem, mindketten nagyon boldogok lesznek – vihogott Dover.

Walter felügyelő, aki most MacGregor őrmester térdén kuporgott, igen kényelmetlen helyzetben, összeszedte minden akaraterejét, és azért sem pirult el.

– Van egy új információm Soames professzortól, az orvosszakértőtől, uram, a boncolásról – mondta, és úgy döntött, hogy minden hatáskeltés nélkül közli az újságot. – Az a lány háromhónapos terhes volt.

– Nocsak, nocsak – mondta Dover. – Így már egészen más káposzta.

– Valóban, uram?

– Igen, mert ez azt jelenti, először is, hogy valami rohadt férfiembert kell keresnünk – mondta Dover, aki mindig kész volt rá, hogy megossa alárendeltjeivel bőséges tapasztalatainak gyümölcseit. – Méghozzá olyan férfit, aki pont itt, ebben a nyavalyás utcában lakik. Most már minden világos! Valami rohadt nőcsábász innét valamelyik házból gyereket csinál a lánynak, az megjön, hogy elkapja a frakkját. A fickó nem bírja elviselni a botrányt, úgyhogy... piff-puff!... aztán átdobja a hullát az első keze ügyében levő falon.

– Nem feltétlenül kellett férfinak lennie, uram – mutatott rá MacGregor, mivel látta, hogy Dover pillanatokon belül megint teljes gőzzel nekiered a hamis nyomon.

– De bizony, hacsak nem ismer olyan nőt, aki képes zabigyereket nemzeni! – semmisítette meg Dover az ellenvetést.

– Nem egészen erre gondoltam, uram – próbált MacGregor átbeszélni Walters felügyelő tekintélyes tömegén Dover irányába. – Mindössze azt mondom, hogy feltéve, hogy a lány azért jött Frenchy Bothamba, hogy megkeresse születendő gyermeke állítólagos apját, attól még nem biztos, hogy a férfi ölte meg. Megölhette a felesége is, vagy akár az anyja.

– De mi az ördögnek ölte volna meg? – kérdezte Dover hitetlenkedve.

MacGregor megvonta a vállát, amennyire ezt az ölében kuporgó Walters felügyelő lehetővé tette, és azon gondolkodott, miért is töri magát. Amennyi hatást Doverre az érvei tettek, attól nyugodtan befoghatta volna a száját.

– Hát például, hogy megvédje azt a férfit, uram. Vagy a házasságukat, mondjuk. Vagy például féltékenységből. A nők néha egészen vadul reagálnak az ilyesféle helyzetekben. A lányt hibáztatják, tudja, mindenért, és...

– Én csak azt tudom, hogy maga annyit ért ehhez, mint tyúk az ábécéhez! – mondta Dover becsmérően. – A ménkübe, honnan veszi maga ezeket az elképzeléseket a házasságról? A falvédőről?

– Én csak igyekeztem számolni az összes lehetőséggel, uram – motyogta MacGregor, aki még nem volt házas, és ezért gyakran vált az olyan nagyon is házas egyének gúnyjának céltáblájává, mint Dover.

– Ez minden?

Walters felügyelő nem ehhez a hangnemhez volt szokva, és ijedten összerándult.

– Tessék, uram?

Dover rengő tokájú ábrázata a szokásos, elégedetlenséget és gyomorbántalmakat tükröző grimaszba rándult.

– Jól hallotta, azt kérdeztem, hogy ez minden, amit mondani akar, vagy a buszra vár itt, vagy mi?

Még Walters felügyelő is elérte a célzást, ha egy téglakíséretében vágta a fejéhez. De nem menekülhetett el rögtön, mert még dolga volt. Elővett egy borítékot a zsebéből, és megpróbálta Dover kezébe adni. Dover azonban résen volt, és nem vette el, úgyhogy némi zűrzavar után a felügyelő végül is kénytelen volt a borítékot MacGregor zsebébe csúsztatni.

– Csak pár fénykép a halott lányról – magyarázta bátortalanul. – Gondoltam, talán hasznát veszik. Az emberünk, amennyire tudta, olyanra fényképezte, mintha élne.

MacGregor megvizsgálta a fényképeket,

– Mindenesetre több a semminél – ismerte el. – Mellesleg, ugye, körülnéznek az emberei a vasúton meg a buszokon?

– Hát persze! – Walters felügyelőt bántotta a kérdés. Igaz, hogy ő nem a Scotland Yard tagja, de azért érti a mesterségét. – Amint valami nyomra akadunk, jelenteni fogom. Az az érzésem, valakinek feltétlenül látnia kellett. Igaz is, uram – fordult Doverhez –, mi a szándéka, mit mondjak az újságoknak meg a tévének?

Erre az egy kérdésre Dovernek kidolgozott válasza volt:

– Sajtóértekezletet fogok tartani – mondta fenségesen, és már látta is a nevét a főcímekben és az arcát a képernyőn. Ez aztán tetszeni fog a Pomeroy Kemikália Rt.-nek! A ménkűbe, ha jól keveri a kártyát, ez további pár rongyot jelent évenként... minimum!

Walters felügyelő idegesen fészkelődött.

– Hát nem hinném, hogy már ott tartanánk, uram – mondta, és olyan pillantást vetett Doverre, mint egy kissé ideges torreador a bikára. – Az a gyerek a *Chapminster Gazette*-től lead mindent a többi lapoknak, legalábbis egyelőre. Különben is, amint van valami látványos fejlemény, a nagymenők Londonból egy szempillantás alatt lenn teremnek, de ez idő szerint tulajdonképpen még nincsenek itt.

Dover rögvest megint undok lett.

– Akkor meg mi a jóistennek nyaggat engem, hogy mit mondjon nekik, maga idióta?

– Tulajdonképpen, uram, szóval lényegében a lánynak aképéről lenne szó. – Walters felügyelő tudta, hogy nagyon gyámoltalanul viselkedik, de képtelen volt a sarkára állni. – Nem tudom, hogy most küldjük-e meg a képét az újságoknak, vagy várjunk még egy kicsit: hátha kiderül valami. Tudja, hogy van az, amikor az ember megjelenteti a képet, és elkezd kérdezősködni, nem látta-e valaki az illető személyt. Kapunk egy kazal levelet, és a legtöbbször csak az időnket pocsékoljuk.

– Várjunk még egy kicsit – mondta MacGregor, mivel Dover, akit szemlátomást halálra untattak ezek a lényegtelen részletek, némán és

zordan bámult kifelé z ablakon. – Korai még, és miért csináljunk több gondot magunknak.

– Csakugyan – értett egyet Walters felügyelő, és ahogy ott ült közöttük a hátsó ülésen, magában arra gondolt, hogy máris több gondjuk-bajuk van a megérdemelnél.

4

A régi, boldog és gondtalan napokban ez lett volna az a pont, amikor Dover, kimerülve az átdolgozott fél délelőtti erőfeszítéseitől, hagyta volna a fenébe az egészséget, és elment volna ebédelni. De a magas fizetés reménye a Pomeroy Kemikália Rt.-nél kemény hajcsárnak bizonyult, és Dover úgy döntött, hogy rendíthetetlenül kitart. Még egy kihallgatást végigcsinál, nyilatkoztatta ki a kellőképpen megdöbbsent MacGregor-nak, mielőtt visszavonul jól megérdemelt söréhez, két adag lancashire-i leveséhez és a csöndes szundikáláshoz.

– Ebben az esetben az lesz a legjobb, ha végzünk Gough-ékkal, uram – mondta MacGregor, belepillantva a Grove lakosainak listájába. – Úgy tudom, Mrs. Esmond Gough-nak ma délután valahol prédikálnia kell.

– Mrs. Esmond Gough? – Dover hadilábon állt a nevekkel, de ez derengett neki valahonnét.

– Igen, uram. Ő az a nő, aki püspök akar lenni. – MacGregor eltette a jegyzetfüzetét és nyúlt a kilincshez. – Gondolom, látta már a tévében. Állandóan szerepel ezekben a kerekasztal-izékben. Ő indította ezt a borzasztó kampányt, hogy a nők is lehessenek papok, és azt mondják, mindenáron ő akar az első női püspök lenni Angliában.

– Ó, a liba! – hördült fel megvetően Dover. Mint törzsökös férfi-
sovinisztának könnyen kitalálható elképzelései voltak a nők
helyzetéről, és az, hogy holmi fehérnépek leckéztessék valami
nyavalyás szószékről, végképp nem tartozott közéjük. – Tudom én,
mire van szüksége az ilyennek: hogy valaki jól fültövön vágja. És ha
az én feleségem lenne, esküszöm, meg is kapná. Hülye liba!

MacGregor erősen kételkedett benne, hogy megszületett volna
már az az ember, aki a félelmetes Mrs. Esmond Gough-ot fültövön
merné vágni. Atlétatermetű asszony volt, negyvenes éveinek elején,
éles eszű és céltudatos. Ha megmérkőznek, Mrs. Gough valószínűleg
már az első menetben kiütne Dovert. Csakhogy Dover nem volt a
nyílt összecsapások embere, és MacGregor, amint kiszállt az autóból,
megint csak elcsüggedt. Túl gyakran tapasztalta már, hogyan ken rá
Dover gyilkosságokat azokra az emberekre, akiket nem kedvel:
aggódott, hogy most is ez fog történni. Ismerve a vén bolond
véleményét az olyan nőkről, akik több pénzt keresnek és több
figyelmet vonnak magukra, mint ő maga, MacGregor úgy érezte,
Mrs. Esmond Gough jól tenné, ha vigyázna magára. Megfordult,
hogy kiségitse Dovert az autóból, és némi vigasztalást nyert abból a
gondolatból, hogy még a női egyenlőség olyan lelkes harcosáról,
mint Mrs. Esmond Gough, sem feltételezhető, hogy ő lenne a halott
lány gyermekének apja.

Viszont Mr. Esmond Gough-ról már igen, gondolta.

MacGregor csodálkozva eszmélt rá, hogy létezik egy Mr. Esmond
Gough is, bár, amikor jobban utánagondolt, emlékezett rá, hogy Mrs.
Esmond Gough gyakran zengett himnuszokat a családi élet
gyönyörűségeiről. Mr. Esmond Gough valójában nyugalomba vonult
dandártábornok volt; ő nyitott ajtót, és ő üdvözölte a két detektívet.
Bevezette őket egy tágas nappaliba, amely szemmel láthatólag a Mrs.
Gough-féle kampány főhadiszállása is volt. Brosúrák és plakátok
mindenütt; meg egy sokszorosítógép, két írógép és jókora
borítékalmok; a tábornok éppen ezeknek a megcímzésével
foglalatoskodott.

– Mrs. Esmond Gough pillanatokon belül itt lesz, uraim – mondta, és két székről lesöpörte a doboz- és aktakupacokat. – Éppen Svédországból keresik telefonon. Svédországból rengeteg támogatást kapunk, anyagilag is és morálisan is. Ott náluk sokkal felvilágosodottabbak ezekben a dolgokban.

Ami azt illeti, a tábornok korántsem volt a női egyenjogúság fanatikusa általában, sem a nők egyházi karrierjéé különösen, de lojális férj volt, és száz százalékig támogatta a feleségét véget nem érő kampányai során. Ez nemcsak a családi harmóniát szolgálta, hanem azt is lehetővé tette, hogy a Mrs. Esmond Gough számára érkező pénzügyi támogatásból a tábornok magasabb életszínvonalon éljen, mint amilyent a hadseregtől kapott nyugdíja lehetővé tett volna. A tábornoknak volt érzéke az élet örömeihez. Ezenkívül jól jöttek neki felesége hosszas távollétei a házi tűzhelytől, mikor is Mrs. Gough eleget tett a föld minden részéről érkező különféle meghívásoknak. Bizonyos elemi óvatossági rendszabályok betartásával egy vonzó középkorú férfi, akinek az erszénye sem nevezhető laposnak, mindig kellemesen el tudja tölteni az idejét.

A tábornok személyiségének ez az oldala történetesen nem került el Dover figyelmét sem. Miután nehézkesen leereszkedett a székbe, amelyet a tábornok szabaddá tett neki, szokott epés módján maga is felbecsülte a házigazdáját. Éppen az a típus, vélte Dover, aki összeszűri a levét egy taknyossal, aki az unokája lehetne.

– Csúnya ügy – mondta a tábornok.

– Miféle ügy? – horkant fel Dover.

– Hát a gyilkosság, természetesen mondta a tábornok, aki mindössze udvarias társalgást akart folytatni, és most döbbenten fedezte fel, hogy őt is kikérdezik.

– Csak beszéljen a maga nevében! – horkant föl Dover. – Magának talán csúnya ügy a gyilkosság, de én történetesen azzal keresem a mindennapi kenyeremet.

– Persze, persze – mondta a tábornok gyorsan. Hát hogyné... Én... izé... ebből a szempontból még nem gondoltam át a dolgot.

Mint már annyian előtte, Doverrel való első találkozása után ő is MacGregor őrmesterhez fordult támaszért és vigasztalásért. Minden egyébtől eltekintve, a fiatalember látványnak is összehasonlíthatatlanul kellemesebb volt.

MacGregor udvariasan fel is tett mindjárt egy kedves, ártalmatlan kérdést:

– Önök Mrs. Gough-fal egyedül élnek itt?

– Igen.

– Nincs személyzet?

– Olyan nincs, aki itt lakna. Van egy takarítónőnk; hetenként kétszer jön.

– Gyerekük nincs?

A tábornok felsóhajtott, és szomorúan megrázta a fejét.

– Sajnos, nincs. – Lehalkította a hangját. – Azt hiszem, ha lenne, minden másképp lenne. Már úgy értem, a gyerekekről, ugye, sok mindent el lehet mondani, de az biztos, hogy lekötik az asszonyt. Kitélik az idejét. Van valami, ami elfoglalja.

– Gondolom, így van – értett egyet MacGregor. Feltételezte, hogy ezeknek a némileg általános bölcsességeknek Mrs. Esmond Gough esetében különös jelentőségük van.

A tábornok újra felsóhajtott.

– Hát hiába – mondta nem adatott meg. Ráadásul az én hibám – mondta csüggedten. – Valami istenverte bacilus, amit még Koreában szedtem össze... legalábbis ezek a doktorok azt mondják. Nyomorult dolog egy férfinak ilyet bevallani, de mégse türhetem, hogy szegény feleségemet hibáztassák érte.

Dovert halálra untatta ez az egyenes, katonás beszéd.

– Mit csinált, amikor történt? – támadt rá a tábornokra, és sikerült a lehető legtöbb rosszindulatot sűrítene a kérdésbe.

Ennyire nyilvánvaló csapdába a tábornok nem esett bele.

– Sajnos, nem tudom, mikor történt a gyilkosság – mondta, és tökéletesen ártatlannak tűnt.

Dover képe egyre sötétebbé vált. Mindennél jobban utálta, ha valaki megpróbálta a nagyokost játszani vele szemben. Éppen kezdett igazán belejönni a gorombáskodásba, amikor kinyílt az ajtó, és Mrs. Esmond Gough vonult be.

Ami azt illeti, egyáltalán nem Svédországba telefonált, sőt sehova sem. Ez csak kegyes hazugság volt. Valójában a tükör előtt szorgoskodott az elmúlt néhány percben, szakértően munkálkodva az arcán. Mrs. Gough legfanatikusabb hívei a hölgy hibátlan arcbőrét, csillogó szemét és formás alakját esetleg hajlamosak lehetnek a szent és tiszta életnek tulajdonítani, de Mrs. Esmond Gough jól tudta, hogy ennél valamivel többre van szükség.

Áttetsző bíborköponyeg röpködött körülötte, ahogy beviharzott a szobába, igen jól illett Mrs. Esmond Gough úgyszólván uralkodói személyiségéhez, és bizonyos főpapi képzettársításokat is ébresztett, ami nyilván nem kerülte el a hölgy figyelmét. Az elmúlt néhány évben, amikor a női papságért folytatott hadjárata úgy istenigazában beindult, és ő szinte minden héten szerepelt a tévé színes adásában, elkezdett szinte kizárólag bíborba öltözni. Ez volt a szakmai védjegye.

– Ó, kérem – mondta azon a csodálatosan dallamos hangján –, ugyan, üljenek már le, kérem!

Az a két úr, aki, mint illik, felállt, hogy üdvözlje, engedelmeskedett a felszólításnak; Dover főfelügyelő addig amúgy is egész idő alatt a székében hevert, mint egy zsák krumpli. Túlságosan elfoglalta, hogy megpróbálja a nyelvével kihalászni Miss Henty-Harris vajás pogácsájának maradékait felső fogsora mögül. Törekvése eredménytelennek bizonyult. Végül kénytelen volt egyszerűen kivenni a műfogsorát, és az ujjával távolítani el a rakoncátlan morzsát.

Mrs. Esmond Gough-nak a szeme se rebbent. Nem a fajta nő volt, akit a férfiúi durvaság efféle olcsó megnyilvánulásaival ki lehet zökkenteni a nyugalmból Végtére is már évek óta azzal foglalkozott, hogy ostrommal vegye be a férfisovinizmus utolsó

fellegrárát – és az egyházi rend képviselői meglepően kemény harcosok, ha egyszer rászánják magukat a küzdelemre, megfontolt kecsességgel helyezkedett el egy széken, mely legfeljebb egy rendkívül rosszindulatú megfigyelőt emlékeztetett volna egy kissé püspöki trónusra.

– Nem kínálom meg magukat kávéval – nyilatkoztatta ki megnyerő mosollyal –, mert biztos vagyok benne, hogy már ittak Miss Henty-Harrisnél. A férjem – ezt a szót hangsúlyozott gyöngédséggel ejtette ki – látta magukat kijönni tőle.

A tábornok elvégezte a bemutatást.

– Drágám, az urak azt szeretnék tudni, mit csinálunk a gyilkosság idején.

– Ami valószínűleg tíz nappal ezelőtt történt – magyarázta MacGregor, hogy egy kicsit gyorsítsa a tempót. – Szerdán múlt egy hete, hogy egészen pontos legyenek.

Mrs. Esmond Gough kérdően pillantott a férjére.

– Te jó isten – mormolta –, ebbe bele kell gondolni. Nem olyan könnyű kapásból megmondani. Talán, ha ideadná a határidőnaplómát, drágám...

– Azt hiszem, aznap éjjel halt meg Sir Perceval Henty-Harris – mondta MacGregor.

– Ó, igen, így már könnyű lesz! – derült fel Mrs. Esmond Gough arca.

– Tényleg, drágám? – pislantott a tábornok.

– Az este érdeklí, őrmester úr, vagy az egész nap?

– Az estére lennének kíváncsiak – mondta MacGregor. – Mondjuk, úgy hat órától...

– Szerda, az tizenkettődik volt, ugye? – Mrs. Gough látszólag átvette az irányítást. – Nos, azt hiszem, nekünk igazán kifogástalan alibink van a férjével... mert gondolom, erre kíváncsiak. Készen van, őrmester úr? – Türelmesen várt, amíg MacGregor, ceruzájával és jegyzetfüzetével a kezében, nem jelezte, hogy csupa fül. – Csak szóljon nyugodtan, ha túl gyorsan mondom! Tehát: szerdán,

tizenkettedikén meglehetősen korán vacsoráztunk. Mondjuk, úgy hat óra körül. Csak olyan uzsonnaféle volt, mert olykor kényelmesebbnek találjuk, ha délben van a főétkezés. Amikor végeztünk az evéssel, a férjem bejött ide tévét nézni. Minden este ezt teszi, ha nincsenek vendégeink, úgyhogy-ezen nem kell törni a fejünket.

A tábornok alázatosan mosolygott.

Mrs. Esmond Gough magabiztosan folytatta:

– Én pedig a konyhában maradtam.

– Mosogatni? – MacGregor emlékezett rá, hogy Mrs. Esmond Gough szerette a rendkívül házias asszony szerepét játszani, aki örömmel végzi a legnehezebb házi munkát is, dacára annak a sok-sok kötelezettségnek, amelyekről azt hinné az ember, hogy szinte minden idejét lekötik.

Ha MacGregor kérdésében volt egy kis irónia, Mrs. Esmond Gough nem vette észre.

– Igen, pár percig. Aztán nekiláttam, hogy megcsináljam a plakátokat.

MacGregor száguldó ceruzája megállt a levegőben.

– A plakátokat?

Mrs. Esmond Gough bólintott.

– Mint talán emlékszik rá, csütörtökön, harmincadikán tartottuk a westminsteri demonstrációs nagygyűlésünket. Tizenkét órás ülősztrájkot folytattunk az apátságban és a Westminster katedrálisban. Szervezetünknek természetesen nincsenek felekezeti korlátai.

– Melyik ez a szervezet? – kérdezte MacGregor, sokkal inkább Dover, mint önmaga kedvéért.

– A „Női Egyenjogúságért az Egyházban Egyesület”. – Mrs. Gough szembeszökő elégedettséggel és büszkeséggel hadarta el a szervezet nevét. – Röviden természetesen az N. E. E. E. Jövő héten Imával Egybekötött Figyelmeztető Ülősztrájkot tartunk a Szent Pálban – mondta, mert minden lehetőséget megragadott, hogy új

híveket toborozzon. – Mindenkit szeretettel várunk. Férfiakat is. És talán érdeklő, hogy a közeljövőben a görögkeleti egyházra is ki akarom terjeszteni a tevékenységemet. Természetesen semmiféle személyes ellentét nem áll az intézménnyel, de úgy érzem, kötelességem, hogy leleplezzem és támadjam a női egyenjogúság minden sérelmét az egyházon belül. No-mármost, a görögkeleti egyház...

MacGregor közbevetette magát. Ha Dover – bár csukott szemmel és visszataszítóan nyitott szájjal zihálva ült már egy ideje – nem is aludt éppen, valószínűleg igen unalmasnak találta Mrs. Esmond Gough-ot. Arról nem is beszélve, hogy MacGregornak még mindig nem sikerült tisztáznia, mi a helyzet a plakátokkal.

– Ön, Mrs. Esmond Gough, saját kezűleg festette a plakátokat?

Mrs. Esmond Gough megvonta a vállát, amely minden bizonnyal a legcsinosabb váll volt, amellyel MacGregor ennek a gyilkosságnak a kivizsgálása során találkozott vagy találkozni fog.

– Az Akció Bizottságom a huszonnegyedik órában hagyott cserben... ahogy már szokta. Valami bolond nőszemély eltörte a karját, ha jól értettem. Némely emberek igazán semmire nincsenek tekintettel.

– És miért nem csináltatja a plakátokat szakemberrel?

– Nem, az nem jó! Higgye el nekem, őrmester úr, sokkal hatásosabb az olyan plakát, amelyiken látszik, hogy amatőrök csinálták. Az ilyen úgyszólván szívből jövő segélykiáltásnak hat, tudja, és az újságírók meg a tévések ilyenkor szoktak a „hétköznapi problémáiról” meg az „utca emberéről” még ilyesmikről beszélni. Már évek óta nem használtam olyan plakátot, amit szakember csinált. És a jó öreg helyesírási hibákhoz is ragaszkodni szoktam! – Mrs. Esmond Gough bűnbánóan kuncogott. – Az ilyesmi garantáltan a szemébe akad valami világfájdalmas fotósnak.

Dover nyugtalanul fészkelődött. Ez lehetett a türelmetlenségtől, gyomorbántalmaktól vagy egyszerűen egy rossz álmotól, de

MacGregor elérte a célzást, és visszaterelte a beszélgetést a tárgyra. Kérdésével mindkét Gough-hoz fordult.

– Becsöngetett-e ide a meggyilkolt lány szerdán, 12-én este?

A két Gough egy emberként rázta meg a fejét.

– Járt itt bárki más aznap este?

A válasz ismét határozott nem volt.

– Láta-e valamelyikük korábban a lányt?

A tábornok és hölgye rábámult az egyik fényképre azok közül, amelyeket Walters felügyelő adott át MacGregornak. A fejek immár harmadszor ingtak tagadólag.

– Szegény lány! – mormolta Mrs. Esmond Gough meglehetősen jól adagolt részvétellel. – Szegény, szegény kislány!

A tábornok szintén átérezte a sápadt kis arc szálnalmasságát.

– Felháborító! – dörmögte, és hangosan kifújta az orrát.

Dover gyomrának hatalmas kordulása szerencsésen megsemmisítette annak a tiszteletteljes csendnek a hatását, amellyel Gough-ék a kedves elhunytak adóztak. Valószínűleg magát Dovern is felébresztette, mert hirtelen kinyitotta a szemét, és olyanformán nyalogatta az ajkát, mintha valami igen kellemetlen ízt érezne a szájában. Körülnézett, egy kis ártatlan viaskodás reményében, és természetesen a sebezhetőbb házasságot választotta céltáblájául.

– Szóval, egyedül volt ebben a szobában, mi?

A tábornok óvatosan beleegyezett, hogy így volt.

– És az asszonyság a konyhában volt, a ház hátsó részében, látótávolon kívül?

– Igen.

Dover megvetően felhorkant.

– Szép kis alibi – jegyezte meg, mielőtt Mrs. Esmond Gough-ra fordította volna a figyelmét. – Mikor került az ura megint a szeme elé?

Mrs. Esmond Gough már régen készülődött egy jogos sérelem diktálta dühkitörésre, de egyelőre elhalasztotta, és arra összpontosított, hogy válaszoljon Dover kérdésére.

– Tíz óra körül lehetett – mondta, és a férjére nézett megerősítésért. – Igen, éppen idejében érkeztem, hogy megnézzem a híradót.

– A kakaókkal, drágám – mondta a tábornok segítőkészen. – Minden este megiszunk egy csészével, és nyilván emlékeznek rá, ha Mucika elfelejtette volna behozni.

– Tisztán emlékszem arra az estére – mondta Mrs. Esmond Gough, visszanyerve eredendő fölényét. – Befejeztem a plakátokat, és amíg száradtak, rendbe tettem a konyhát. Aztán elkészítettem a forró kakaót.

– És miért éppen a konyhában dolgozott? – kérdezte Dover, de csak félig remélte, hogy kijátssza Mrs. Esmond Gough éberségét.

– Hát nehogy összefestékezzek valamit, természetesen! – Mrs. Esmond Gough kissé csúfondárosan kuncogott, mintha meglepné, hogy akár egy olyan ostoba tuskó férfiembernek is, mint Dover, ezt magyarázni kell. – A konyhában padlócsempe van, és minden bútor lemosható. Efféle szörnyen piszkos munkát az ember mégse végezhet a szalonban, a legjobb szőnyegén!

Dover, aki végre hallgatni kezdett arra a belső hangra, amely már hosszú ideje az ebédről beszélt neki, feltápáskodott.

– Gyerünk, fiacskám! – fordult MacGregorhoz.

Mrs. Esmond Gough nem éppen hízelgő örömmel kapott az alkalmon.

– Ó, igazán, már mennek? Kikísérem magukat. – A tábornok tett egy mozdulatot, mintha ő akarna felállni, de a felesége leintette. – Nem, te csak maradj, drágám! – rendelkezett szigorúan. – Szeretném, ha folytatnád a borítékok címezését, ha lennél olyan kedves! Ma este muszáj bedobnunk őket, hogy hétfőn reggel elvigye a posta.

Amint végre kijutottak a kapun, Dover már semmi mást nem kívánt, mint a várakozó rendőrautóhoz rohanni, aztán irány a Nevető Kutya... de pillanatnyilag Mrs. Esmond Gough feltartóztatta. Nagy fontosságot tulajdonított az utolsó benyomásoknak, és a legkevésbé ígéretes vizekbe is kész volt kivetni a horgot. Úgy vélte, Dover szíve

megnyerhető a meleg, női részvét heves megnyilvánulásával; félénken megérintette hát a kabátujját:

– Az a szegény kislány! – mormolta ismét, és szeme nedves volt a kiomlani készülő könnyektől. – Tudják már, ki volt?

– Sajnos, még nem – mondta MacGregor, és minden ellenkező tapasztalata ellenére remélte, hogy Dover nem folyamodik menekülési kísérlete során fizikai erőszakhoz. – De azt hiszem, ez csak idő kérdése.

– És a családja! – jajveszékelt Mrs. Esmond Gough. – Az a szegény, szegény édesanyja! Ómiatta vérzik igazán a szívem!

– Hogyne, persze – mondta MacGregor. Úgy érezte, nem tud megbirkózni a helyzettel.

– Mennyire szenvedhet! – Mrs. Esmond Gough megborzongott, majd ügyesen visszaterelte a beszélgetést saját magára. – Tudom, mit érezhet szegény asszony, bár engem, sajnos, nem áldott meg gyerekekkel az Isten. Annyira reméltük, a tábornok meg én, amikor összeházasodtunk, de hát nem adatott meg... – Igen színpadias mozdulattal kapta a szeméhez rendkívül csinos, csipkés zsebkendőjét.

MacGregor feszengett. Dover vadul ásítózott.

– A tábornok – folytatta Mrs. Esmond Gough – sose tett nekem szemrehányást, bár néhányszor biztos úgy érezte, hogy csúnya csalódást okoztam neki. Egy kevésbé nagylelkű ember talán kísértésbe esett volna, hogy elhagyja meddő feleségét, és ami azt illeti, a törvény szerint ehhez joga is van... de... Nos – összeszedte magát és témát változtatott –, majd imádkozom, hogy sikerrel járjanak.

Dovernek ez már sok volt. MacGregor nagy zavarára egyszerűen félretaszította Mrs. Esmond Gough-ot az útból, levágtatott a lépcsőn, és végigrohant a felhajtón.

MacGregorra maradt, hogy kimentse a faragatlanságáért, már amennyire tudta. Megragadta Mrs. Esmond Gough kezét, és nagy

együttérzéssel megszorította. Aztán néhány köszönő és bocsánatkérő szót mormogott, és ő is elsietett.

5

– Ide figyeljen! – mondta Dover, azon a kétségbeesett hangon, amely azt volt hivatva jelezni, hogy ő minden tőle telhetőt megtesz, hogy megértesse magát –, minek annyit kukoricázni? Szerezzen egy letartóztatási parancsot, és hozza be azt a csirkefogót!

Dover időnként meglehetősen szúrós szagot árasztott, még a nyílt levegőn is. A rendőrautóba bezárva MacGregor szinte elviselhetetlennek találta. De el kellett viselnie. Mégse engedhette, hogy Gough tábornokot letartóztassák gyilkosságért, pusztán azért, mert Dover történetesen vad és megmagyarázhatatlan ellenszenvet érzett szegény fickó iránt, és mert – ami ennél is fontosabb volt – a főfelügyelőnek gyors diadalra volt szüksége a Pomeroy Kemikália Rt. figyelő szemei előtt. MacGregor elővette a zsebkendőjét, és hosszan fújta az orrát.

– De hát, uram – mondta –, nincs semmiféle bizonyítékunk. Így soha nem fogunk letartóztatási parancsot szerezni, és ami a bíróságot illeti...

– Ki törődik a bírósággal? – kérdezte Dover. – A ménkűbe, mire a tárgyalásra kerül a sor, már régen a Pomeroy Kemikália Rt.-nél fogok üldögelni. Akkor már tökmindegy, mi lesz az ítélet.

MacGregor elővette a cigarettáját. Mint amikor a durcás csecsemő figyelmét próbálja valaki elterelni egy kis cukorkával.

– Nem akar rágyújtani, uram, amíg megbeszéljük a dolgokat?

Dover elfogadta a cigarettát, de nem az az ember volt ő, akit le lehet kenyerezni. Legalábbis nem egy ilyen filteres, gyöngö vacakkal!

– Nem értem, miről beszél... még hogy nincs bizonyíték!... – morgott. – Kezdjük azon, hogy nincs alibije.

MacGregor tapintatosan felhívta rá a figyelmét, hogy nem mindenki szükségképpen gyilkos, aki nem tud kikezdzhetetlen alibit felmutatni. Dover nem figyelt.

– Majd én elmondom magának pontosan, fiacskám, hogy mi történt. Ez a Hogyishívják tábornok bajba keveri a lányt...

– De hát uram, az égvilágon semmi nem bizonyítja, hogy egyáltalán ismerte! – nyöszörgött MacGregor.

Dover meglepettnek látszott.

– De hát messziről látszik rajta, hogy nőcsábász! Nyilván muszáj neki valami kárpótlást keresnie, egy ilyen feleség mellett. A ménkübe, nem lehet valami jó vicc, ha az embernek egy olyan nő a felesége, aki püspök akar lenni!... Na, hol is tartottam?

– Éppen teherbe ejtette a halott lányt Gough tábornokkal, uram – dobta be MacGregor a törülközőt.

– Na és akkor a lány utánaered, idejön és nyaggatja, hogy mit akar tenni. Az is lehet, hogy zsarolja, vagy azzal fenyegeti, hogy közli az asszonnyal a dolgot, vagy házasságot követel, vagy pénzt az abortuszra... mit tudom én. A részleteket majd később pótoljuk... majd amikor a barátunkat felkeressük a cellájában, tanúk nélkül. Ismerem a fajtáját. Lekvár az egész ember. Öt percbe se fog telni, hogy kiverjem belőle a részleteket. – Dover alsó ajka már előre remegett ettől a gyönyörűséges kilátástól, és közben rázkódó cigarettájáról egy csomó hamu potyogott le és tűnt el nyomtalanul a mellény ősrégi patinájában. – Na és ami még hátravan, az már világos, mint a nap! A mi kis hódító vitézünk az elülső szobában nézi a tévét, míg a nagyságos asszony a konyhában mázolja a hülye plakátjait. Ekkor csöngetnek a bejárati ajtón. Az asszony nem hallja, a pasas annál inkább. Kimegy ajtót nyitni, és kit lát? Szíve hű és

törvénytelen szerelmét! Na, akkor mindjárt tudja, hogy itt a Baj, még hozzá nagy B-vel. Miután a tettek embere, felkapja az első, keze ügyébe eső, tompa tárgyat, kupán vágja a lányt, és áthajítja a hullát a kerítésen, a szomszéd kertbe. Azt csak nem tagadhatja, fiam – mondta Dover, megragadva az egyetlen megragadható tény az egész hipotézisében –, hogy a szomszéd kertben találták meg. Praktikus, nem?

– Ilyen alapon bárkit gyanúsíthatna, uram – mondta MacGregor fásultan. Miért is nem hagyja, hogy a vén bolond a vesztébe rohanjon, és elintézzze magát egyszer és mindenkorra? Nos, ennek az volt az egyik oka, hogy MacGregor semmi áron nem akart egy húron pendülni a Scotland Yard legnépszerűtlenebb detektívjével. A másik oka pedig az volt, hogy MacGregorban élt az a borzasztó gyanú, hogy kudarc esetén az ő nyakán marad a felelősség. Emlékezte szerint megesett már ilyesmi máskor is.

Eközben Dover büszkén kivágta a megdönthetetlen ellenérvet.

– De azért, tudja, fiacskám, nem mindenki árulta volna el magát olyan alaposan, mint a tábornokunk! Mert, ugye – Dover győzedelmes vigyora kezdett elviselhetetlenné válni –, ezt még maga is észrevette, vagy talán nem?

MacGregor összeráncolta a homlokát. Valóban elkerülte volna valami a figyelmét, ami annyira nyilvánvaló volt, hogy még Dover is észrevette?

– Hát amikor arról beszéltek, hogy nincsen nekik egyetlen nyavalyás kölykük sem!

MacGregor homlokán tovább mélyültek a ráncok.

– Igen, és?

– Csak nem akarja azt mondani, hogy nem emlékszik? – Dover önelégült kukorékolásával egy kevésbé súlyos személyiség minden bizonnyal elérte volna már, hogy orrba verjék. – Azt mondta a fickó, mielőtt a nő bejött, hogy nem lehetett gyerekük, és hogy ez az ő hibája.

MacGregor óvatosan bólintott.

– Igen, uram, emlékszem. Azt mondta, valami bacilus miatt, amit a tengerentúli szolgálatban szedett össze.

– Már akkor is úgy találtam, hogy ez aztán átkozottul furcsa társalgási téma – dicsekedett Dover. – De csak amikor a Mrs. Hogyvanhogyvan kikísért minket az ajtóhoz, akkor esett le a tantusz.

– Mrs. Esmond Gough, uram? – MacGregor arcán az értetlen homlokráncolást hirtelen bosszús grimasz váltotta fel.

– Hát persze!

– Igen, uram, emlékszem – kezdte mohón.

De Dover nem engedhette, hogy más húzza elő a cilinderből a nyulat.

– Azt mondta – szakította félbe nagy hangon –, hogy a házasságukat egyetlen poronttyal sem áldotta meg az ég, és hogy ez az ő hibája, mármint a nőé. Ez aztán a véletlen, mondhatom!

A maga sokkal kifinomultabb módján MacGregor majdnem ugyanolyan rosszindulatú tudott lenni, mint Dover. Szinte mindenre kapható volt, csak hogy kimutassa, hogy mint rendesen, a főfelügyelő most is rosszul látja a dolgokat.

– Lehet, hogy egyszerűen csak önfeláldozóak voltak, uram – vetette közbe gyorsan –, és mindegyik megpróbálta magára vállalni a hibát, hogy kímélje a másik érzelmeit.

Dover korpától kendermagos bajusza undorodva megrándult.

– Mondtam már magának, fiacskám – mondta gyorsan –, hogy amit maga tud a házaseletről, azt fel lehetne írni egy egypennysre, és akkor még mindig maradna elég hely, hogy a Miatyánkot is mellé írja. A férjek meg a feleségek egyszerűen nem így viselkednek.

– Rendben van, uram! – MacGregor erről nem volt hajlandó vitatkozni. – Talán mind a kettejüknek van valami baja. Az nem lehetséges?

– Egy a hatmillióhoz az esély rá – vágott vissza Dover, biztos, ami biztos, gyorsan megduplázva a számot, amire először gondolt. Még az őrmesterénél is kevesebbet tudott a meddő házasságokról, de ez a csekélység nem akadályozhatta a további következtetéseiben. –

Nem, az öreg Hogyishívjájának majdnem sikerült tökéletesen kivágnia magát a bajból, és akkor jön az a bolond felesége, és anélkül, hogy tudna róla, véletlenül alaposan berántja a csávéba.

MacGregor elgondolkodva rágcsálta az ajkát.

– Más szóval, uram – kezdte lassan –, Esmond Gough tábornok azt akarta elhitetni velünk, hogy mivel magtalan, semmilyen körülmények között nem lehetett a halott lány születendő gyermekének az apja. És ha nem ő volt az apja, akkor feltehetőleg nem ő volt gyilkosa sem.

– Hát dióhéjban ennyi – értett egyet Dover. – Egy kicsit lassan működik az agya, fiam, de azért a végén csak felfogja. De ez még nem minden!

MacGregor, amennyire tudta, lenyelte a mérgét.

– Igazán, uram?

– Minek kezdett el gyerekekről beszélni egyáltalán?

– Hogyan?

– Na ide figyeljen, mi is csak fél órával ezelőtt tudtuk meg, hogy az a lány bekapta a legyet. Valószínűleg még nem beszélte mindenki. Szóval, honnét tudta a tábornok, hogy terhes volt, ha ő maga ártatlan a dologban, mi?

MacGregor megpróbálta megérteni Dover gondolatmenetét.

– De hát biztos benne, hogy tudta, uram? – kérdezte habozva.

– Hát hogy a fenébe ne tudta volna! – Dover lecsüngő pofazacskói remegtek a felháborodástól. – Különben csak nem hozakodott volna azzal elő, hogy képtelen gyereket csinálni, hát nem? Jobban fel kellene kötnie az alsóneműjét, fiacskám, hallja-e?

Semmi kétség, hogy MacGregor tovább kereste volna a hibákat Dover gondolatmenetében, de nem maradt rá ideje. Beszélgetésüket ismét Walters felügyelő érkezése szakította meg. Ez alkalommal gondosan ügyelt rá, hogy tekintélyes távolságban maradjon az autótól.

– Sikerült valamit kiderítenünk, uram – mondta Dovernek a nyitott ablakon keresztül, amelyet MacGregor, áthajolva Dover fölött, előzékenyen lecsavart a kedvéért.

– Halljuk! – Dover kipöccintette a csikket az ablakon, és annyira lekötötte a váratlan támadás ellen védekező Walters felügyelő látványa, hogy elfelejtette közölni vele, hogy a döntő fordulatoknak többé semmi jelentőségük. Az ügyet ő már megoldotta, minden segítség nélkül.

– Igen, uram – mondta Walters felügyelő, amikor már biztos volt benne, hogy mégsem ég az öltönye. – A chapminsteri vasútállomáson a pénztáros... – Dover tésztás arcán továbbra sem tűnt fel az értelem semmi jele. – Chapminster a legközelebbi város, uram. Körülbelül három kilométerre van. Izé... tulajdonképpen az én irodám is Chapminsterben van.

– Gratulálok! – mondta Dover. – És jobb, ha elhúzza a csíkot, mert nekem most van az ebédidőm!

Walters felügyelő erősen elpirult, de sikerült megállnia, hogy elégtételképpen ne irányítsa oda a csizmája orrát, ahová véleménye szerint kellett volna...

– Tudja, uram, az embereim bejárták a környéket, és mindenhol megmutatták a halott lány fényképét, ahol volt rá némi esély, hogy látta valaki. Ez a vasutas fickó felismerte. Sajnos, nem emlékszik rá pontosan, melyik nap járt ott, de az biztos, hogy a londoni vonattal érkezett, késő délután, körülbelül egy héttel ezelőtt. Valószínűleg nem tűnt volna fel neki, ha nem téblábol ott még akkor is, amikor a többi utas már mind elment; arra várt, hogy bejuthasson a telefonfülkébe. Úgy látszik, éppen telefonált valaki. Végül aztán bejutott, és Mr. Brewer, ő az a vasutas, úgy gondolja, hogy látta, amint lapozgatja a telefonkönyvet.

MacGregor szeme összeszűkülte.

– Gondolom, a telefonkönyvben a Frenchy Botham-i számok is benne vannak?

Walters felügyelő is úgy gondolta. Vigasztaló tudat volt, hogy legalább egyvalaki átlátja mondanivalójának fontosságát.

– Mr. Brewer nem biztos benne, hogy végül is sikerült-e telefonálnia a lánynak, de inkább úgy gondolja, hogy nem, mert egy-két perccel később már vissza is jött, és tőle kérdezte meg, hogy juthat el Frenchy Bothamba. Ő azt javasolta, üljön taxiba, de nagyjából biztosak lehetünk benne, hogy nem fogadott taxit, mert beszéltünk a legtöbb helyi taxissal. Szerintem autóstoppal jött. Van valami kis biztró az állomással szemben, és biztos talált valakit, aki elvitte odáig. Mellesleg ez nagyjából megfelel annak az időpontnak is, amikor Mr. Plum látta a Nevető Kutyaiban.

MacGregor Doverre pillantott, mutat-e rá a nagy ember némi hajlandóságot, hogy valamicske érdeklődést tanúsítson a fejlemények iránt. A válasz nyilvánvalóan nemleges volt. Mindamellett ébren volt, amit az bizonyított, hogy egész idő alatt rosszindulatúan bámult Walters felügyelőre.

– Tehát a londoni vonattal jött?

– Így van, őrmester úr. Az a vonat nem áll meg sehol, csak Bottleburyben, és valójában az is csak afféle helyi érdekű megálló. Ettől függetlenül, nem ott szállt fel, ezt ellenőriztük.

MacGregor felsóhajtott.

– London elég nagy város. De azért amennyire lehet, ott is nyomoznunk kell.

Walters felügyelő még úgy se lelkesedett.

– Valóságos csoda lesz szerintem, ha a nyomára akadunk – mondta. – Semmi különös nem volt rajta. Éppen úgy nézett ki, mint ezer másik ápolatlan kölyök az ő korában. A ruhája is valami olcsó vacak volt. A laborosok még egyszer átvizsgálják, de nem hiszem, hogy találnak valami támpontot azzal kapcsolatban, honnan jött. Sokkal jobban örülnék neki, ha megtalálnánk azt a tarisznyát, ami állítólag nála volt. Ha bármilyen nyom maradt a személyazonosságával kapcsolatban, gondolom, annak abban kellett lennie.

Dover látványosan megborzongott, és felhajtotta a kabátja gallérját.

– Istentelen hideg kezd lenni – panaszkodott mérgesen.

Walters felügyelőnek belekerült néhány másodpercbe, amíg felfogta, hogy itt most őt teszik felelőssé az időjárásért.

– Akar maga is beszélni azzal a vasutassal, uram? Könnyen meg tudnám...

De a rendőrautó sofőrje ebben a pillanatban erős lökést érzett a nyakán, és Dover már el is tűnt, otthagya Walters felügyelőt, aki ezek után eltűnődhetett rajta, hátha ő az, akivel valami nincs rendben. Ott állt a Grove közepén, míg a rendőrautó, bűdös kipufogógázt eregetve eltűnt szem elől, és eljutott arra a következtetésre, amelyre már oly sokan mások is öelötte, nevezetesen arra, hogy Dover egy nagy, kövér, undok, goromba tuskó.

De hála a Pomeroy Kemikália Rt.-nek, Dover igazán igyekezett. Fél négyre már végzett is az ebéddel, és menetkész volt.

– Hová megyünk? – támadt rá MacGregorra, nehezen szuszogva a kimerítő ebéd után, amelynek során minden egyes fogásból repetázott.

MacGregor kötelességtudóan a listájára pillantott.

– Voltunk már, ugye, a Les Chênes-ben és az Ilfracombe-ban. Az az a ház, ahol megtalálták a lány holttestét – magyarázta, a gyengébbek kedvéért, akiknek háromszor kell mindent elmondani, amíg egyszer felfogják –, és a szomszéd ház. – Miss Henty-Harris és Esmond Gough-ék – tette hozzá; biztos, ami biztos. – Azt javasolnám, uram, most menjünk az Otterly House-ba.

– Nekem aztán nyolc – morogta Dover kifinomult bájjal. Annyi fáradságot már nem vett, hogy megkérdezze, ki lakik az Otterly House-ban, de MacGregor megmondta neki.

– Ott lakik az a Peter Bones nevű ember, a feleségével. Van egy csomó gyerekük is. Peter Bones a listám szerint üzletkötő, tehát nyilván rengeteget utazik, és ritkán van otthon. Lehet, hogy valahol megismerkedett a mi Miss X-ünkkel, és összebarátkoztak.

– És ha a nagynénikémnek kereke lenne... – mondta Dover, mert erősen igénybe vette, hogy megeméssze azt a rengeteg enivalót, és ettől még csökönyösebb volt, mint rendesen. – Na nem?

A rendőrautó megállt az úton, szemközt a Grove egyik újabb tágas villájával. Dover borongósan nézegette a feljárót, és a bejárathoz vezető lépcsősort. Miért nem tudnak ezek az alakok rendes házakban lakni, mint bárki más?

Mr. Peter Bones otthon volt, hiszen őt is figyelmeztette Walters felügyelő, hogy maradjon elérhető közelségben. Ezt az alkalmat felhasználta rá, hogy behozzon bizonyos restanciákat, de szeretetre méltóan félbehagyta a munkát, és bevezette Dovert és MacGregort egy kényelmesen rendetlen nappaliba, és azonnal bevágódott Dovernél, mert megkérdezte a vendégeit, kérnek-e teát.

– No szóval – mondta, miután kikukkantott a konyhába, és megadta a szükséges instrukciókat –, külön akarnak beszélni velem meg a feleségemmel... vagy közösen elkövetett gyilkossággal fognak vádolni minket?

Mr. Bones kétségkívül ideges volt egy csöppet, de egy potenciális gyanúsított jobban teszi, ha nem enged meg magának apró tréfákat a rendőrség rovására. A rendőrségnek ugyanis szerfőlött csekély a humorérzéke, amikor a saját módszereiről és tevékenységéről van szó.

MacGregor fanyarul közölte, hogy a közös kihallgatás megfelel.

– Ó, prima – Mr. Bonesnak, bár már negyvenéves volt, még nem sikerült megtalálnia a stílusát, és kényelmetlenül ingadozott a divatos fiatalember szerepe és egy olyan emberé között, aki a jó öreg, régimódi, megbízható erények megtestesülése. – Azt hiszem, a kölykök is be fognak zúdulni, de gondolom, ez nem baj. Túl kicsik még ahhoz, hogy megértsék, milyen fontos dolgokról van szó, de minekünk az az elvünk, hogy a családi élet minden megnyilvánulásába bevonjuk őket.

Mint kiderült, nem kevesebb, mint három kicsi Bones volt a háznál, mindhárom négy év alatti. Amaryllist, a csecsemőt egy

szőnyegre helyezték a kandalló elé, míg a két nagyobb gyermek, Ignatia-Jane, kétéves, és Wayland, három és fél éves, egyenesen Dóvert vette célba. Mind ők, mind szüleik boldogok voltak abban a biztos tudatban, hogy a világon mindenki imádja a csöppsegeket.

MacGregor teljes figyelmét a kihallgatás levezetésére fordította, és elszántan nem volt hajlandó tudomásul venni, mi történik a szoba másik felében.

– Szerdán múlt egy hete? – visszhangozta Peter Bones. – Meg kell nézmem a határidőnaplómban. Wayland, öregem – kiáltott rá a gyerekekre, miközben elővett egy vékony, aranyozott gerincű határidőnaplót a belső zsebéből –, ne tömködd azt a piskótát ennek a kedves bácsinak a zsebébe, pláne, ha már össze is rágtad előtte! Ja igen – biccentett MacGregornak, amint megtalálta a kérdéses napot –, nyugodtan törölhet a listájáról, őrmester úr! Ez volt az az este, amikor vendégül láttuk vacsorára a főnökömet meg a feleségét. – Kuncogott, és elrakta a naplóját. – És mondhatom, ez akkora társadalmi esemény volt, hogy nemigen maradt időm közben gyilkolózni.

6

Dóver megkönnyebbülten hallotta, hogy Bonesék törlése a gyanúsítottak listájáról nagyon egyszerű lesz. Soha nem volt túl nagy kedvelője a gyermekeknek, a két Bones csemetét pedig szörnyű megpróbáltatásnak találta, és már sokkal korábban véget vetett volna az ügynek, ha a bőséges babauzsonna nem bizonyult volna ellenállhatatlan kísértésnek.

MacGregor feljegyezte Peter Bones főnökének a nevét és a címét, arra az esetre, ha egy későbbi időpontban esetleg megerősítést akarna nyerni tőle a kérdéses estén történetekre vonatkozólag.

Peter Bones lenyűgözően könnyed volt.

– Bickertonék körülbelül hétkor érkeztek, talán egy-két perccel korábban. Kocsival jöttek, persze. Jövet Joe szokott vezetni, hazafelé pedig Alice. Ő nem nagyon jeleskedik az ivásban, tudják.

– Ami azt illeti – mormolta az ifjú Mrs. Bones –, nem nagyon jeleskedik az semmiben sem.

– Karmokat behúzni, drágaságom! – Ezt az utasítást Peter Bones minden vidámságot nélkülöző mosollyal kísérte. Újra MacGregorhoz fordult. – A feleségem és én legalább egy fél óráig az öltözködéssel voltunk elfoglalva, mielőtt Bickertonék megérkeztek; kölcsönkértük Mrs. Plumot a Nevető Kutyából, ő főzte a vacsorát. Maddie nem nagyon lelkesedik a társas életért, ha az egész estét a tűzhely mellett kell töltenie.

– Maddie nem nagyon lelkesedik a társas életért, slussz – morogta keserűen Mrs. Bones. Majd ismét ellágyult a hangja. – Wayland, kicsim, remélem, nem azt láttam az előbb, hogy az aranyos Mr. Dover csészéjébe köpködsz!

A gyerek sértődött könnyek között bizonygatta ártatlanságát, így az ügyre fátylat borítottak. Boneséknál a korholás nem tartozott a nevelési módszerek közé. Egyedül Dover vágyott volna a gyermek puszta szavánál valamivel szilárdabb bizonyosságra.

Peter Bones mielőbb folytatni akarta a vallomását.

– Ami azt illeti, a szokásosnál sokkal nagyobb felhajtást csináltunk – mondta gyászosan. – Az az igazság, hogy kilátásom van egy kis előléptetésre, és a jó öreg Bickertoné a döntő szó. Ő maga mondta nekem, hogy a munkámmal meg van elégedve, de tudom, hogy nagyon ad rá, hogy a vezető tisztviselői példás családi életet éljenek. Nem szereti az olyan embereket, akik összevissza kalandoznak. Ez elég régimódián hangzik, de hát az kétségtelen, hogy az ember jobban ambicionálja a munkát, ha felesége meg

családja van. Azok aztán rászorítják, hogy dolgozzon, és törődjön a jövőjével is. A legtöbb nagyvállalat manapság szeret tudni valamit az ember családi életéről is.

– Ezt nevezik úgy, hogy „lekáderezzük a feleségét” – magyarázta Mrs. Bones vontatott, unott hangon. Úgy tűnt, valami okból mindenáron zavarba akarja hozni a férjét, és MacGregor kételkedni kezdett benne, hogy csakugyan olyan idilli ez a házasság, mint amilyennek először látszott.

– Volt-e más is a házban, uram? Ha jól értettem, ön, Mrs. Bones és Bickertonék voltak itt, és Mrs. Plum a konyhában. Volt valaki még ezeken kívül?

– A gyerekek, természetesen.

– Én felnőttekre gondoltam, uram.

– Blanchette is itt volt – mondta Mrs. Bones könnyedén.

– Blanchette?

Peter Bones a feleségére bámult.

– Blanchette Foucher, őrmester úr. A külföldi gyereklányunk.

– Többek között – mormolta Mrs. Bones.

MacGregor lejegyezte a nevét.

– És ő is a házban volt aznap este, amikor Bickertonék maguknál vacsoráztak? Ő is magukkal evett?

– Nem.

– Mellesleg, hol van pillanatnyilag?

– Mindig kimenője, van vasárnap délután. Elmegy sétálni, miegymás. Fél órán belül biztos itt lesz, ha beszélni akar velem.

MacGregor ezt is lejegyezte, aztán visszatért a lényegre.

– Meglátogatta-e magukat bárki más aznap este, Bickertonékon kívül?

– Nem – mondták Bonesék egyszerre. MacGregor elővette a halott lány fényképét.

– Láta-e már valamelyikük ezt a lányt?

Egyikük sem látta.

– Tegyük fel – folytatta MacGregor elgondolkodva –, hogy valaki becsöngetett aznap este. Elképzelhető, hogy valaki ajtót nyitott neki anélkül, hogy a többiek észrevették volna?

Bonesék egymásra néztek.

– Nem hinném – mondta végül Peter Bones. – A bejárati ajtó csengője borzasztóan hangos. Muszáj, mert a gyerekek akkora zajt csapnak, hogy különben nem hallanánk.

– Viszont elég szeles éjszaka volt, nem? És zajos?

– Igen, igen... – Peter Bones egy pillanatra eltért a tárgytól, hogy figyelmeztesse Waylandot, milyen veszélyek rejlenek abban, ha az ember elrágja az aranyos bácsi cipőfűzőjét. – Talán arra gondol, hogy Mrs. Plum...?

– Vagy a gyereklány – mondta MacGregor, és éberén figyelte, hogy reagálnak erre az ötletre. – Nézzék, annyit tudunk, hogy a meggyilkolt lány aznap este aziránt érdeklődött, hogyan juthat el a Grove-ba. Ez lényegében azt jelenti, hogy ismert valakit, aki itt lakik. Ez pedig aligha lehetett Mrs. Plum, ugye?

Peter Bones hozzádörgölte a kezét a nadrágszárához.

– De hát Blanchette sem. Azt mégsem gondolhatják komolyan, hogy neki valami köze lehetett ehhez a gyilkossághoz, vagy igen, őrmester úr? Te jó isten, hiszen alig múlt tizenhét éves, és csak pár hónapja van az országban.

– Sajnos, uram, minden lehetőséget meg kell vizsgálnunk – sóhajtott MacGregor. – Maguk és Bickertonék egész este együtt voltak?

– Igen. Na persze, eltekintve pár pillanattól, amikor valaki eltűnt, hogy mondjuk, bepúderezze az orrát.

Mrs. Bones a szőnyegen játszott a kisbabával.

– Na és amikor egyedül hagyta az öreg Bickertont a portóival, szívem? Azt mondta, legalább fél órára eltűntél... Éppen elég ideje maradt rá, hogy összeakadjon ezzel a lánnyal, és lehetetlenül viselkedjék... tudja, őrmester úr, ez a kedves Bickerton a Tilosba Tévedő Kezek Klubjának egyik alapító tagja... na és aztán akár meg

is ölhetne. Végül is, az a lány nem volt a felesége Bickerton egyik ígéretes fiatal pártfogoltjának sem, így neki esetleg lehettek kifogásai az ellen, hogy az a mocskos vén kéjenc összefogdossa, és talán megfenyegette, hogy feljeleníti erőszakért, vagy szeméremsértő viselkedésért, vagy hogy is hívják az ilyesmit...

Peter Bones úgy bámult a feleségére, mintha nem akarna hinni a fülének.

– Ó, te hülye tyúk, te!

– De hát mit vártál, drágaságom? – kérdezte a felesége, és a szeme szikrázott a dühtől. – Feltétlen lojalitást a jó öreg céghez?

Peter Bones összeszorította a száját.

– Ki kellene tekernem azt a rohadt nyakadat!

Maddie Bones hátravetette a fejét.

– Nem hinném, hogy ez túlságosan tapintatos megjegyzés volt, szívem! Pláne, mikor két rendőr is van itt tanúnak. Azt hiszem, már úgyis keresnek valakit, aki teljességgel képtelen uralkodni magán...

– Sajnálom, őrmester úr! – Peter Bones nagy erőfeszítéssel próbált higgadtan viselkedni. Még mosolyognia is sikerült. – Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha megmagyarázom, miről van szó... még mielőtt mindenféle képtelen következtetésekre jutnának.

– Valóban az lenne a legjobb, uram – mondta MacGregor, a rendíthetetlen rendőr. Megnézte, hogy elég hegyes-e a ceruzája.

– Vacsora után – mondta Peter Bones, és durván lelökte a meglepett Ignatia-Jane-t, aki átcsámpázott a szobán, és megpróbált fölmászni a térdére – a feleségem és Alice Bickerton fölmentek rendbe hozni az arcukat, és jó éjszakát kívánni a gyerekeknek. Alice Bickerton nagyon szereti a gyerekeket.

– Ezenkívül körülszaglászni is nagyon szeret – mondta Mrs. Bones szárazon.

A férje nem vett tudomást a közbeszólásról.

– Amikor lejöttek, bementek abba a szobába, ahol Mrs. Plum a kávé szervírozta. Nem jöttek vissza az ebédlőbe, ahol Joe meg én

üldögéltünk szivar és konyak mellett. Nem mintha terhünkre lett volna a hölgyek társasága...

– Még ha kissé talán úgy fest is a dolog – szolt közbe a javíthatatlan Mrs. Bones.

– ...Joe-nak és nekem mindössze meg kellett beszélnünk néhány üzleti ügyet, és nem akartuk vele untatni az asszonyokat. Szóval éppen kezdtünk dülőre jutni, amikor hallani véltem valamit a kertből...

MacGregor fölkapta a fejét.

– Valamit – mondta Peter Bones határozottan. – Valami nagy csapkodást. Bocsánatot kértem Joe-tól, és kimentem megnézni, hogy mi az.

– Melyik ajtót használta?

– Az oldalajtót. Az volt a legközelebb. Nos, száz szónak is egy a vége, az történt, hogy a szél letépte a kerítés egy darabját, és az csinálta azt a rettenetes zajt. Láttam, ha úgy hagyom, reggelig le nem hunyjuk a szemünket, és a végén még tényleg valami nagyobb kárt fog okozni. Úgyhogy hoztam egy kötelet a kerti fészerből, és rögzítettem azt a vacakot, amennyire tudtam.

– Mit gondol, uram, mennyi időbe telhetett ez?

– Körülbelül öt percbe. Semmi esetre se többre. Koromsötét volt, és zuhogott az eső. Mire végeztem, csuromvíz voltam, persze, és tökéletesen mocskos. Így nemigen mehettem vissza az ebédlőbe, úgyhogy gyorsan fölzaladtam az emeletre, lezuhanyoztam, és másik öltönyt vettem. Amikor elfogadható állapotba kerültem, visszamentem az ebédlőbe, leválasztottam Joe-t a konyakosüvegről, és csatlakoztunk az asszonyokhoz itt a nappaliban.

MacGregor, szokásához híven, Doverre pillantott, hátha hozzá akar járulni valamivel a vizsgálat menetéhez, de a főfelügyelőt teljességgel lefoglalta az az élethalálharc, amelyet az ifjú Waylanddel vívott az utolsó mogyoróvajás szendvicsért. Mindkét résztvevő régen felhagyott már a civilizált viselkedésnek még a színlelésével is, és kézzel-lábbal, valamint foggal-körömmel küzdött.

– Na és elmondta a társaságnak, hogy mi történt?

Maddie Bones, mielőtt még a férje kinyithatta volna a száját, közbeavatkozott:

– Ó, hogyne, őrmester úr, de mennyire hogy elmondta. Hihetőbben már nem is mondhatta volna! Végül is egy diplomás vigéctől ez elvárható...

Peter Bones összegörnyedt.

– A feleségem nem hisz nekem – mondta a sértett ártatlanság hangján.

Miután az összes enivaló elfogyott, Doveren kezdtek a nyugtalanság jelei mutatkozni. MacGregor megpróbálta elhárítani az elkerülhetetlent: cigarettát dugott a vén bolond szájába, és tüzet adott neki. Bonesék nem engedték ugyan meg otthonukban a dohányzást, mivel az rossz példát mutat a gyerekeknek, de MacGregor úgy látta, hogy Dovert tiszteletbeli Joe Bickertonként kezelik – azaz szemlátomást olyan személyként, akinek mindent szabad.

MacGregor megpróbálta ismét felvenni a kihallgatás fonálát.

– Nem mutatná meg a törött kerítést, hogy bizonyítsa a történeteket? – kérdezte.

– Az egész átkozott vackot ledöntötte a szél még aznap este. – Bones közönyösen figyelte, amint egyszülött fiúgyermekét Dover egy égő cigaretta végével próbálja távol tartani. – Ilyen az én szerencsém!

Az ifjú Waylandet mélyen megrendítette első találkozása a nyílt felnőtt rosszakarattal, elvonult hát a tévéasztal alá, és bosszútervet forralt.

MacGregor szintén a dolgok átgondolásával foglalkozott. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy Mrs. Bones nem hisz a férjének, hanem azt gondolja, hogy szerda este az emeleten a gyereklánnyal édelgett. MacGregor-nak viszont azt kellett volna eldönteni, hogy nem lehetett-e Bones távollétének valami ennél is sötétebb magyarázata.

– Mit gondol, uram, mennyi ideig volt távol? Peter Bones szerencsétlenül fészkelődött.

– Talán húsz percig?... – töprengett, mintha azon gondolkodna, mennyit mondjon, hogy megússza.

MacGregor most bebizonyította, hogy szükség esetén ő is éppúgy tudja alkalmazni a hüvelykzorítót, mint bárki más. Nem azért töltötte ezeket a hosszú és sivár éveket Dover mellett, hogy fel ne szedjen néhányat a rendőrszakma piszkosabb fogásai közül.

– Húsz percig, uram? – kérdezte kétkedő hangon. – Hát, ha maga mondja...

Beírt valamit a jegyzetfüzetébe, olyan ünnepélyesen, mintha ő lenne az Angyal, aki feljegyzi a bűnös tetteit az Élet Könyvébe. – Persze, még megkérdezhetjük Mr. Bickertont. Peter Bones az ajkába harapott.

– Lehet, hogy egy kicsit tovább tartott – ismerte be kelletlenül. – Nem olyan könnyű megmondani. – Megpróbálta ismét felvenni nemtörődöm magatartását. – Talán nem siettem valami nagyon, mert tudtam, hogy az öreg Joe egyedül is remekül elvan, csak legyen elég innivalója. Nem mondhatnám, hogy ő lenne a világ legszellemesebb társalgója.

– Sem ő nem az – mondta nagy meggyőződéssel Mrs. Bones –, sem pedig Alice.

MacGregor becsukta a jegyzetfüzetét. Úgy tűnt, ez az a pont, ahol be lehet fejezni a kihallgatást. Kissé váratlan pillanat, és az áldozat beleizzadhat, amíg megpróbál önállóan kiokoskodni valamit. Doveren is látszott az indulhatnék. Miután minden megehető és megihatót megevett és megivott, nem volt már, ami tartóztassa, annál is kevésbé, mivel a cigarettáját is elszívta, és most teljesen ki volt szolgáltatva a Bones csemetéknek. Ignatia-Jane úgy ráakaszkodott, mint egy bögöly, és pillanatnyilag minden ifjúi erejét arra használta, hogy egy ügyesen rávetett ugrálókötéllel megpróbálja Dovern megfojtani.

MacGregor és Dover egyszerre álltak fel, Ignatia-Jane pedig igen fájdalmas módon a földre pottyant, de akkor egy kivételesen csúnya lánynak az érkezése megakadályozta őket a menekülésben.

– Itt vagyok – hirdette ki a leányzó, kissé széthúzva az arcát teljesen elborító, egérszínű hajfüggönyt. – Viszem a gyereket, igen?

Blanchette Foucher volt az, a gyereklány. MacGregor hitetlenkedve bámult rá. Ez volna hát a végzet asszonya, akinek csábereje miatt Peter Bones otthagyta a vendégeit, hogy kicsit elcicázzon vele? Vézna volt, görnyedt hátú, és – amennyire a förtelmes hajától látni lehetett – buta képű.

Senki sem szólt egy szót sem, miközben Blanchette, akinek nehézkes szuszogása arra vallott, hogy bájait feltehetőleg még egy orrpolip is fokozza, átcsoszogott a szobán, és felszedte a szőnyegről a kisgyereket. Aztán Ignatia-Jane-t is csapdába ejtette, azzal az egyszerű, de hatékony módszerrel, hogy a levegőbe emelte kezeslábasának vállpántjánál fogva.

– *Ou est Vaylant?** – kérdezte Blanchette, olyan hangon, amely semmi jót nem ígért a ház elsőszülött fiának. Aztán észrevette, hogy ott kucorog a kanapé mögött. – Gyere ide, Vaylant! Jössz mindjárt ide, Vaylant?

Wayland természetesen nem vett tudomást a felszólításról, így hát Blanchette, dühösen átkozódva, támadásba lendült. A másik két gyereket sikerült az egyik hóna alá szorítania, s így volt egy szabad keze Wayland számára. Blanchette lecsapott.

– Fúúúj! – Egy rendkívül gall sikoly hasított a levegőbe. – *Cochon! Petit sale anglais! Ah, mais comme c'est dégoutant!***

Az ezt követő csattanás arra utalt, hogy egy súlyos francia kéz közelebbi kapcsolatba került egy pucér angol fenékkal. A két kisebbik gyerek, akiket Blanchette időközben lecsapott a kanapéra, együtt üvöltött szerencsétlenül járt fivérével.

Mrs. Bones máris gyermeke segítségére sietett.

– Mi történik itt? – kiáltotta.

Wayland anyjára emelte könnyáztatta, vörös arcát.

* Hol van Wayland? (francia)

** Disznó! Mocskos kis angol! Ó, micsoda gusztustalanság! (francia)

– Hiszen én csak pipiltem! – zokogta, mielőtt még Blanchette keze újból lecsapott volna. Dover keménykalapját természetesen kitisztították, amennyire csak tudták. Kimosták meleg szappanos vízben, kiöblítették egy rendkívül hatékony baktériumölő fertőtlenítőszerben, és beillatosították Mrs. Bones legdrágább kölnijének bőséges csöppjeivel. Csak afféle képzelgés volt, persze, ezek után, de Dovernek valahogy továbbra sem volt ínyére az a kalap, és amikor végre kiszabadultak Boneséktól, némiképp tüntetőleg, a kezében vitte.

A Wayland rémtettének felfedezését követő főlórás zürzavarban MacGregor megkísérelte kikérdezni Mademoiselle Blanchette Foucher-t a végzetes szerda este eseményeiről, körülbelül annyi eredménnyel, mintha villával próbálta volna enni a levest. Ráadásul ez a leves rendkívül mozgékonyak is bizonyult, a gyereklány folyton-folyvást elszívárgott valahová, azzal az ürüggyel, hogy segít Dover kalapjának megtisztulási szertartásában. Az isten is pesztonkának teremtette, és merőben szokatlan volt neki a látvány, hogy mások végzik el a munkát. Ráadásul a buta tyúk nemcsak hogy teljességgel elfelejtett ijedtében angolul, hanem még MacGregor francia beszédéből sem értett egy szót sem. Végül is MacGregor úgy döntött, hogy feladja az egyenlőtlen küzdelmet, és később, szükség esetén, visszatér majd egy tolmáccsal. Ha Mademoiselle Blanchette valamivel vonzóbb ifjú hölgy lett volna, valószínűleg MacGregor elszántsága is tovább tart. De hát nem volt az.

Ahogy Dover és MacGregor elindult kifelé az Otterly House-ból, szemerkélni kezdett az eső. Tulajdonképpen sokkal szebb idő volt, mint a nap korábbi részében, de Dover egészsége megrendült az elmúlt fél óra eseményeitől, és egyébként sem szívesen tette kockára. Fölnézett az esős égre, majd le, a kezében tartott keménykalapra. Régen állt kínosabb döntés előtt.

Látván főnöke dilemmáját és a tragédia súlyosságát, MacGregor megpróbálta a dolgot a derűsebb oldaláról megvilágítani.

– Sose törődjön vele, uram, rosszabb is lehetett volna!

– Szeretném tudni, hogyan – érdeklődött Dover fenyegetően.

MacGregor megmondta.

– A ménkübe! – Dover tésztaszínű arca még tészta-színűbbre változott. – Meg tudtam volna fojtani azt a mocskos kis disznót!

Végül is döntésre jutott, és feltette a kalapot a fejére, mielőtt még az eső csirizt csinált volna a fejbőréen bőségesen található korpából.

– Tudja, fiacskám – ragadta meg MacGregor karját azzal a barátságos, szeretetteljes mozdulattal, amely a teher egy részét volt hivatva levenni fájós lábáról –, igazi élvezet lesz nyakon csípni annak a kis disznónak az apját. Nem vagyok bosszúálló természet, de most... – Undokul kuncogott magában. – Majd meglátja, fiacskám! Ez a Hogyishívják még a napot is el fogja átkozni, amikor megszületett!

MacGregor elnyomta magában azt a méltatlan gyanút, hogy nem először hallja ezeket a szavakat, s már csúszott is ki a száján az a bizonyos kérdés, és már hallotta is azt a bizonyos választ.

– Hát persze hogy azt képzelem! – mordult rá Dover. – Mi az ördögöt csinált maga egész idő alatt? Szundikált, hogy szebb legyen az arcszíne?

– De még ha nem mondott is igazat, uram, akkor sem a gyilkosság az egyetlen lehetséges magyarázata, hogy miért tűnt el a vacsoráról. Legalább három másik okot tudnék mondani, amiért...

– Hármát az esze tokját! – vicsorgott Dover. – A végén még azzal fog előállni, hogy azt a históriát is bevette a leszakadt kerítésről. Még hogy kiment a legjobb ruhájában az esőbe, koromsötétben, egy fél órára! Arról nem is beszélve, hogy a fenemód fontos vendégeivel kellett volna törődnie! Hiszen ő maga vallotta be, a ménkübe is, hogy azért igyekezett bevágódni annál a fickónál, hogy előléptessék!

– Ez igaz, uram – ismerte el MacGregor, aki a maga társadalmi háttérével valószínűleg jobban tudta értékelni az ilyen kapcsolatok fontosságát, mint Dover. – Mr. és Mrs. Bickerton jelenléte viszont, véleményem szerint, Mrs. Bones elképzelése ellen is szól.

– És az micsoda?

– Szerintem Mrs. Bones azzal gyanúsítja a férjét, hogy fellopózott az emeletre, és elcsábította a gyerek lányt.

– A gyerek lányt? – hördült fel Dover. Mondja, fiacskám, megnézte maga azt a nőt? Épelméjú férfi azt nem akarhatta elcsábítani. Azt hittem, ezt még az olyan nyimnyám alak is észreveszi, mint maga.

MacGregor lenyelte a sértést.

– Akkor ön szerint mi történt, uram? – kérdezte kötelességtudóan.

– Már mondtam magának – felelte Dover. – Az a fickó valami vigéc, igaz?

– Hát lényegében üzletkötő, uram.

– Egykutya – morgott Dover idegesen. – Minden vigéc olyan buja, mint a bak nyúl. Szóval, ez a Hogyishívják ...

– Peter Bones, uram – mondta MacGregor, nem mintha azt remélte volna, hogy Dover ezúttal megjegyzi.

– ... bajba keveri a lányt, az meg jön utána a pisztollyal. Egyszerű, mint egy pofon!

MacGregor bólintott. Ami a teóriákat illeti, hallott ő már ennél rosszabbakat is – többnyire Dovertől.

– Az időpont nem egészen stimmel, uram. Legalább kilenc órának kellett lennie, mire befejezték a vacsorát, és Bones kiment megjavítani azt a kerítést. A meggyilkolt lány pedig hét óra körül érdeklődött a Nevető Kutyában, így marad egy-két óra, amivel nem tudunk elszámolni.

Dover azonban nem volt efféle szörszálhasogatásra kapható.

– Akkor addig a környéken mászkált, és kereste a házat!

MacGregor más irányból próbálkozott.

– De uram, hat ember volt az Otterly House-ban azon a szerda estén – emlékeztette Dovert –, a gyerekeket nem is számítva. Hogy sikerült annak a lánynak felhívnia magára Peter Bones figyelmét anélkül, hogy a többiek is észrevették volna?

– Volt egy titkos jelük! – mondta Dover, aki most már teljes gőzzel haladt előre. A Pomeroy Kemikália Rt. ámulni fog! – Füttyjel, vagy valami dal, vagy ilyesmi.

– Vagy kopogás – mondta MacGregor, mert kezdett fantáziát látni a dologban.

– Ugye, hát mondom én – helyeselt Dover. – A lány odalopózik a házhoz, bekukucskál az ebédlő ablakán, és látja, amint őurasága ott ül azzal a másik fickóval. Kikopogja a megbeszélte jelet vagy akármit, a Hogyishívják pedig mond valami átlátszó kifogást a vendégének, és kimegy. Ott a nő megfenyegeti, hogy nyilvánosságra hoz mindent, vagy pénzt követel, vagy ilyesmi, mire a fickó felkap egy követ... vagy egy darab fát abból a nevezetes törött kerítésből... és kupán vágja vele. Aztán már nincs is más dolga, mint hogy eldugja a hullát a szomszéd bokra alatt.

MacGregor olyan pillantást vetett Doverre, amelyet csaknem tiszteletteljesnek lehetett nevezni. A vén bolond tulajdonképpen egészen logikusan állította fel a vádat Peter Bones ellen. Nem mintha MacGregor akár egy pillanatig is hitt volna benne, de azért hajlandó volt legalább szorgalomból jó jegyet adni neki.

Dover ezenközben tovább csiszolgatta teóriáját.

– Az egész rohadt ügynek nem kellett tovább tartania öt percnél. Ne felejtse el, valószínűleg tényleg bőrig ázott meg összesározódott, ahogy mondta. Talán még valami vérvonás is volt rajta. Úgyhogy az a história a fürdéssel meg az átöltözéssel valószínűleg igaz. Még arra is maradt ideje, hogy azt a kerítésjavítási történetet kiagyalja.

– Hm! – szólt MacGregor.

– Na és még egy dolog – mondta Dover, mert úgy döntött, hogy ha már lúd, legyen kövér. – Az egyetlen ember, aki meg tudná mondani, hogy tulajdonképpen mennyi ideig volt távol, vagy hogy pontosan mikor ment ki az ebédlőből, vagy ilyesmi, az a másik fickó...

– Mr. Joseph Bickerton – vágta ki MacGregor.

– Egyáltalán, észrevette, mennyit emlegette az emberünk, hogy a fickó iszákos? Az istenit, az egyetlen tanút, aki ellene vallhatna, máris részeges hírbe hozta, hogy ha tárgyalásra kerül a sor, senki ne higgyen a vallomásának. Hű, az istenit! – Dover májbajos szemekkel méregette a környezetét. – Hol a nyavalyában vagyunk? Mit keresünk mi itt? Hol az a rohadt autó? Ide hallgasson, fiacskám, nekem pihenésre és nyugodt gondolkodásra van szükségem, mielőtt folytatjuk...

MacGregor gyengéden kikarolt Doverből, és föllépve az utolsó lépcsőfokon, megragadta a nagy rézkopogtatót, amely vicsorgó macskafejet formázott, és hangosan megverte az ajtót.

– Mr. és Mrs. Talbot lakása, uram – informálta a döbbsent Dovert illendően lehalkított hangon. – A férfi bankár. Üzent Walters felügyelővel, hogy fél ötkor megfelelne neki, és egyúttal volt olyan kedves, meghívott teára is. – Dover, noha el volt szánva rá, hogy méltatlankodva elbiceg a helyszínről, megingott.

MacGregor elmosolyodott, részben bátorításul, részben saját ravaszságának örvendezve.

– Ha már itt vagyunk, akár maradhatunk is, nemde, uram?

7

Dover jóindulatát legkönnyebben a gyomrán keresztül lehetett megnyerni; aznapi második uzsonnáját feltűnő nyájassággal fogyasztotta el. Mrs. Talbot, aki matrónai méltósággal elnökölt az uzsonnázóasztal felett, ezt felismerve kellőképpen elhalmozta tényérját mindenféle jóval.

Raymond Talbot igen nagyképű embernek bizonyult; mint a Shire & Eastern Bankház helyi képviselője, módfelett el volt telve saját

fontosságával. Néhány jelentős hitelkérdésben élet-halál ura volt a megyében – és ezt mindenki tudta róla. Ekkora felelősség magabiztos fellépést eredményez.

Azonnal átvette a kihallgatás irányítását. Természetesen sokkal szívesebben intézte volna a dolgot a Scotland Yard rangidős detektívjével, de ha Mr. Talbotnak volt előnyös tulajdonsága, az a csalhatatlan realitásérzéke volt. Hamarosan felismerte; hogy aligha fog értelmes válaszokat kicsalni egy olyan emberből, akinek hol szardíniás, hol sonkás, hol tojásos szendviccse, hol frissen sült virslis rolóval, hol pedig piskótával van tele a szája.

Na és ahogy a keménykalapját szorítja magához, féltő gonddal egyensúlyozva a térde még szabad részén – hát ez sem ígért semmi jót! Mr. Talbot ezt a sajátos jelenséget mélyen gyökerező bizonytalansági érzésnek tulajdonította. Mr. Talbot nemcsak az idejét vesztegette, amikor a tévében megnézte azt a töméntelen pszichológiai tanácsadó műsort.

– A helyi rendőrségünk természetesen már dolgozik az ügyön – mondta Mr. Talbot, és tagadó fejmozdulattal adta át a halott lány képét a feleségének. Ha látott már valakit, aki biztosan nem volt a Shire & Eastern Bankház ügyfele, ez a lány volt az. Még az is meglehet – és Mr. Talbot igazán nem érezte úgy, hogy túlságosan rosszhiszeműen ítél –, hogy talán az ország egyetlen bankjának sem volt az ügyfele. – Sajnos, nem tudunk a segítségükre lenni. Értesüléseim szerint azonban időközben több információ is beérkezett, a lány elhunytának valószínű időpontját, valamint Frenchy Bothamnak éppen ezzel a környékével való esetleges kapcsolatát illetően. A Plum a Nevető Kutyából, ugyebár? Ami azt illeti, soha nem minősítettem volna hóbortos egyénnek, de azt kell hinnem, hogy ezúttal rossz végén fogta meg a dolgot.

– És miért, uram?

Mr. Talbot helytelenítően pillantott MacGregorra. Mr. Talbot ki nem állhatta az alacsonyabb társadalmi osztályoknak azt az újmódi szokását, hogy mindenbe beleütik az orrukat. Erre az ember, Mr.

Talbot véleménye szerint, akkor is bőven ráér, amikor már elért bizonyos tekintélyt és társadalmi státust választott élethivatásában.

– Hogy miért? – ismételte meg a kérdést meglehetősen tartózkodóan. – De kedves fiatal barátom, a Grove aligha az a fajta hely. Ismeretlen, terhes tinédzserlányok... ismeretlen, terhes, meggyilkolt tinédzserlányok – javította ki magát –, mondjuk meg őszintén, egész egyszerűen nem illenek bele egy olyan környezetbe, ahol egyik ingatlan se kelne el, ha piacra dobnák, negyvenezer fontnál kevesebért, nem, egy pennyvel sem! Azt hiszem, uraim, nyugodtan elhihetik nekem, hogy akinek ilyen lakónegyedben van az ingatlana, az semmi szín alatt nem fog belebocsátkozni efféle szennyes és méltatlan ügybe. Rossz rágondolni, mi történne a házak értékével, ha mégis megtennék. Nem, én azt javaslom, hogy beszéljenek újra azzal a Plummal. Valamit biztosan félreértettek.

MacGregor úgy vélte, itt az ideje, hogy Mr. Talbotot ígéretesebb ösvényekre terelje, de mielőtt akár a száját kinyithatta volna, a bankár folytatta szónoklatát.

– Nézzék, én tökéletesen megértem, hogy maguknak minden nyomon el kell indulniuk, bármilyen furcsának vagy valószínűtlennek tűnjék is. Éppen ezért vagyok hajlandó teljes szívvel együttműködni önökkel. Szóval, ha jól értettem, tizenkettedike, szerda este érdekli magukat? Tehát úgy gondolják, hogy ezt a lányt akkor ölték meg, tehát ez az az időszak, amikorra nekünk, a Grove boldogtalan lakosainak valami alibit kell produkálnunk. Igazam van? Nos, szerencsére én és a feleségem abban az eszményi helyzetben vagyunk, hogy ezt könnyen megtehetjük. Mindketten itthon voltunk, körülbelül fél hattól kezdve, amikor én megjöttem a bankból. Egy kicsit talán korábban a szokásosnál, mert aznap este egy kis bridzsparti volt nálunk, ezért vacsorázni is egy kissé korábban vacsoráztunk a szokottnál. A vendégeink háromnegyed hét és hét között érkeztek. Mindenki autóval jött. Héttől kezdve aztán mindnyájan folyamatosan együtt voltunk, körülbelül tizenegyig, akkor kezdtek elszállingózni. Senki

más nem érkezett a házba ez alatt az idő alatt, és nem is ment el senki. Talán észrevették, amikor bejöttek, hogy a bejárat ajtó bőségesen el van látva lakatokkal és reteszekkel. A hátsó ajtó úgyszintén és az ablakok is. Ezenkívül még egy riasztóberendezésem is van, amely közvetlenül a chapminsteri rendőrőrhöz van kapcsolva. Ugyanis mint cégvezető, rendkívül kényes helyzetben vagyok. Mint talán tudják, számos kollégámat rabolták el és kényszerítették arra, hogy kinyissák a bankjukban a páncéltermet. Nem áll szándékomban eltérni, hogy velem is ilyesmi történjék, tehát megteszek minden óvintézkedést. Ezt a házat, felettes hatóságaim jóváhagyásával, valósággal bevehetetlen erőddé alakítottam át, és a jövő héten a legmodernebb típusú kémlelőnyílásokat fogom felhelyeztetni a bejárat ajtóra. Az ember nem lehet elég óvatos. Mindennap más útvonalon megyek a bankba és jövök haza; ezenkívül biztosan emlékeznek rá, hogy ragaszkodtam hozzá, hogy megnézzem az igazolványukat, mielőtt beengedtem magukat.

MacGregor nagyon is emlékezett rá, már csak amiatt a kínos zavar miatt, amit az okozott neki, hogy Dover képtelen volt megtalálni a magáét. Ami azt illeti, ha MacGregor (a detektívszakma legjobb hagyományai szerint) ki nem következteti, hogy Dover zsebe alighanem csupa lyuk, egyáltalán be se juthattak volna a Talbot-házba. Nem mintha az a tény, hogy végül is bejutottak, elegendő kárpótlás lett volna azért a merő borzalomért, amelyet MacGregor akkor élt át, amikor le kellett mérítenie a kezét Dover kabátbélésének alvilági mélységeibe. MacGregor elszántan leküzdötte a hányinger egy újabb hullámát, és gondolatait elszántan kellemesebb témákra irányította. Amilyen például egy gyilkosság.

– Megadná a vendégei nevét és címét, uram?

Mr. Talbotot ez a kívánság nem érte készületlenül. Keze ügyében tartotta a jó előre összeírt listát. Tulajdon hangjának imádata azonban oly erősen élt benne, hogy ahelyett, hogy egyszerűen átnyújtotta volna a papírlapot MacGregornak, inkább felolvasta a tartalmát, hangosan, tisztán csengő hangon, szép lassan tollbamondva és

gondosan kibetűzve minden olyan tulajdonnevet, amely esetleg problémát okozhatott.

MacGregor mindet leírta. Mr. és Mrs. Arbuthnot Quail, The Old Brew House, Chapminster. Mr. és Mrs. Berkley Rawlinson, Corner Cottage, Pebble Lane, Little Alesford. Mrs. Natasha Srednaya, 42b Station Road, Swinham, 16.

– Tulajdonképpen a szokásos társaságunk – mondta Mr. Talbot, amikor látta, hogy MacGregor ceruzája megáll. Minden második szerdán összejövünk, kivéve augusztusban. Ma már mindenkivel érintkezésbe léptem telefonon; mindnyájan készek rá, hogy alibit igazoljanak a feleségemnek és nekem, abban a valószínűtlen esetben, ha ez szükségesnek bizonyulna.

Mr. Talbot ezzel a maga részéről befejezettnek tekintette az ügyet. MacGregor csak azért érezte szükségesnek a kihallgatás folytatását, mert látta, hogy Dover még mindig tömi azt a hájas fejét. Megkérdezte Mr. Talbottól bridzspartnereinek telefonszámát; a házigazda csak igen rosszul leplezte megdöbbenését.

– Csak nem akar komolyan érintkezésbe lépni ezekkel az emberekkel, őrmester úr? Végül is cégvezető vagyok. Elég hitele kell hogy legyen a puszta szavamnak is; biztosíthatom, semmi szükség rá, hogy telefonon zaklassa a vendégeimet – vagy bármilyen más módon.

– Minden valószínűség szerint nem is fogjuk megtenni, uram – csitította MacGregor. – Mindössze arról van szó, hogy ha netán mégis kénytelenek lennénk, ne kelljen ismét önt zavarnunk.

Mr. Talbot fűjt egyet, jelentősegteljesen a feleségére pillantott, aztán gyűlölködve elhadarta a telefonszámokat.

- Van még valami, őrmester úr?
- Izé... ebben a szobában játszottak, ugye?
- Ebben.
- És ugye, hallották volna, ha valaki kopog a bejárati ajtón?
- Természetesen.

Dover eddigre úgy letarolta az uzsonnás tálcát, mintha sáskajárás söpört volna végig rajta, majd hangosan böfögött, és jelezve, hogy közel áll a megpukkadáshoz, kigombolta a felső nadrággombját.

MacGregor azonnal felismerte, hogy elérkezett a távozás ideje. De legalább, gondolta, miközben a sántikáló Dovert letámogatta a bejárón, most az egyszer a főfelügyelő nem próbálja majd meg rábizonyítani a gyilkosságot a házigazdára. Az egész kihallgatás alatt ki sem nyitotta a száját, kivéve, amikor újabb adag ételt lapátolt belé, és MacGregor kételkedett benne, hogy egyáltalán figyelemmel kísérte az eseményeket. De MacGregor tévedett. Dover nyitva tartotta a fülét.

– Rohadtul hihető história, mondhatom!

– Hogyan, uram?

– Ez a fennhéjázó pöfeteg!

– Mr. Talbotra gondol, uram?

– Hát ki a jóisten csudájára? – Dover megállt, hogy megcsodálja a virágokat. Egyúttal sikerült lélegzethez jutnia, és szegény öreg lábát is megpihentette egy kicsit. – Remélem, nem vette be azt a gyanús szószt, amit ez itt feltálat nekünk.

MacGregor megpróbált nem túlságosan atyai lenni:

– Mr. Talbotnak meglehetősen szilárdnak tűnő alibije van, uram. Eltekintve a feleségétől, nem kevesebb, mint öt ember támaszthatja alá az állításait. Biztos vagyok benne, hogy valamennyien megerősítik a vallomását, ha majd felkeressük őket, és itt végképp szó se volt olyasmiről, hogy valaki kilopódzik egy vihar kellős közepén, hogy megjavítsa a kerítést.

Dover morgott egyet, és folytatta gyászos kivonulását.

– Mondja, fiacskám, bridzsezett maga már életében? Vagy whistezett, ami nagyjából ugyanaz?

– Izé... nem, uram, nem. Persze, annak idején az iskolában rengeteget kanasztáztunk...

– A nejem mostanában bolondja a whistnek – mondta Dover komoran. – Azt mondja, kellemes változatosság a tombolához képest.

MacGregornak titokban az volt a véleménye, hogy Mrs. Dover régen kiérdemelhette mindazokat a házasságon kívüli szórakozásokat, amikhez csak hozzáférhetett, de ezt természetesen nem mondta ki hangosan.

– Ez roppant érdekes, uram – jegyezte meg, miközben elővigyázatosan beékelte magát Dover pillantása és az úton várakozó rendőrautó látványa közé.

– Minden rohadt hónapban egyszer – sápítózott Dover; nyilvánvalóan régóta dédelgetett sérelmét tárta fel ez alkalommal – nálunk jönnek össze. Kávé meg körömnnyi szendvicsek, még a kenyérhéjat is levágja róluk, nekem meg egy tányér nyavalyás hideg vacsora a hűtőben. És még azt a rohadék macskát is nekem kell megetetnem. Nem csoda, hogy ilyen állapotban van a gyomrom. A hideg kosztnál semmi sem rongálja jobban a gyomorfalat.

MacGregort ez egy cseppet sem érdekelte. – A bridzsről beszélt, uram – emlékeztette reménykedve Dvert.

Dvert kezdte untatni a társalgás, és türelmetlenségében nem vette észre, hogy MacGregor egy újabb kerti ösvény felé vezetgeti.

– A bridzset négyesben játsszák, fiacskám – mondta dühösen. – Mint azt a rohadt whistet. Öten, az még elmegy, mert akkor az egyik mindig kimarad, és ez még nem olyan rossz. A hét az viszont teljességgel hülye szám. Akkor ott van négy ember, aki játszik, három meg csak üldögél, és malmozik. Három ember semmilyen kártyajátékot nem tud játszani, legalábbis nem rendesen. És bridzset vagy azt a rohadt whistet meg aztán végképp nem. Én csak tudom, mert az öreglány mindig fúj, mint a macska, ha nem annyian vannak, mint kellene.

MacGregor csak pislogott. Lehetséges lenne, hogy a Pomeroy Kemikáliánál elérhető jól fizető állás pusztán reménye felgyorsította Dover agyműködését? Lehetséges lenne, hogy a vén bolond a négyszemélyes kártyajátékokra vonatkozó, másodkézből szerzett tapasztalatainak birtokában valami olyasmire bukkant rá, ami elkerülte rendkívül intelligens és roppant vonzó megjelenésű

őrmestere figyelmét? MacGregor gyors fejszámolást végzett. A két Talbot, a két Quail, a két Rawlinson és Mrs. Natasha Akárkicsoda. Hát ez tényleg hét.

– Talán Mrs. Talbot nem játszik, uram.

– Senki sem állította, hogy nem játszik – ellenkezett Dover. – És ha nem, az se változtat semmin. A hat is rendkívül hülye szám ilyenkor. Sőt – tette hozzá, arra az esetre, ha MacGregor el szándékozna menni a végsőkéig –, az öt is. Na, mi az? – Dover a következő ház szélesre tárt kapuja előtt hirtelen megmakacsolta magát. – Most meg hova a nyavalyába akar cipelni már megint?

– Ez a legeslegutolsó ház a Grove-ban, uram – mondta MacGregor, olyan kecsegtetően, ahogy csak bírta. – Ha ezzel megvagyunk, nagyjából végeztünk is.

Dover felfújta a képét, és szinte sajnálkozva rázta meg a fejét.

– A ménkübe, fiacskám – vallotta be –, egy morzsát sem bírnék már megenni. Legalábbis nem azonnal. Különben már nem lenne étvágyam a vacsorára. Mrs. Plum vajban sült tőkehalat meg sült krumplit csinál, és nekem éppen kedvem lenne egy kis halhoz.

De MacGregor megtanult egyet-mást a Doverrel való együttműködés hosszú éveit alatt, ezt a kibúvót is előre látta, és igyekezett eltorlaszolni. A karórájára pillantott.

– De, uram, már majdnem hat óra van! Mr. de la Poche nem fog uzsonnával kínálni bennünket. Ahhoz túl késő van.

MacGregornak, mint rendszeren, most is igaza volt a társadalmi érintkezés finomságait illetően. Clifford de la Poche, a Lilac View tulajdonosa és lakója, azaz a Grove ötödik, legutolsó házáé, még csak meg sem említette az uzsonnát.

– Jaj, úgy örülök! – trillázta, miközben a gyémántgyűrűk az ujján versenyt tündököltek a metszett whiskysüveggel. – Persze mindig is gyanítottam, hogy ez a „szolgáltatban nem iszom”-dolog csak afféle mítosz, de, ugye, nem lehettem biztos benne. Namármost, lenne olyan aranyos, és hozzátenné a szódát saját maga, ha azzal szokta inni, drága felügyelő úr? – Mr. de la Poche egy tripla adag whiskyt

helyezett el Dover mellett az asztalkán, aztán az elképzelhető legmeghatóbb és legrábeszélőbb módon MacGregorhoz fordult. – Egészen biztos, hogy magát nem tudom kísértésbe vinni, őrmester úr drága? – érdeklődött, és az arca merő gödröcske volt. – Még egy iciri-piciri csöppecskével sem, ebből a fantasztikusan száraz sherryből?

MacGregor némán jelezte, hogy ő bármiféle elképzelhető kísértésnek ellenáll.

Clifford de la Poche bájosan duzzogó fintorral fogadta a visszautasítást.

– De akkor legalább üljön le egy picit, drága! – könyörgött. – Valahogy olyan idegessé teszi az embert, ahogy ott tornyosul. Maga igazán nagy kisfiú, ugye, drága?

MacGregor leült, tanácsosnak találta azonban, hogy a házigazdájától legtávolabb eső széket válassza.

– Mint talán tudja, uram, mi itt egy fiatal nő halálával kapcsolatban nyomozunk, akinek a holttestét tegnap reggel találták meg.

– Hát nem szörnyű tragédia? – Clifford de la Poche gyászosan tárta szét két sápadt, petyhüdt kezét. – Persze – tette hozzá élénken –, sokkal rosszabb is lehetett volna.

– Hogyan, uram?

Clifford de la Poche MacGregorra kacsintott.

– Hát természetesen akkor, ha egy fiatal fiú lett volna, drága! – Csodálatosan megmunkált, bőrrel bevont súlyos cigarettatárcát emelt fel az asztalról, és megkínálta belőle Dovert.

– Dohányzik, főfelügyelő úr drága? Az illatosítottak a bal oldalon vannak.

– Ha jól értettem, maga nem ismerte ezt a fiatal nőt, uram? – kérdezte MacGregor, odatartva a halott lány fényképének egy példányát.

– Sajnos, nekem mind olyan egyformák, drága – rázta a fejét mentegetőzve Clifford de la Poche. – Tudják már a nevét?

– Sajnos, uram, még nem sikerült azonosítanunk.

– Az a helyzet, hogy ha nőkről van szó, könnyebben megjegyzem a nevüket, mint az arcukat.

– Meg tudná-e mondani, uram, mit csinált 12-én, szerdán este? A múlt hét szerdáján?

– Aznap, mikor a lányt megölték? – Clifford de la Poche elkapta MacGregor éles pillantását. – A bejárónőmtől tudom, drága. A jóasszony minden pletykát összeszed, és hosszasan szokta őket ismertetni a délelőtti kávézás alatt. Mióta meg itt van ez a gyilkosság, azóta pláne bőséges különkiadásokkal szórakoztat. – Clifford de la Poche összecücsörítette a száját, hogy jobban látsszanak a gödröcskéi. – Én elég sokat gondolkodtam a dolgon, mióta megtudtam, hogy mi, grove-i lakosok vagyunk az első számú gyanúsítottak. Azon a szerdán egész nap itthon voltam, és miután az én kedves Tollsöprű asszonyságom... egyébként, Mrs. Yarrow-nak hívják valójában... dél körül elment, attól kezdve csuda magányos voltam. Egész nap egy lelket sem láttam, nem is beszéltem senkivel. Úgyhogy attól tartok, senki nem tanúsíthatja, hogy ártatlan vagyok, mint a ma született báránka.

– Biztos benne, hogy ez aznap volt, uram?

– Jaj, hát persze, drága. Aznap pihenőnapot tartottam, és lazítottam egy kicsit, tudja, előző nap fel kellett mennem Londonba. Az embernek muszáj regenerálnia, ha előzőleg egy napot töltött a bűnös városban, na nem igaz? Ez kedden volt, 11-én. A Pedlar's Club tagja vagyok, a Capon Lane-en van, biztosan tudják, melyik az... rengeteg rendőr tudja. Tagja vagyok az Intéző Bizottságnak, tudják, és mindig a hónap második keddjén találkozunk. Ezért vagyok olyan biztos a dátumokban.

– És senki nem látogatta meg szerda este?

– Egy árva lélek sem, drága. MacGregor biccentett, és becsukta a jegyzetfüzetét.

– Ó, istenkém! – Clifford de la Poche boldogan tapsikolt. – Csakhogy vége van! Most végre lazíthatunk és elcseveghetünk egy

kicsit! – Újra csurig töltötte Dover poharát, majd MacGregorra hunyorított.

– Most már maga is igazán kigombolkozhat, őrmester úr, és ihat egy cseppceskét! Nem? Hát én mindenesetre megengedek magamnak egy picurka cherry brandyt, ha már ilyen jó társaságban vagyok! – Elegáns pózban elhelyezkedett a sezlonon. – És mi a véleményük a Grove-ról, drágák? Remélem, tetszik maguknak. Általában úgy tartják, hogy meglehetősen előkelő társaság vagyunk, bár félek, hogy Sir Perceval Henty-Harris halála pótolhatatlan veszteséget okozott a sorainkban. Szegény Charlotte hogy viseli a dolgot? Mellesleg – Clifford de la Poche csibészesen kacsintott –, mindig mondtam, hogy a könnyeket legjobban bankjegyekkel lehet letörölni. És mi a helyzet Peter és Maddie Bonesszal? Náluk biztos nem találtak csontvázat a szekrényben, vagy igen? Mint egy hentes, olyan az a Peter fiú. Csupa izom és férfias energia. Nem csoda, ha a jó öreg Maddie-nek időnként van mire gyanakodnia, bár biztos vagyok benne, hogy csak afféle rosszindulatú rágalom, miszerint huszonhét gyereklányt nézett volna meg, mire megtalálta ezt az ó-be-rusnya Blanchette-et. Nem lehetett az húsnál több.

– Na és remélem, nem minket, fiúkat gyanúsítanak azzal a csúnya gyilkosságukkal. Igazán nem akarok rosszmájú lenni, de tudja, hogy a közmondás is azt tartja: a féltékeny asszony rosszabb, mint a tüzes pokol, és különben is, mindig a fajta nősténye a veszélyesebb. Ha Maddie Bones csak egy pillanatig is azt hitte, hogy az ő kicsi Petere ejtette teherbe ezt a maguk meggyilkolt lányát, hát arra nincs is szó, hogy akkor mi lett volna! Egyszerűen lemészárolta volna, le bizony! Remélem, hogy amikor majd ellenőrzik a kedves Peter alibijét Bickertonéknál, annak is utánanéznek, merre vadászott a jó öreg Maddie az est folyamán. Hátha felfedezik majd azt a bizonyos tízegynéhány percet, amivel nem tud elszámolni.

Dovernek ugyan már szemmel láthatólag komoly nehézséget okozott, hogy ne lásson duplán, de a koordinációs készségéből még

futotta rá, hogy odanyújtsa a poharát a mámorító nedű egy újabb adagjáért.

– Úgy látszik, maga igencsak jól van értesülve mindenről, ami itt folyik – mondta rekedten.

– Ó, hát az én kedvenc Mrs. Yarrow-mtól, drága! – magyarázta Clifford de la Poche serdülőlányos kuncogással. – Hiszen mondtam már! És esküszöm, ő még nálam is többet tud fecsegni, ha úgy istenigazából belejön. Az egész Grove föl-alá rohangált, mint egy farka fejetlen csirke, amikor meghallottuk, hogy köztünk van a gyilkos. Természetesen mindenki nagyon igyekezett tisztázni magát, persze úgy, hogy valaki másra terelje a gyanút. Mellesleg, erős tömegbázisa van annak az ötletnek, hogy Mr. Plumot, a mi barátságatlan kocsmárosunkat meg kéne lincselni, tekintve, hogy ő rántott bele minket ebbe a slamasztikába.

– Iseri Gough-ékat, uram? – kérdezte MacGregor, gondolván, hogy ha már így áll a helyzet, akár ki is használhatja Mr. de la Poche jólérsültségét és pletykálkodó kedvét.

És Clifford de la Poche valóban úgy vetette rá magát a kérdésre, mint éhes macska a különlegesen hízott egérrre.

– De hát ki ne ismerné őket, drága? Na nem a táborno­k­ot, persze. Ő csak azért van, hogy bizonyítsa, miszerint a nagysá­gos asszony valóban betölti női hivatását. Az ő jóv­oltá­ból tud a hölgy arról csacsogni, milyen isteni dolog férj­nél lenni, és éjt nappallá téve fáradozni a pici uracskánkért, meg más ilyen marhasá­go­król. – Clifford de la Poche tréfás borzalommal fordította égnek a szemét. – Ez aztán kiüti a fegyvert az ellenfelei kezéből, ugye. Nem vádolhatják azzal, hogy csak azért akar egyházi karriert befutni, mert kielégületlen az élet egyéb területein. Ezért használja a hülye tyúk mindig az asszonynevét. Nem mintha a táborno­k­nak sok oka lenne a panas­zra. – Clifford de la Poche egy pillanatra elhallgatott, hogy kiválasszon egy csokoládét a bonbonos tálcáról, mielőtt odakínálja Dovernek, aki szórakozottan felfalta a maradékot. – Anyuci egész jól keres a mindenféle tévéfellépéseivel, előadó körútjaival és

miegyébbel. Mint hallottam, már arra is gondolt... Isten óvjon mindnyájunkat!... hogy megírja az önéletrajzát. No de azért – Clifford de la Poche szeme rosszindulatúan csillogott – nem minden papsajt, hogy úgy mondjam. Vannak emberek, akik inkább látnák Mrs. Esmondot holtan, mint felszentelt papként. Tudják-e, hogy Charlotte Henty-Harris kereken elutasította, hogy ő tartsa Sir Perceval temetési szertartását? Azt mondta, az öregfiú már a pusztá ötlettől is megfordulna a sírjában. Mrs. Esmond Gough tüzet fűjt.

MacGregor Doverre nézett, és találgatta, vajon képes lesz-e majd megállni a lábán, ha eljön az ideje, Clifford de la Poche pedig lopva finom kis Fabergé órájára pillantott. Az idő szaladt, és Cliffordnak jobb dolga is akadt volna – legalábbis remélte –, ilyenkor vasárnap este, mint hogy literszámra töltse a drága piát ennek a ronda, nagydarab zsarunak a torkába. Te jó isten, a mise húsz perc múlva kezdődik, és ő még a manikűrrel sem végzett!

Mivel úgy látszott, senki nem hajlandó megtenni az első lépést, Clifford de la Poche úgy érezte, neki kell megkockáztatnia.

– Igazán nem akarom kisajátítani magukat – mondta nyájasan. – Gondolom, még rengeteg dolguk van.

– Tudna valamit mondani Talbotékról? – kérdezte MacGregor.

– Ó, az elátkozott kastély lakóiról?

– Az elátkozott kastély?

– Én legalábbis úgy hívom, drága. Amíg valami jobbat nem találok. Hát nem vették észre, hogy a derék Raymond úgy elbarikádozta ott magát, mintha ő lenne a koronagyémánt? Nem mintha személyes tapasztalatból beszélnek, engem még csak egyszer hívtak meg. A drága Mrs. Yarrow-nak azonban ott is vannak Kötelezettségei, és én neki köszönhetem a védelmi berendezések ismeretét.

– Mr. Talbot azt mondta, azért rendezkedett így be, hogy ne lehessen elrabolni és arra kényszeríteni, hogy kinyissa a bankja pánccéltermét.

– Jaj, de édes! – Clifford de la Poche szinte turbékolt a gyönyörűségtől. – Hát nem praktikus, hogy a derék Raymond bankár, és ezzel mindent meg tud magyarázni! Gondolom, ezért találkoznak mindig az ő házában, ahol biztonságban vannak a betolakodóktól.

MacGregor észrevette, hogy Clifford de la Poche éberén figyeli őt azok alól a hosszú, szépen ívelt szempillái alól.

– A bridzspartira gondol, uram?

– Bridzspartiraaa? – Clifford de la Poche szabad folyást engedett elragadtatásának. – Hát ezt mondta maguknak?

– Mi is nagyon furcsállottuk – mondta MacGregor, mivel biztos volt benne, hogy Dover ezúttal nem képes magának követelni a dicsőséget –, hogy heten jöjjenek össze egy bridzspartira.

Clifford de la Poche lopva ismét az órájára pillantott. Hát ez már igazán több a soknál!

– Hát egy feketemiséhez mit szólna, drága? – kérdezte, mielőtt feltápáskodott, és megpróbálta Dovert is talpra állítani. – Mivelhogy erről van szó. Imádkoznak a sátánhoz, meg fekete kakast áldoznak, meg meztelenül táncolnak azok körül a gusztustalan oltárok körül. – Sikerült Dover figyelmét végre magára vonnia, miután egy kissé játékosan megpofozgatta. – Vagy szeánszokat tartanak, egy kis asztaltáncoltatással – tette hozzá valamivel prózaiban. Ismét Doverhez fordult. – Mennie kell, főfelügyelő úr, drága! – visította.

MacGregor is felállt. '

– Biztos ebben? – kérdezte. – Mindig azt hittem, egy feketemiséhez tizenhármán kellenek.

– A hét is majdnem olyan jó, drága – jelentette ki Clifford de la Poche szilárdan. – És ha az a szegény lány valahogy bejutott, és látott valamit azokból az undorító orgiákból, akkor egyszerűen muszáj volt megölniük, hát nem? Afféle áldozat a sötét, titokzatos isteneknek, akiket imádnak. Erre nem gondoltak? Mondja, meg tudná fogni a másik karját, drága?

Kettejük között Dover sikeresen manőverezett az ajtó felé. Clifford de la Poche, noha valósággal összegörnyedt Dover súlya alatt, még most is módját ejtette egy kis beszédnek.

– Meg kéne vizsgálniuk azt a lehetőséget is, hogy hátha rituális gyilkossággal van dolguk, drága. Tudom, hogy ilyenkor állítólag a torkát vágják el az áldozatnak, és kifolyatják a vérét az oltárra, de lehet, hogy ezt csak a fekete kakasokkal csinálják. Mindenesetre – Clifford de la Poche-nak sikerült kinyitnia a bejárati ajtót, és Dovern meg MacGregort átügyeskednie rajta –, ugye értesítenek, ha valamiben a segítségükre lehetek, de akkor előbb telefonálnak, ugye? Igazán csudálatos, hogy megismerhettem magukat. Pápá!

MacGregornak így a továbbiakban egyedül kellett tartania a szétfolyó hústömeg elviselhetetlen terhét, miközben a bejárati ajtót bámulta, amely olyan egyértelműen zárva volt a külvilág előtt, mint akár magáé Mr. Talboté. MacGregor éppen azt fontolgatta, hogy Dovern a falnak támasztja, és segítségül hívja a sofőrt, amikor hirtelen egy aprócska, de szívósnak látszó középkorú hölgy bukkant fel, mintha a földből nőtt volna ki. Valójában már vagy tíz perce a ház sarka mögött várakozott, de MacGregor ezt nem tudhatta.

Egy pillanat alatt felfogta a helyzetet, és nyakába öltve Dover petyhüdt karját, átvette Mr. de la Poche megüresedett helyét.

– Gondolom, az ott bent a szokásos történetet adta be maguknak – zihálta, fejét hátrakapva a ház irányába –, azt mondta a ronda disznó, mi, hogy egyedül volt aznap éjjel, mikor a lányt kinyírták, akasszanak föl, ha nem! Hát higgye el nekem, aranyos, hogy az a mocskos csirkefogó még hazug is, mindennek a tetejébe!

8

MacGregort nemhiába képezte ki az állam drága pénzért detektívnek: nyomban rájött, hogy a hölgy nem lehet más, mint Mrs. Yarrow, Clifford de la Poche bejárónője és szibillája. Talán valamicskét segített az a tény is, hogy a hölgnél egy nagy üveg mosogatószer és két doboz Vim is volt, a kötényébe csavarva. Ami azt illeti, Mrs. Yarrow házvezetőnként is mutatkozott be. Nem bennlakó házvezetőnként.

– Nem mintha – vetette hátra gögösen a fejét – nem lennék ettől biztonságban, ha itten lakték, de a népek beszélnek. Mindig pletykálnak. Mifelénk a népek egyszerűen nem hisznek ezekben a plátói micsodákban, és nem mondhatnám, hogy nincs igazuk nekik. Hát ennek meg – kérdezte, amint Dover félálomban csuklott egyet – mi baja?

MacGregor nem volt ugyan született hazudozó, de vannak helyzetek, amikor nem a legbölcsebb dolog közölni a szintiszta igazságot.

– A főfelügyelő úr agyondolgozta magát – mondta, gondolván, ha már lúd, legyen kövér. – És Mr. de la Poche házában fullasztóan meleg volt.

– Az istenit neki – mondta Dover jól hallhatóan, mivel a nyílegyenes kerti úton haladtában elveszítette lába alól a talajt.

MacGregor úgy érezte, jobb, ha folytatja a társalgást.

– Már régen dolgozik Mr. de la Poche-nál?

– Épp elég régen. – Mrs. Yarrow vészjóslóan fújta egyet. – Nem mintha hajlandó lennék átlépni a küszöbét, ha nem a kétszeresét fizetné annak, ami jár.

– Valóban?

– A rusnya állatja! – horkant fel Mrs. Yarrow. Minthogy Dover nem éppen csekély súlyának körülbelül a fele az ő vállát nyomta, ennél többet nem tudott mondani.

Dover megpróbált egyik karjával integetni.

– Az anyja istenit! – bömbölte.

Mrs. Yarrow visszaigazította a kalapját.

– Ez büzlik a pálinkától – jegyezte meg gyanakodva.

– Mr. de la Poche megcsúszott, és véletlenül leöntötte a kabátját – hazudta MacGregor kapásból, miközben azon gondolkozott, miért is teszi kockára örök üdvösségét ennyire méltatlan okból. – Ööö... arra akart utalni előző megjegyzéseivel, hogy Mr. de la Poche nem volt egyedül a gyilkosság éjszakáján?

– Talán arra utaltam – mondta Mrs. Yarrow, némileg őszintétlenül –, talán nem.

Elérték a rendőrautót. A faarcú sofőr segédletével sikerült bepesszírozniuk a Scotland Yard Szégyenét a hátsó ülésre. Nem volt éppenséggel szép látvány, de legalább sikerült eltüntetniük Dovert az utcáról, ahol viselkedése és megjelenése nemcsak a lovakat bokrosította volna meg, de a rendőrség és a lakosság viszonyában is jóvátehetetlen károkat okozott volna.

Mrs. Yarrow ismét megigazította a kalapját, és igyekezett levegőhöz jutni.

– Hallgatni fogok, mint a sír – nyilatkozta ki, nem túl meggyőzően –, de annyit azért mondanék...

– Igen? – MacGregor mindig is optimista volt.

– Nem vesztegetnék az idejüket, ha benéznének a Szent Kolumbia-templomba, és kikérdeznének egypárat azok közül a rémes kis karénekes fiúk közül.

MacGregor összeszorította a száját, jelezve, hogy elérte a célzást.

– Úgy érti, hogy múlt szerdán Mr. de la Poche nem egyedül volt otthon este, hanem nála volt néhány ilyen karénekes fiú?

– Nem néhány – igazította helyre Mrs. Yarrow, miközben újra betekerte a kötényébe a holmiját. – Csak egy.

– Na és azt is tudja, hogy... ööö... melyik?

– Ezt könnyen megtudhatják – mondta Mrs. Yarrow. – Csak vádolják meg Mr. de la Poche-t a gyilkossággal, majd elárulja akkor a kis barátjának a nevét, ne féljenek. Már úgy értem, még mindig jobb pár hónapra börtönbe kerülni *olyasméért*, mint hogy életfogytiglanra ítéljék az embert, nem igaz? Különben – Mrs. Yarrow hangja szinte olvadozott, amint szégyenlősen a hóna alatt cipelt csomagokra mutatott –, ez az én kötényem. Véletlenül itt hagytam pénteken. – Mivel MacGregor nem fűzött megjegyzést a dologhoz, kénytelen volt folytatni. – Persze, itt hagyhattam volna holnapig, mert akkor jövök megint, de szeretem, ha hétfőre mindig tiszta. – MacGregor csak mosolygott. Mrs. Yarrow nyelt egyet, és tovább küszködött. – És ezeket a mosogatószereket, hogy úgy mondjam, csak kölcsönvettem. Otthon, tudja, éppen elfogyott. Vissza fogom tenni, persze. Amint kinyit a bolt. Gondoltam, csak megmagyarázom, hátha szemet szúr.

Dover főfelügyelő még idejében kijózanodott a vacsorához. Mint rendesen. MacGregor azt pedzette, hogy egy hideg zuhany csodát tenne, de Dovernek az volt a véleménye, hogy egy kis szunyókálás után olyan friss lesz, mint a rózsza. Talán kissé eltúlozta a dolgot, de a Szunnyadás Birodalmából valóban elég jó állapotban került elő ahhoz, hogy levánszorogjon a lépcsőn, és méltó fogadtatásban részesítse Mrs. Plum sült halból és krumpliból álló vacsoráját.

Az asztalnál két detektívünk természetesen szakmai problémákról tárgyalt. MacGregor alighanem szívesebben tartózkodott volna evés közben a hirtelen és erőszakos halál témájának taglalásától, de a társalgás legalább elterelte a figyelmét Dover étkezési szokásairól. Röviden összefoglalta Dover számára, mi történt Mr. de la Poche házában és azután.

– Azt hiszem, uram, a karénekes fiúk ügyét nyugodtan a helyi rendőrségre bízhatjuk – mondta. – Nekünk nem érdemes esetleges

apró törvénysértésekkel foglalkoznunk. Véleményem szerint kizárólag az iránt kell érdeklődnünk, hogy vajon Clifford de la Poche valóban tud-e alibit igazolni arra az estére.

De Dover nem volt hajlandó eltúrní, hogy Mr. de la Poche ilyen könnyen kicsússzon zsíros kezei közül. Mindössze annyi szünetet tartva, amíg a finnyás MacGregor tányérján maradt sült krumplit is megkaparintotta, a Yard Esze tömören körvonalazta teóriáját Mr. de la Poche viselt dolgairól.

– Na, ide figyeljen – mondta tekintélyes mennyiségű krumplival a szájában –, azért elcsíphetjük, még ha nem valószínű is, hogy ő csinált gyereket annak a lánynak.

MacGregor követte Dover kidülledő szeme pillantásának irányát, és odaadta a saját zsemléjét.

– Ezt miből gondolja, uram? – kérdezte pusztá udvariasságból, és eldöntötte, ha valaha észrevenné, hogy nem képes bármikor tíz körrel lehagyni egy ilyen vén kontárt, mint Dover, még aznap összepakol és felszívódik.

Dover válaszát sűrű kenyérmorzsaszó kísérette.

– Megérkezik az a lány a Grove-ba, és keresi a házat, ahol a fiúja lakik. Rendben? Namármost, ugye, sötét van. Az összes háznak a rohadt kapuja tárva-nyitva, szóval, az ember nem tudja elolvasni a nevet, csak ha fölmegey a bejáratig, vagy akkor sem.

– De uram, a Grove-ban mindössze öt ház van. Mindenképpen meg kellett találnia azt, amelyiket kereste. Talán egy kicsit kényelmetlen elolvasni minden háznak a nevét, de nem lehetetlen. Mindegyikre ki van írva.

Dover megvetően morgott, és ingerülten odébb lökte a tányérját.

– Hát akkor meg nem tudta a ház nevét. Ez csak lehetséges, nem?

– Valóban, uram, lehetséges – ismerte el MacGregor –, de tulajdonképpen elég valószínűtlen. Véleményem szerint a helyzet az volt, hogy a chapmins-teri állomáson kikereste a telefonkönyvből a barátja címét. Mint talán emlékszik rá, uram, csak akkor kérdezte meg a vasutastól, hogy hogyan juthat Frenchy Bothamba, amikor

már kijött a telefonfülkéből. Más szóval, addig csak azt tudta, hogy a fiúja valahol Chapminster környékén lakik, de a pontos címét nem.

– Ez csak afféle találgatás – zsörtölődött Dover, aki sosem késlekedett, ha mások elméleteit kellett kipukkasztania. – Nem tudhatjuk, nem beszélt-e vele telefonon, hogy bejelentse az érkezését.

– Tényleg nem tudhatjuk – egyezett bele MacGregor egykedvűen. – De azt biztosan tudom, hogy ha bármelyik grove-i lakos számát megkereste a telefonkönyvben, akkor megtalálta a házának a nevét is. Tudja, mindegyik benne van: Les Chênes, Ilfracombe, Otterly House, Fairacre és Lilac View. Ellenőriztem.

– Jellemző! – vicsorgott Dover. – Rendben van, hát akkor Chapminsterben megtudta a nevét annak a rohadt háznak, de mire ideért, elfelejtette. Nincs mindenkinek olyan memóriája, mint egy elefántnak.

– Hát nincs is, uram – egyezett bele MacGregor szelíden.

– Aztán, amikor megérkezik a Grove-ba, persze, meg kell kérdeznie valakit, hogy hol lakik Mr. Ez-meg-az. Ez ellen van valami kifogása?

MacGregor megrázta a fejét.

– Nem, uram! – Feltételezte, hogy Dover agyának ez a lázas aktivitása a Pomeroy Kemikáliának köszönhető.

– Teljesen véletlenül – folytatta Dover – odakeveredik annak a nyavalyás homokosnak a házához. Becsönget: „Hol találom, kérem szépen, Mr. Hogyishívjákat?”

Szünetet tartott.

– És azután, uram?

– És azután – mondta Dover, lendületet véve a döntő csapáshoz – lát valamit.

MacGregor úgy határozott, hogy inkább együttműködik, semmint hogy egész éjjel ott kelljen ülnie.

– Például bizonyos szeméremsertő cselekményeket Mr. de la Poche és az ismeretlen karéneses fiú között?

– Pontosan! – vágta rá Dover, megkönnyebbülve, hogy mégse ment ki teljesen a fejéből, miről is beszél tulajdonképpen. – Nomármost, Mr. de la Hogyishívják tudja, hogy ha megcsípi, itt a botrány meg a börtön, még manapság, ezekben a felvilágosult időkben is, úgyszólván megöli a lányt, hogy ne beszélhessen. A többit már ismerjük: a hullát eldugja a rododendronbokrok között. Persze – igyekezett sürgősen elejét venni MacGregor újabb szőrszálhasogatási kísérleteinek –, a finomabb részletek még hátravannak, de ez lenne az általános elmélet.

MacGregor egymás mellé helyezte a pudingos kanalát és a villáját, és lesöpört néhány morzsát a tértőről.

– És mi van az eltűnt táskával, uram?

– Hogyhogy mi van vele? – Dover úgy tett, mint akinek a társalgás ezen újabb fordulatánál sokkal fontosabb a desszertje. – Menjen már – rendelkezett –, és sűrűsége meg azt az asszonyt egy kicsit. Nincs kedvem itt üldögdélni egész éjjel.

– Azt hiszem, uram, már jön. És tudja, az a hiányzó táskát elég fontos. Egészen eddig, ugye, azt feltételeztük, hogy ezt a táskát szándékosan tüntették el, hogy eltitkolják a halott lány személyazonosságát.

– Na és?

– Ha azt a lányt Mr. de la Poche csak azért ölte meg, mert véletlenül látott valami kompromittáló dolgot, akkor miért vette a fáradságot, hogy eltitkolja a lány személyazonosságát? Ennek, amennyire én látom, semmi értelme nem volt. Éppen ellenkezőleg, mivel az égvilágon semmiféle kapcsolatban nem állt vele, bizonyos fokig még előnyös is lett volna számára, ha kiderül a lány személyazonossága.

Dover szerencsére fél kézzel halomra tudta dönteni ezt az érvelést.

– Hát azért tüntette el a táskát, hogy minket összezavarjon, fiacskám! Hogy úgy nézzen ki a dolog, mintha az a fickó nyírta volna ki, aki a bajt csinálta neki... érti már?

MacGregor, vérző szívvel ugyan, de kénytelen volt ellene vetni:

– Clifford de le Poche aligha tudhatta, hogy az a lány terhes volt – magyarázta gyöngéden. – Azt meg még kevésbé, hogy ezért valamelyik szomszédja volt a felelős, vagy hogy...

Ekkor Mrs. Plum vonult be a konyhából, étvágygerjesztően megrakott tálcával, és Dover érdeklődése a szakmai kérdések iránt hirtelen a nullára zuhant.

– Hát véletlen is lehet, hogy nem találjuk azt a rohadt táskát – förmedt rá MacGregorra. – Egyszerű véletlen. – Hiúszszemmel figyelte, hogy ő kapja-e a nagyobb adag pudingot. – Átgondoltam én ezt a dolgot. Nem látom be, mit számít, hogy kire bizonyítjuk rá, nőre vagy férfira. Akármelyiket vád alá tudjuk helyezni, én mondom magának, akármelyiket. – Legalább annyi tisztesség azért volt benne, hogy megvárja, amíg Mrs. Plum kimegy a szobából, mielőtt fehérénfeketén kifejtette volna a probléma megoldását az őrmesterének.

– Na, ide figyeljen – kezdte olyan atyai hangon, hogy MacGregornak kinyílt a bicska a zsebében. – Csinálunk egy listát, aztán majd rábökünk valakire, jó? így senki nem vádolhat minket elfogultsággal. A bizonyítékokkal meg ügyeskedünk majd egy kicsit, amíg minden stimmel, aztán megyünk, és kérjük a letartóztatási parancsot. Amint szépen csokorba szedtük a dolgokat, idehívjuk az újságírókat meg a tévéseket. Én majd tartok egy sajtókonferenciát, és közlöm velük, hogy én, Dover detektív-főfelügyelő a New Scotland Yardról, teljesen egyedül megoldottam ezt a faramuci gyilkossági ügyet, huszonnégy óránál is rövidebb idő alatt. Ezt csípni fogják az újságok... a Pomeroy Kemikáliánál pedig hegyezni fogják a fülüket, nem igaz? Ja, erről jut eszembe... – Dover hirtelen lepottyant felhős magaslatairól, és hosszas, de hiábavaló kotorászást folytatott különféle zsebeiben. – Hova a nyavalyába tettem azt a rohadt jelentkezési lapot? Nem maga emelte el, fiacskám?

MacGregor azt felelte, hogy nem, nem ő.

– Á, itt van! Tudtam, hogy valami biztos helyre tettem! – Dover boldogan vigyorgott, és visszadugta a rendkívül mocskos kis papírfecnit a mellényzsebébe.

– Azonnal elküldöm, mihelyt ezzel a rohadt üggyel dűlőre jutottunk. A ménkűbe; jobbkor nem is jöhetett volna! Híres ember lesz belőlem!

MacGregor megpróbálta visszarángatni a beszélgetést a valóság talajára, és az iránt érdeklődött, mi van akkor, ha nem a gyilkost csípik el.

– Hát majd felmentik! – vicsorgott Dover. – A ménkűbe, mondjon egyetlen olyan esetet, amikor nem mentették fel, akit letartóztattam! És valószínűleg még kártalanítást is kap majd indokolatlan letartóztatásért, vagy ilyesmiért. A legutóbbi is kapott, nyugodjon meg. Na de akkor már úgyis tőkmindegy lesz. Akkor én már rajta leszek a Pomeroy fizetési listáján, és – Dover jó nagyokat kuncogott ezen a gondolon – bele fog nekik kerülni pár rongyba, hogy megszabaduljanak tőlem! Nem is rossz ötlet: nem a tettest tartóztatni le!

– Még mindig a munka nélküli jövedelemszerzés ezen újabb lehetőségén tőprengett, miközben lenyalta a vaníliaszósz utolsó maradványait is a kanaláról. Akkor azonban figyelme fontosabb tárgyra terelődött. – Gondolja, hogy repetéért ment az az asszony? – kérdezte MacGregort. – Kukkantson már ki a konyhába, és mondja meg neki, hogy milyen jó volt és nincs-e még belőle.

MacGregornak azonban elege volt: űlve maradt. Mindenki elér egyszer ahhoz a ponthoz, ahonnét nincs tovább: MacGregor most ért el odáig. Az évek során sok mindent lenyelt Dovertől, de hogy azt javasolják neki, fogjanak el egy ártatlan embert, és tegyék ki annak a méltatlanságnak, hogy megvádolják gyilkossággal, csak azért, hogy Dover szerezzon magának egy zsíros állást, ez több volt a soknál! MacGregor összeszedte minden bátorságát, és kibökte függetlenségi nyilatkozatát:

– Nem!

Dovernek tele volt a hasa, így reakciója nem volt több az enyhe csodálkozás egy rebbenésénél.

– De miért nem? Mrs. Plum nem fogja keresztben lenyelni, fiacskám! Úgy veszi majd, mint bókot a főztjéért.

MacGregor megpróbált uralkodni magán. Nem kétséges, a legjobb az lenne, ha most átlódulna az asztalon, és – mit se törődve a higiéniai szempontokkal – alaposan megszorogatná Dover kívánatosnak nem mondható nyakát. De MacGregor rendőr volt. Megvolt benne a felettesei iránt belénevelt tisztelet, érzékeinek minden tanúbizonysága ellenére.

– Én tulajdonképpen arra gondoltam, hogy rákenjük-e a gyilkosságot valamelyik gyanúsítottra – rebegte.

– Ja? – Dover meglepettnek tűnt. – Na, akkor nézzen körül, tudna-e nekem még egy tányér pudingot szerezni, aztán majd megbeszéljük a dolgot! Már úgy értem – Dover mintha a józan ész szerepét játszotta volna egy allegorikus darabban –, velem lehet beszélni. Ha van valaki, akire maga akarja ráfogni: hát tessék. Csak a vicc kedvéért mondtam, hogy bökjünk rá csukott szemmel arra a listára. Nekem tökmindegy, melyiket kapjuk el. És ne kezdjen nekem azon nyavalyogni, hogy elbukunk valami rohadt formáságon. Még nem született meg az a pasas, akiből én ne tudtam volna kiszedni egy önkéntes vallomást, és még külsérelmi nyomok sem maradtak... persze kell hozzá egy hangszigetelt cella, és hogy egy kis időre kettecskén maradjak vele. Maga csak mondja meg nyugodtan, fiacskám, melyiket akarja elkapni, és én garantálom, hogy legalábbis bíróság elé kerül, és ki tudja, hátha még el is tudjuk ítéltetni.

A jóakarát ennél messzebb már valóban nem mehet. Dover szinte atyaián mosolygott őrmesterére, aztán egy icipicit elkomorodott.

– Na most már menjen szépen, fiacskám, és nézzen utána, mi a helyzet a repetámmal, mielőtt az a vén tehén maga tömi a fejébe az egészszet!

És örök szégyenére, MacGregor ment. Visszaúton benézett egy pillanatra a bárba, egy kis szíverősítőért és két korsó barna sörért, amikor észrevette, hogy Walters felügyelő ott van, és gondosan három kupica brandyt helyez el éppen egy kis tálcán.

– Halló, őrmester úr! – üdvözölte szívélyesen. – Éppen magához meg a főnökéhez igyekszem. – Fejével a brandys poharak felé intett. – Gondoltam, csaphatunk egy kis dáridót a munkában töltött első teljes napjuk tiszteletére.

MacGregor bizonytalanul mosolygott, és ital helyett cigarettát vásárolt. Dover kedvenc márkáját, persze, csak abban az értelemben, hogy más pénzén Dovernek minden márká a kedvence volt.

– Fejlemények vannak – mondta Walters felügyelő, miközben zsebre vágta a visszajárót. A hóna alatt cipelt dossziéra mutatott. – Nem tudom, jutunk-e vele valamire, de eddig ez az első fejlemény ebben a nyomorult ügyben. Gondoltam, jobb, ha áthozom, mert a főnöke nem sokat ad a formalitásokra, mi? Hiszen eddig még, legalábbis tudomásom szerint, az orrát se dugta be a gyilkossági csoport itteni irodájába.

– Dover főfelügyelő úrnak valóban rendkívül egyéni munkastílusa van – ismerte el MacGregor, lelkiismeretesen ragaszkodva a betű szerinti igazsághoz. – Vihetném én a tálcát, uram? – Nagyon szeretne volna megkérdezni Walters felügyelőt, mi az új fejlemény, de a viszonylag zsúfolt bár nem tűnt megfelelő helynek bizalmas információk cseréjéhez.

Walters felügyelő nem rendelkezett MacGregor tapintatával és kifinomult érzésvilágával. Előrement, hogy kinyissa az ebédlőbe vezető ajtót, majd megállt, kezével a kilincsen.

– Mondja – bömbölt át a helyiségen –, igaz, hogy a Bones kölyök belepisált a főnöke keménykalapjába?

MacGregor megvetése jeléül nem is válaszolt erre az orcátlan kérdésre.

Dover már megette a második adag pudingot is, és éppen MacGregor adagjának a felénél tartott, azzal a cáfolhatatlan logikával okoskodva, hogy az különben kihúlna és veszendőbe menne. A brandyt örömmel látta, Walters felügyelő érkezését jóval kevésbé.

– Új fejlemény? – nyöszörögte. – A ménkűbe, nem várhatott volna vele reggelig? Én is csak ember vagyok. Nem lehetek talpon napi

huszonnégy órát és heti hét napot. Nem vagyok vasból. Látná, milyen állapotban vannak a beleim. Nem tudom, a sok munka teszi-e, vagy rossz a víz ebben a csehóban, de...

– Épp most mondom Walters felügyelő úrnak, hogy szépen haladunk – mondta MacGregor, mert tudta, hogy nem mindenki képes elviselni Dover kimerítő leírásait emésztőszerveinek állapotáról.

Dover morcos képet vágott.

– Elárulom magának, hogy minden percben sor kerülhet a letartóztatásra – nyilatkozta ki Dover. Ezt a fordulatot a tévében játszott ősrégi krimikből szedte.

Walters felügyelőn némi meglepetés látszott.

– De uram, még azt sem tudják, ki volt a halott lány, vagy igen?

– Ez nem fog megakadályozni benne, hogy megtaláljam a gyilkosát! – vágott vissza Dover mérgesen. – Na, és ellenőrizte már, hogy a Grove lakosai közül van-e valakinek büntetett előélete?

Walters felügyelő megdöbbsent.

– De uram, hát nem adott rá utasítást!

Dover vállat vont.

– Azt hittem, magától is eszébe jut – mondta, és úgy érezte, egy-null a javára.

Walters felügyelő nagyot nyelt, és igyekezett elkerülni MacGregor pillantását. Olyan ember volt ő, akiben van szakmai önérzet, és nem szerette, ha valami mulasztáson érték.

– Azonnal megcsinálom, uram – ígérte.

– Ahogy tetszik! – Dover hátradőlt, és engedte, hogy MacGregor ellássa cigarettával. Miután sikerült mindenkivel éreztetnie, hol a helye, a főfelügyelő úgy vélte, lazíthat egy kicsit.

– Na, szóval mi az az ízé, amiről maga azt hiszi, hogy új fejlemény? – kérdezte.

Walters felügyelő kinyitotta a dossziéját.

– A kollégák találták a laborban, uram. Nem tudom, nevezhetjük-e igazán támpontnak a lány személyazonosságának a

megállapításához, de még mindig a leghasználhatóbb mindabból, amit eddig találtunk.

9

– Természetesen – mentegetőzött Walters felügyelő, mert látta, hogy bejelentésével nem aratott nagy sikert még mindig megvan az a lehetőségünk, hogy leadjuk a lány fényképét a tévének. Akkor az ország minden idiótája nekünk fog telefonálgatni, de azért...

– Ez egy nyamvadt papírzacskó! – mondta Dover sértődötten és vádlóan.

– Igen, uram... – Walters felügyelő kezdte azt kívánni, bárcsak valamelyik alárendeltjével küldte volna át ezt a vacakot. – A kollégák a laborban, gondolhatja, nem egykönnyen boldogultak vele. Már majdnem elrothadt. Azért tették ebbe az átlátszó nylonborítóba, hogy ne rongyolódjék tovább. De azért az írást világosan el lehet olvasni rajta, ugye?

Dover újra a kezébe vette e műanyag és papírszendvicset, és alaposan szemügyre vette. A papírzacskó fehér volt, körülbelül hússzor húsz centis, és szemmel láthatólag vagy fél tucatszor összehajtogatták. Különleges papírzacskó volt, egy bizonyos intézménynek nyomtatták.

– „Ermengilda Konyhája” – olvasta Dover hangosan, a teljes hitetlenkedés hangján. – Ajándékbolt és Kávéház. Emléktárgyak. Házilag készült zserbó, a cég specialitása. Barford-in-the-Meadow.

Dover átadta a szendvicset MacGregornak, és Walters felügyelőhöz fordult.

– És maga szerint mi a nyavalyát csináljak én ezzel?

Walters felügyelőt annyira zavarba hozta a leplezetlen ellenségességnek ez a megnyilvánulása, hogy eszébe se ötlött az önként kínálkozó válasz.

– Úgy gondoltam... azaz úgy gondoltuk... hogy talán leszűkíti a nyomozás körét, uram... – mekegte.

– Kiindulhatunk Barford-in-the-Meadow-ból, tudja, aztán onnét egyre táguló körökben...

– Majd adok én magának egyre táguló köröket!

– fenyegetőzött Dover.

MacGregorra hárult a feladat, hogy némileg konstruktívabban viszonyuljon a nyomozás ezen új irányához.

– És pontosan hol találták ezt a papírzacskót? Walters felügyelő megható hálával reagált. Micsoda megkönnyebbülés ismét emberi hangot hallani!

– A cipőjében volt, uram.

– A cipőjében?

– Igen, lyukas volt a bal cipőtalpa, és ezt a papírzacskót tette bele a cipőjébe, összehajtogatva, nyilván azért, hogy ne ázzon be. Minden ruhája olcsó vacak volt. Olyan szedett-vedett. A cipője szintén. Kétlem, hogy egyáltalán meg lehetett volna talpaltatni, még ha lett volna is rá pénze. A kollégák a laborban szálanként végigmentek minden ruhadarabján, hogy megpróbálják kideríteni, hová való, de minden holmija készruha volt, olyan, amelyet ezer város közül bármelyikben lehet venni. Tiszta véletlen, hogy valakinek a laborból eszébe jutott megnézni a cipőtalpát is. Sokkal inkább szénpormaradványokat, homokot, cementet vagy ilyesmit kerestek. A cipők addigra már egy kicsit megszáradtak, és a kolléga észrevette, hogy szegényke megpróbált egy kis kontár susztermunkával segíteni rajtuk. Így találták meg a papírzacskót.

Walters felügyelő beszámolója visszhang nélkül, mindössze Dover egy hatalmas ásításával ért véget, amelytől a főfelügyelőnek recsegték az állcsontjai, és amelyet nem rejtett el semmiféle

illedelmes tenyér. Rettenetes látvány volt ez, és Walters felügyelőnél keményebb fickókat is kizökkentett már a kerékvágásból.

– És úgy gondolja, hogy ebből talán ki tudjuk nyomozni a lány személyazonosságát? – MacGregor mindössze hangosan gondolkodott. Az a nap még messze van, amikor ő egy vidéki hekus tanácsát fogja kérni, legyen az bármilyen értelmes is.

Walters felügyelő bólintott.

– Eddig ez az egyetlen nyom, amit találtunk. MacGregor ezzel tökéletesen tisztában volt.

– Barford-in-the-Meadow valóságos kis idegenforgalmi központ – mondta. – És ott állnak meg félúton a távolsági buszok. Nem tudom elképzelni, hogy Ermengilda Konyhájában bárki is emlékezzék egy alkalmi vevőre.

– Ha ugyan vevő volt – járult hozzá a probléma megoldásához Dover is, miközben vastag ujját végighúzta poharának belsején, majd lenyalta róla a brandy utolsó maradványait. – Lehet, hogy csak felszedte azt a zacskót valahol az utcán.

– Valóban, az is lehet, uram – ismerte el MacGregor. Ő maga ugyan sose szedett volna fel papírzacskókat az utcán, de elismerte, hogy nem mindenki ennyire finnyás. – És abból a kevésből, amit a lányról tudunk, valószínűtlennek látszik, hogy egy olyan helyen vásárolt volna, mint az Ermengilda Konyhája. – Szakértő ujjal ütögette meg a zacskót. – Ezek a turistacsábító helyek rendszerint meglehetősen drágák.

– Nem teszi ez valószínűbbé, hogy ha mégis vásárolt ott, akkor emlékezzenek rá? – kérdezte Walters felügyelő, de fáradozásait két rendkívül fagyos arc fogadta.

Ezenközben maga Dover is gondolkozott. Frenchy Bothamot már nagyon unta, és egy kis kellemes kirándulás a környékre nem is jönne rosszul. Pláne az adófizetők pénzén. Megebédelhetnének Barford-in-the-Meadow-ban, feltehetnének azért egy-két kérdést is, és vacsorára bőven visszaérhetnének a Nevető Kutyaiba. Néhány óra késést a végső megoldásban a Pomeroy Kemikália Rt. sem venne

nagyon zokon, az okára meg aligha jönnek rá valaha is. Dover csaknem boldog volt, és mivel Walters felügyelő oldalára pártolt, teljesen jogosnak érezte, hogy felajánlja a szerencsés embernek, fizessen nekik még egy kört.

– Na még egyet – mondta megnyerő hunyorítással –, az útra!

Walters felügyelő összeszedte az üres poharakat. Dover még egy javaslattal járult hozzá az ügy sikeréhez.

– Most az egyszer lehetne dupla adag is, nem gondolja?

Ha volna igazság a földön, Dover barford-in-the-meadow-i kirándulásának napján sűrű köd fedte volna a vidéket, de egy dühöngő hóvihar is ugyanúgy megtette volna. A hajnal azonban ragyogó napsütéssel érkezett – bár ez jó néhány órával azelőtt történt, hogy Dover kikászálódott az ágyból –, és az idő továbbra is kitűnő maradt. Dover és MacGregor a lehető legkellemesebben tették meg az utat a rendőrautóban, amely, Dover utasításainak megfelelően, lassan hajtott, hogy élvezhessék az angol táj zsendülő szépségeit.

Mindent összevéve, igen kedves kis kiruccanás volt – kellemes közjáték a gyilkosság ügyében folytatott kemény, könyörtelen és kimerítő nyomozás közepette. Mindössze Lesser Wibbleben álltak meg, hogy betérjenek egy kávéra és egy kis aprósüteményre a Vízililiomba, valamint Horwillban, a Makk Királyban ittak meg egy sört és ettek némi sózott burgonyaszirmot, és így ebédidőre meg is érkeztek Barford-in-the-Meadow-ba.

Három órákor, amikor a bár becsukott, MacGregornak sikerült kitémogatnia Dovert a Jó Szántóvetőből, és ismét ráterelnie a kötelesség keskeny ösvényére. Miután kiderítette Ermengilda Konyhájának a címét – eközben Dover a Kiskuckóban szórakoztatta az italozó nagyközönséget hőstetteinek elbeszélésével –, MacGregor elkormányozta Dovert a Kemencesut, a Rézserpenyő, a Delikatesse és a Régimódi Pástétomok Boltja mellett; Barford-in-the-Meadow-ban ugyanis egymást érték az efféle helyek.

Ermengilda Konyhája (Ajándékbolt és Kávéház) agresszív utánzata volt egy amerikai film közép-európai díszlettervezője által elképzelt XVIII. századi angol kávéháznak. Olyan korhű volt, hogy az már fájt. Az ablakok csúcsívesek voltak, és minden ötödik üveglapocska gondosan girbegurbára volt formázva. Egy régimódi üvegajtón lehetett bejutni, amely nyitáskor megcsendített egy régimódi csengőt, hogy hírül adja: újabb pénzes balek közeleg. Talán jobb lett volna, ha a „vigyázat, lépcső!” felirat nem óangolul, hanem valamilyen olvashatóbb formában figyelmezteti a vendéget, de MacGregor egy pillanat alatt feltápászkodott, és semmi komolyabb baja nem történt.

Maga Miss Ermengilda is azonnal a szerencsétlenül járt segítségére sietett, mihelyt megbizonyosodott róla, hogy nem fogják beperelni kártérítésért. Csatos cipőt viselt, fehér zoknit, dirndliszoknyát, hímzett blúzt és főkötőt.

– Jaj, istenem, ugye nem esett baja?

MacGregor azt felelte, hogy nem, és igyekezett elhárítani Miss Ermengildát. Noha az általa keltett roppant egészséges összbnyomás levendulás zacskókat és háromlábú fejőszékeket juttatott az ember eszébe, Miss Ermengilda kissé túlbuzgónak tűnt.

– Nem akarna leülni, csak egy-két percre? Parancsoljon, egy szék...

Természetesen elkésett. A kérdéses szék ekkor már Dover mázsás súlya alatt roskadozott.

– Ah! – sikoltotta Miss Ermengilda, aki igazán büszke volt rá, hogy ilyen kiváló vendégek tisztelik meg szerény boltját.

Dover túlságosan ideges volt az udvariaskodáshoz.

– A rendőrségtől jöttünk – közölte, akkora karlendítés kíséretében, hogy szinte az összes Régimódi Miegymással teli köcsögöt lesöpörte a pultról. – Én Dover detektív-főfelügyelő vagyok, ez meg itt Hogyishívják detektív őrmester. A ménkübe, mutassa meg neki az igazolványát, fiacskám, mielőtt elkezdi visítozni, hogy meg akarjuk erőszakolni!

Az addig élvezettel bámészkodó vendégek jelentős része kezdett elszivárogni a helyiségből.

– Beszélhetnénk valahol magunk között, asszonyom? – kérdezte MacGregor, aki, helyesen, úgy ítélte meg a helyzetet, hogy Miss Ermengildát nem teszi éppen boldoggá, hogy megélhetésének forrásai kifelé lopakodnak.

Miss Ermengilda tétován körülnézett. Az, hogy a rendőrség a helyszínen tartózkodik, teljesen elállította a lélegzetét.

– Hát, azt hiszem, talán bemehetnénk...

– Az ott jó lesz! – Dover kilötte magát a pult mellett álló székből, és dülöngélve áthaladt a helyiség túlsó végébe. Mint rendesen, az ösztöne most is csalhatatlan volt, és a megkönnyebbülés sóhajával vetette le magát az egyik apró presszóasztal mellé. Ennyi rengeteg gyaloglás után a lába pokoli kínokat okozott neki. Ha nem lett volna olyan jól nevelt, valószínűleg a cipőjét is lehúzza.

Pillanatnyi habozás után, mialatt azt fontolgatta, megigazítsa-e azokat a kukoricababákat, amelyeket Dover bizonytalan áthaladása során gondatlanul feldöntött, Miss Ermengilda is csatlakozott hozzájuk. MacGregor zárta le a sort.

– Doris! – Miss Ermengilda odaintett egy unott tinédzsert, akinek öltözete nagy vonalakban egy viktoriánus cselédlányét utánozta. – Menj és szolgálj ki a boltban, kedvesem, amíg én nem végzek! És légy jó kislány, próbáld meg kidobni azt az elszáradt mimózát! Nem bírnám elviselni, hogy még egy évig szem előtt legyen. – Miss Ermengilda megvárta, amíg Doris, utánozhatatlan érdektelenséggel, útjára ment. – Tehát... ööö... uraim... mit tehetek önökért?

– Mit szólna például egy kanna teához meg egy tányér süteményhez? – kérdezte Dover reménykedve.

– Talán majd később... – Ha üzletről volt szó, Miss Ermengildából nem volt könnyű bolondot csinálni. MacGregorhoz fordult, kissé csalódottan, hogy egy ilyen kellemes külsejű fiatalember ilyen mélyre sülyedt.

MacGregor elővette a papírzacskót az aktatáskájából. Még mindig a két műanyag lap között volt, és Miss Ermengilda idegenkedve nézegette.

– Az ön üzletéből származik ez a zacskó, asszonyom?

– Gondolom, igen. Miért kérdi?

– Kapcsolatban áll egy bizonyos ügygel, amelyben nyomozunk – mondta MacGregor, és türelmesen várt, míg a kockacukros tálat Miss Ermengilda áthelyezte egy szomszédos asztalra, ahol Dover lopkodó ujjai már nem érhatték el. – Látta-e már valaha ezt a lányt?

Miss Ermengilda átvette a fényképet MacGregortól.

– Úristen – rebegte. – Csak nem... csak nem?

– De, sajnos, meghalt, asszonyom – mondta MacGregor. – Természetesen az ő halála az az ügy, amelyben nyomozunk.

Miss Ermengildának kiszáradt a torka.

– Meggyilkolták? – kérdezte döbbsé hangon.

MacGregor bólintott.

– Úristen!

– Emlékszik rá, hogy látta már valaha?

– Hát persze hogy emlékszem – felelte Miss Ermengilda meglehetősen csípősen, miközben visszaadta a fényképet. – Hiszen ez Pearl, vagy nem?

Bűvészmutatványnak is beillett volna, ahogy MacGregor előrántotta a jegyzetfüzetét és a ceruzáját.

– Pearl? – ismételte mohón. – Milyen Pearl?

– Pearl Wallace, természetesen. Itt dolgozott nálam egészen a közelmúltig. Többnyire itt, a kávéházban, de az üzletben is kisegített, ha szükség volt rá. Tudja, ragaszkodtam hozzá. Rugalmasnak kell lenni. Muszáj érteniük mind a kétféle munkához, különben az idő felét lödörgéssel töltik, és nem csinálnak az égvilágon semmit. Tudja, ezek a lányok képesek elálldogálni akár reggeltől estig is.

De MacGregornak szilárd tényekre volt szüksége, nem Miss Ermengilda nézeteire a serdülőkorú női munkaerő olvadékonyságáról. És Miss Ermengilda dicséretére legyen mondva

– akit mellesleg sokkal keményebb fából faragtak, mint amilyennek első pillantásra hitte volna az ember –, ezeket a szilárd tényeket meg is kapta.

Pearl Wallace tizennyolc éves volt, és csaknem tizenkét hónapig tisztelte meg jelenlétével Ermengilda Konyháját.

– Hol lakott?

– Albérletben. Jubilee Avenue 11-es szám. Mrs. O'Malleynél.

– Tehát nem a családjánál lakott?

– Nem, eljött otthonról. Gondolom, a szokásos tinédzser lázadás.

Pearl nem volt valami közlékeny lány, nekem pedig az az elvem, hogy sosem kíváncsiskodom. Olyan könnyen félreértik az ember jó szándékát!

– Nem tudja véletlenül, volt-e fiúismerőse?

– Sajnos, fogalmam sincs róla. Gondolom, volt neki. Egész csinos lány volt, a maga kis utcagyerekmódján.

MacGregor a fogát kopogtatta a ceruza végével. Itt végre tényleg kincsre bukkantak. És mindez a jó öreg Dovernek köszönhető! Ki hinné! MacGregor lopva egy pillantást vetett arra az emberre, aki ezt a drámai áttörést vezényelte. Ott ült – csukott szemmel, nyitott szájjal, álla a férfias mellkasba süppedt –, de a pusztja jelenléte is uralta a helyzetet. MacGregor elkapta tekintetét a visszataszító látványtól, és visszatért Miss Ermengildához:

– Volt Pearl Wallace-nak családja?

– Gondolom, voltak neki szülei, ha erre gondol...

– Tudja, hol laknak?

Miss Ermengilda megrázta a fejét.

– Alighanem valahol Mottrell környékén. Pearl ott járt iskolába. A Mottrelli Általános Gimnáziumba. Onnét tudom, hogy az igazgatót adta meg, mint ajánlót, amikor idejött.

– És maga elfogadta?

– Naná hogy elfogadtam! – mondta Miss Ermengilda keserűen. – Épp elégszer megjártam azokkal a lányokkal, akiknek káprázatos

ajánlóleveleik voltak, semhogy sokat bajlódjak azokkal, akiknek semmilyen sincs.

– Milyen munkaerő volt Pearl Wallace?

Miss Ermengilda töprengve hajtotta le a fejét.

– Átlagos – mondta pillanatnyi gondolkodás után. – Azazhogy olyan keveset dolgozott, amilyen keveset csak lehetett, egy csöppet sem érdekelte a munkája, és nem volt túlságosan skrupulózus pénzügyekben, ha volt rá esély, hogy megússza. Másrészt viszont egész jó megjelenésű lány volt, és tisztán tartotta magát. Bárcsak elmondhatnám ezt az összes lányokról, akiket alkalmazok! És most, őrmester úr... – Miss Ermengilda MacGregorra szegezte jeges pillantását – azt hiszem, ideje, hogy egy kicsit többet mondjon róla, mi történt!

– Minden valószínűség szerint Pearl Wallace az az ismeretlen lány, akinek a holttestét nemrég megtalálták Frenchy Bothamban.

Miss Ermengilda bólintott.

– Emlékszem, olvastam róla az újságban. Mi az ördögöt csinálhatott ott?

– Mi is ezt próbáljuk kideríteni – mondta MacGregor. – Ugye, nem haragszik... nekem úgy rémlik, nem lepte meg túlságosan a dolog.

Miss Ermengilda a nyakát tekergette, hogy lássa, mi történik az üzletben.

– Nem, nem lep meg – vallotta be őszintén. – Pearl Wallace az a fajta volt, akit született áldozatnak neveznék. Vannak emberek, akik csak úgy vonzzák a balszerencsét, nem gondolja?

– Mikor látta utoljára?

Miss Ermengilda behunyt szemmel számolt.

– Alighanem hetedikén, pénteken. Megvárta, amíg felszolgáltuk az ebédet, aztán teljes lelki nyugalommal közölte velem, hogy másnap nem jön be... mármint szombaton, most szóljon hozzá! A hét legforgalmasabb napján! Majd felrobbantam a dühtől, és ezt meg is mondtam neki. Igen szemtelenül válaszolt, úgyhogy végül is nem

volt más választásom: adtam neki egy hét felmondási időt. Erre megmondta kerekén, mit csináljak a felmondási időmmel, felvette a fizetését meg a munkalapját, aztán kivonult. Azóta természetesen nem láttam... nem mintha számítottam volna rá.

MacGregor körülnézett.

– Van itt valaki, aki különösebben jó viszonyban volt veled?

Miss Ermengilda némán a bájos Dorisra mutatott, aki éppen arról biztosított könnyedén egy nyugtalan amerikai hölgyet, hogy ha valami valódi angol különlegességet akar hazavinni az Államokba, vegyen egy doboz finom edinburgh-i kavicsot.

– Gondolom, beszélünk kellene veled – mondta MacGregor, noha a csontjaiban érezte, hogy Doristól nem sok felvilágosítás várható.

– Ideküldöm – ajánlotta fel gyorsan Miss Ermengilda. Alig várta, hogy rátehesse a kezét a pénzes amerikai hölgyre.

MacGregor bizonytalanul az öntudatlanságba süppedt Dover felé mutatott.

– Talán kaphatnánk egyúttal egy kis teát is?

– Szerintem egy csésze erős feketével többre mennének – jegyezte meg Miss Ermengilda fintorogva. Aztán hirtelen ráébredt, hogy ez a két időrabló rendőr kezd átalakulni fizetővendéggé.

– Tehát tea két személynek és sütemény? Magam adom le a rendelést. Ja és mellesleg – hirtelen megállt, ahogy a kérdés eszébe ötlött –, mi az ördögöt csinált Pearl Wallace a zacskómmal?

– Betömött vele egy lyukat a cipőjében.

Miss Ermengilda szája kemény vonallá szorult össze.

– Hát látja – közölte sötéten MacGregorral –, ilyenekre megy el az ember profitja. Ó, ezek a nyavalyás fruskák!

Több mint tíz percig tartott, míg Doris és az uzsonna megérkezett. Dover egy pillanat alatt úgy feléledt, mint vén tüzérlő a trombitaszóra, és semmi meglepetést nem mutatott, arra ébredvén, hogy egy jelmezbe öltözött fiatal hölgy is csatlakozott időközben az asztaltársasághoz. Beérte azzal, hogy átnyúlt az asztalon egy tányér „régiben dánt recept szerint” készült tesztaféleségért.

Ezalatt Doris is bizonyos metamorfózison esett át. Ermengilda Konyháját nem látogatják túl sűrűn jóképű fiatalemberek, és Doris nem volt hajlandó elvesztegetni a lehetőséget. Rövid konyhai tartózkodása alatt nem sajnálta magától a rúzszt, az arc- és szemfestéket, valamint az olcsó kölnit.

Életében először MacGregor szinte örült neki, hogy Dover mellette van.

10

Amikor azonban a lényegre került a sor, Doris már korántsem mutatkozott annyira segítőkésznek.

– Naná hogy ismertem Pearl-t – mondta, miközben előhúzta a zsebtükrét, és elmélyülten vizsgálgatta benne az arcát. – Hát tulajdonképpen ő tanított be engem, amikor, ugye, idejöttem. – Egyik kinyújtott ujjával elkezdte ledörzsölni a rúzszt a fogáról. – Csak egy pár hónapja vagyok még itt igazából. Azt hiszem, el is húzom a csíkot nemsokára. Állati unalmas meló, de tényleg. Megpróbálok valahol külföldön állást szerezni. Mondjuk Costa Bravában vagy Dél-Franciaországban. Ja, hogy Pearl? Na, igen... hát tulajdonképpen csak itt az üzletben voltunk együtt, tudja. Nem jártunk együtt szórakozni, vagy ilyesmi. Egyszer meghívtam hozzánk is, de anyukám nem nagyon csípte. Azt mondta, olyan alamuszi fajta. Hát az igaz, hogy olyan magának való volt, vagy hogy mondjam. Anyukámnak az se nagyon tetszett, hogy Pearl albérletben lakik. Azt mondta, ez egy lánynál az ő korában nem természetes dolog. Azt mondta, semmi jó nem sül ki az ilyesimből. Hát nem volt igaza?

Valami okból, amelyet csak saját maga ismerhetett, Dover úgy döntött, hogy átveszi a kihallgatás vezetését. Valószínűleg fel akarta

gyorsítani egy kicsit a dolgokat, mert Doris nyafogó orrhangját nagyon fárasztónak találta.

– Maga tudta, hogy terhes volt?

– Márminthogy Pearl? – Dorist majd szétvetette az izgalom. – Terhes? Hát ilyet! – Felvillant a szeme, és sokatmondóan biccentett. – Tulajdonképpen nem mondhatnám, hogy olyan jaj de nagyon meg lennék lepve. Persze nem mondott róla semmit, de azért megfordult a fejében. Tudja, folyton nézegette magát a tükörben, meg minden, hogy nem látszik-e rajta valami. És irtó ideges is volt már a vége felé. Voltak napok, hogy az ember még csak nem is szólhatott hozzá, mert mindjárt felfújta magát, és egyenest az ember torkának ugrott. És olyan kiábrándult is lett valahogy.

– A férfiakkal kapcsolatban? – kérdezte MacGregor.

– Mindenkiel kapcsolatban! – Doris csábítóan félig lehunyta a szemét. – Folyton olyanokat mondott, hogy torkig van vele, hogy ő legyen a kapcája mindenkinek, és már éppen ideje, hogy a változatosság kedvéért valaki másra is rájárjon a rúd.

Dover várt egy pillanatig, hátha Doris bővebben is kifejti ezt az utóbbi kijelentést.

– Ezt meg hogy értette?

– Itt vakuljak meg, ha tudom.

– Nem kérdezte meg tőle?

– Miért kérdeztem volna? Nekem is megvannak a magam problémái, hát nem?

MacGregor megpróbált a jegyzetfüzetéből meríteni ihletet.

– Tud valamit a fiúismerőseiről? Volt valaki, akivel különösen jóban volt?

– Nem tom. Elég sokat mászkált pár sráccal abból a repülő s laktanyából, ami ott van az utcában. Gondolom, azért tartott itt ki olyan sokáig. Végül is nem mindenhol van ekkora választék fiúkból, igaz? Persze, ezek csak újoncok, de akkor is... – Doris hátravetette a fejét, és szétterítette a haját a vállán. Nehogy azt higgyék, hogy ha én egyszer elmegyek otthonról, egy ilyen porfészekben fogom

vesztegetni az időmet – mondta. – Biztos, hogy egyenest Londonba megyek Vagy New Yorkba. Vagy valami ilyen helyre.

– Miért akart Pearl szabadságot kivenni azon a szombaton, egy nappal azelőtt, hogy elbocsátották?

– Gőzöm sincs. – Doris kezdett unatkozni. Ha ökördűle forgott volna a beszélgetés, valószínűleg több eleveiséget mutat. Na de ha csak egy munkatársnőjéről van szó, aki ráadásul úgylis meghalt már... döngunalom!

Dover volt az, akinek sikerült Dorist valamivel segítőkészebb viselkedésre bírnia. A jól fejlett ifjú hölgyeknek már hosszú ideje semmi hatásuk nem volt a vérnyomására, és ez határozottabb fellépésre tette képessé, Dorison keresztülbeszélve MacGregorhoz fordult.

– Vigyük csak be a dutyiba – mondta. Biztos jót tesz majd a memóriájának, ha bezárjuk pár órára egyedül egy cellába, ahol jó sok a patkány.

– Hogyisne, azt merje csak megtenni! – visított Doris.

– Azt hiszi, nem merem? – Dover pillantása kérlelhetetlen volt.

– De hiszen mindent megteszek, amit tudok, de tényleg! – Doris bájos fintort vágott, és közelebb húzódott MacGregorhoz.

– Ezért börtönbe lehet magát csukni!

– Miért? – bámult Doris döbbenet, kerek szemekkel Doverre.

– Fontos információk elhallgatásáért a rendőrség elől, miközben az azt az átkozott kötelességét teljesíti – magyarázta Dover, és megpróbált úgy viselkedni, mintha ő lenne az állami ítéletvégrehajtó személyesen.

– Na ne izéljenek már! – Doris kuncogott, mert eszébe jutott, hogy manapság, ezekben a felvilágosult időkben az embernek nem kell olyan nagyon izgulnia a hatóságok vagy a rendőrök meg az ilyesmi miatt.

– Majd meglátja! – fenyegetőzött Dover.

Doris most már teljesen megnyugodott, és kivágta az adu ászt.

– Az én apukám szakszervezeti titkár! – nyilatkozta ki boldogan. – Csak próbáljanak meg itt velem erőszakoskodni, olyan általános sztrájkot csinál, hogy na!

Dover dühös képet vágott, de tekintettel arra, hogy a közeljövőben maga is az ipar világába szándékozott lépni a Pomeroy Kemikália Rt. révén, jobbnak látta, ha nem kockáztat. Arra végképp semmi szüksége nem volt, hogy valami nyomorult szakszervezeti bonyodalom középpontjában találja magát. Beérte hát annyival, hogy újabb adagot követelve odanyújtsa a csészéjét, és a bájos Doris tömlöcbe vetésének tervét egyelőre elejtette. MacGregor azonban ütötte a vasat.

– Mindössze arról van szó, hogy szeretnénk, ha segítene nekünk mondta szomorú kis mosollyal. – Hiszen Pearl a barátnője volt, és valaki megölte. Nem jut eszébe semmi, amivel segíthetne nekünk?

Doris a cukortartóval játszadozott.

– Hát ott volt az a telefonhívás – mondta kelletlenül.

– Valaki felhívta telefonon? – MacGregor azon volt, hogy ne mutasson túl mohó érdeklődést.

– Dehogyan, maga buta, ő hívott fel valakit! Ne mondják meg annak a vén Ermengildának, jó? Fölkapná a vizet, ha megtudná, hogy magánbeszélgetésre használtuk az ő drágalátos telefonját.

MacGregor megígérte, mert jelen pillanatban jobban foglalkoztatta a gyilkosság, mint az efféle etikai problémák.

– Mikor telefonált?

– Hát hétfőn vagy kedden, mielőtt lelépett. Vagy talán szerdán. Egyik nap olyan, mint a másik ebben a koszfészekben.

– És kinek telefonált?

Doris meglepettnek látszott.

– Hát azt nem tudom, honnét tudnám? Én az iroda előtt voltam, ott álltam őrt, hátha Ermengilda anyó visszaoson valamiért. Összesen annyit tudok, hogy egy birminghami számot hívott.

– Egy birminghami számot? – MacGregor nemes homloka elfelhősödött, ahogy megpróbált valami értelmet találni ebben az újabb információban.

– Aha! – Doris azzal volt elfoglalva, hogy a körmeit tanulmányozza. – Tudja, nem találtuk azt a kis könyvet, amiben a távhívó számok vannak, ugye... Úgyhogy fel kellett neki hívni a tudakozót, és megkérdezni a számot. Innét tudom, hogy Birminghambe akart telefonálni.

– De a számot, azt nem tudja?

– Jaj, istenem, hát persze hogy nem tudom, maga buta! – Doris már korántsem találta MacGregort olyan vonzónak. Elég jóképű volt, az igaz, de... ó, dögunalom. – Amint megtudta a számot, rögtön tárcsázott, érti? Mit kellett volna csinálnom? Megszámolni, hányat kattant?

MacGregor reménykedve pillantott Doverre, hátha újból lecsapni készül. Sajnos, nem. MacGregor tulajdonképpen szívesen lett volna a szemtanúja, hogyan kap Doris egy-két fülest.

– Ezenkívül – zárta le Doris a kihallgatást, hátralökve a széket, miközben felállt nem hallottam, hogy mit mondott Pearl, mert nem voltam a szobában, és az ajtó be volt csukva, és tudják mit, nem is érdekelt valami borzasztóan. Elmehetek? Miss Ermengilda már régóta úgy néz rám, mintha meg akarna fojtani, és nem akarom, hogy kirúgjon rám, pont maguk miatt, értve?

MacGregornak még sikerült egy végső kérdést feltennie, mialatt Miss Ermengilda lecsapott rájuk.

– Ismer-e valakit, akinek érdekében állt megölnie Pearl Wallace-t?

Doris egyáltalán nem ismert ilyenvalakit. Nem ismert Miss Ermengilda sem, akinek MacGregor szintén feltette ezt a kérdést.

Miss Ermengilda a két kuncsaft alapos megvágásának szomorú feladatát figyelemre méltó hidegvérrel végezte el, majd megérdeklődte, valószínű-e, hogy az ügy nagyobb nyilvánosságot fog kapni.

– Lehetséges – felelte MacGregor, miközben másodszer számolta át a visszajárót, és nem akart hinni a szemének. – Idáig még nem sokat szerepelt a sajtóban, de valószínűleg most, hogy tudjuk az áldozat nevét, majd elkezdenek érdeklődni.

Miss Ermengilda szenvedőleg fogadta ezt a kínos dilemmát.

– A nyilvánosság persze – mindig jól jön – ismerte be –, de csak a megfelelő fajta nyilvánosság... értik, ugye? Az ember nem szeretné, ha Ermengilda Konyháját mindenféle gusztustalan ügyekkel kapcsolatban kezdenék emlegetni.

Hirtelen elhallgatott, mert Dover sürgetően megrángatta a karját.

– Mondja, asszonyság, van itt valahol egy klozett?

Miss Ermengilda megpróbálta kiszabadítani magát; nem járt sikerrel.

– Tessék?

– Egy vécé! – szölt Dover, és megrázta áldozatát. – Egy klotyó! Egy budi! Vizelde!

– A férfimოსdót kérdezi – magyarázta MacGregor. Nem értette, hogy a különben meglehetősen szabadszájú Dover ezúttal miért nem képes nevére nevezni a gyermeket.

– Sajnos, nincs – rebegette Miss Ermengilda. Még mindig azzal kísérletezett, hogy kiszabadítsa a karját Dover hurkavastagságú ujjai közül. – A nyilvános illemhelyet kell használnia.

– És az hol van?

– Kinn a téren. A Jubileumi Tölgyfa mögött.

Dover már indult is.

– Az egy kocsmá?

Miss Ermengilda most az egyszer nagyon boldog volt, hogy olyan kevés vevő tartózkodik az üzletében.

– Nem! – sziszegte. – Az egy fa, amit azért ültettek, hogy megünnepeljék Viktória királynő uralkodásának ötvenedik évfordulóját, és a város egyik legfőbb nevezetessége.

Dover már az ajtónál volt, amikor eszébe jutott, hogy gyors távozása valami magyarázatot igényel.

– Egy perc! – kiáltott vissza MacGregornak. – Biztos attól a rohadt keserűsőtől van, amit tegnap este vettem be.

Rendes körülmények között az ember természetesen álmában sem hatolna be azok mögé az ajtók mögé, amelyeknek örökké zárva kellene maradniuk előtte, de ez alkalommal egy olyan incidensről kell tájékoztatnunk az olvasót, mely, bár intim természetű volt, bizonyos hatással volt Dover további viselkedésére az ügy folyamán.

Eljött az idő, amikor – ne csűrjük-csavarjuk a dolgot – Dovernak papírra volt sürgős szüksége. Az a készlet, amelyről az Egészségügyi Osztály gondoskodott, már régebben elfogyott, és Dover számára nem maradt más hátra, mint hogy a zsebében kutasson papír után. Csak egyetlen olyan darabot talált, amelynek mérete és minősége elfogadható volt: a jelentkezési lapot a Pomeroy Kemikália Rt.-hez. Egy pillanatig, de csak egy pillanatig habozott. Dover soha nem volt az az ember, aki nincs tisztában a dolgok fontossági sorrendjével, és különben is, másik jelentkezési lapot mindig találhat, ha akar.

De valahogy ebben a pillanatban már biztos volt benne, hogy nem veszi majd a fáradságot. Sok minden szól az állami munkahely mellett, különösen ha az ember lusta, mint egy lajhár. Az üzleti élet feszültségei, az az állandó stressz, az a tülekedés – mindez, ismerte fel Dover, nem neki való. Egyetlen határozott gesztussal megszabadult mind a becsvágy ördögétől, mind a jelentkezési laptól. Ezután, boldogabban és nagyobb békességben önmagával, mint már jó ideje, megigazította az öltözékét és távozott. MacGregor kinn várta a rendőrautóval.

– A ménkübe, így már jobb – sóhajtott Dover, és hálásan süppedt a hátsó ülésre. – Nem gondolja, hogy talán tett valamit abba a teába az a nő? Na, mi van? – az autó ugyanis elindult, amint MacGregor becsukta az ajtót. – Most meg hová megyünk?

– Abba a házba, uram, ahol Pearl Wallace lakott. A háziasszonya talán meg tudja adni nekünk a lány otthoni címét, és ha van egy kis szerencsénk, egy csomó más dolgot is tud mondani róla.

– Miféle Pearl Wallace?

MacGregor csak saját magát hibáztathatta. Ha valakinek, hát öneki tudnia kellett volna, hogy Doverrel nem bánhat úgy az ember, mintha nem az a gyöngélméjű alak volna, aki.

– A halott lányról van szó, uram.

– Tudom, tudom – förmedt rá Dover, miután maradt rá ideje, hogy maga is rájöjjön. – Mi lenne, ha a Légierő támaszpontjára mennénk? MacGregor bólintott.

– Úgy gondolja, uram, hogy a lány gyermekének apja feltehetőleg az egyik pilóta volt? Igen, ez már nekem is eszembe jutott. Csak az a baj, hogy egy ilyen laktanyában legalább ezer ember van, és állandóan cserélik őket. Ha ott kezdenék vizsgálatba, ez rengeteg munkát jelentene; azon gondolkodom, ne halasszuk-e el addig, amíg valami határozottabbat nem tudunk. Talán később...

– Remek ötlet! – mondta Dover, aki mindig mindent másnapra halasztott, ha tehetett. – Különben is, már megállapodtunk benne, hogy a valódi atya Frenchy Bothamban ül a hátsó felén.

– Ez csak teória, uram – figyelmeztette MacGregor. – Nem szabad elzárunk az agyunkat a további lehetőségek elől.

– Én már annak is örülnék – ébredt hirtelen saját bajaira Dover –, ha a beleim nem lennének elzáródva.

Mrs. O'Malley-nek nem jelentett újdonságot, hogy a rendőrséget a házában üdvözölheti, bár a Scotland Yarddal ez volt az első találkozása. Aggályos alaposággal megvizsgálta látogatóinak igazolványát, majd nekilátott, hogy napnál világosabban kifejtse a maga álláspontját. Ő csak egy szegény özvegyasszony, aki úgy keresi meg a betevő falatját, hogy kiad pár bútorozott szobácskát, hetenkénti fizetésre. Nem lévén birtokában a könyvekből megszerezhető műveltség áldásainak, Mrs. O'Malley szigorúan az előzetes készpénzfizetésre alapozta üzletét. Csak semmi csekk, semmi hitelkártya... sőt, ami azt illeti, semmi hitel.

– És engem kizárólag ebből a szempontból érdekelnek a lakóim – mondta, vékony karját összefonva lapos keble előtt. – Én nem gyámkodom felettük, nem ütöm az orrom magánügyeikbe, és nem adok nekik tanácsokat. Egyszerűen csak idejövök minden péntek este, és tartom a markom. Ha nem tudnak fizetni, már szedhetik is a cókókjukat. Van egy fiam, itt lakik a szomszéd utcában. Az apjára ütött. Százkilencven centi harisnyában, olyan mellkasa van, mint egy ökörnek, és hozzá ronda egy természete. Úgyhogy – engedett meg magának valami mosolyszerűt kérlelhetetlen ajkain – többnyire nincs velük probléma.

MacGregor felhívta rá a figyelmét, hogy Pearl Wallace már csaknem két hete eltűnt.

Mrs. O'Malley helyeselt, de az érdeklődés leghalványabb jele sem látszott rajta.

– Hetedikén fizetett, és fenn is tartottam a szobáját tizenötödikéig. Pár nappal később jött ez a néger, és ugye, az ő pénze is éppolyan jó, mint bárki másé, úgyhogy kiadtam neki a szobát.

– És nem gondolt rá, hogy értesítenie kellene a rendőrséget, hogy eltűnt a lány?

– Nem szokták megköszönni.

– Mit csinált a holmijával?

– Kirámoltam a szobából. Na, nem mintha olyan sok lett volna. Csak pár ruha és mindenféle vickek-vackok, amikért fél fontot se kapna az ember.

– Csak nem dobta ki? – kérdezte MacGregor.

Mrs. O'Malley sértődötten kihúzta magát.

– Hogy képzeli! Összepakoltam egy dobozba, ott van a szobámban. Akarják látni?

– Lehet, hogy magunkkal kell vinnünk – mondta MacGregor, amint Doverrel együtt követte Mrs. O'Malleyt lefelé a lépcsőn az alagsorba, ahol az asszony saját hálószobája volt.

A tévé be volt kapcsolva, és Mrs. O'Malley, miután lerakta a dobozt az asztalra, semmi jelét nem adta, hogy ki akarná kapcsolni.

– Boldog leszek, ha többet színét se látom – jelentette ki, és letelepedett a székébe, hogy legalább az *Együtt a család* második felét megnézze. – Elismervényt, persze, kérek róla.

A kartondoboz semmit nem árult el; mindössze megerősítette eddigi benyomásait Pearl Wallace életének efemer természetéről. Pár olcsó készruha, rossz minőségű arc- és szemfesték, néhány ízléstelen ifjúsági magazin. Levél egy darab se.

Mrs. O'Malley, szeme a képernyőn, továbbra sem bizonyult túlságosan segítőkésznek.

– Honnét tudjam? Ki szoktam válogatni a saját leveleimet, a többi kiszórom az asztalra a hallban. Nem emlékszem rá, szokott-e levelet kapni. Na nem, ez nem igaz... egyszer kapott egyet, nem sokkal azelőtt, hogy odébbállt. Egy olyan hivatalos formáját, hosszú barna borítékban. Géppel címezve. Már legalábbis – Mrs. O'Malley hidegvérrel romba döntötte a felcsillanó reményt – azt hiszem, ő kapta, de lehet, hogy tévedek.

MacGregor megkérdezte, láthatná-e a szobát, ahol Pearl Wallace lakott, és Mrs. O'Malley, noha nagyon világosan értésére adta, hogy ezt már igazán a jóakaratóival való visszaélésnek tekinti, beleegyezett.

– Nem fog sokra menni vele – jósolta, ahogy leemelte a pótkulcsomóját a szögről. – Jó alaposan kitakarítottam azt a szobát, mielőtt újra kiadtam. Ott nem fognak maguk semmiféle nyomot találni.

MacGregor előreengedte.

– Bízva csak ránk...

Mrs. O'Malley előrenyomult.

– Egyet azért mondok maguknak – mondta, ahogy szuszogva felfelé kapaszkodott a lépcsőn. – Visszaadhatnák nekem a kulcsát valamikor. Nézze csak, ilyen lapos kulcs volt, mint ez...

Dover megengedett magának egy apró böffenést, aztán letelepedett Mrs. O'Malley üresen maradt székébe, és teljes figyelmét annak szentelte, hogy milyen finom kis katasztrófákba keveredett ezen a héten Meg Mortimer, a sorozat hősnője.

Így hát egy újabb, fáradhatatlan munkálkodással eltöltött nap is véget ért. Mindent összevetve, MacGregor úgy találta, hogy valamennyit haladtak a dolgok. Megtudták a halott lány nevét, hogy hol dolgozott, és hogy hol lakott. És mindezt anélkül, hogy Dover akár egyetlen új gyanúsítottat is előásott volna. Persze próbálkozott, de csak fél szívvel. Azt azért még ő sem tudta elképzelni, hogy ezek közül a barford-in-the-mea-dow-iak közül valaki Frenchy Bothamig követte volna Pearl Wallace-t, hogy ott tegye el láb alól.

– Na, erről a szállasadónéról sincs valami nagy véleményem – dőlt hátra Dover, miközben sikerült az egész rendőrautót megtöltenie cigarettája füstjével.

– Azt hinné az ember, csak észrevette, hogy eltűnt az a lány, nem?

MacGregor mélyen elgondolkodott: megpróbálta eldönteni, észrevenné-e Dover, ha csak egy icipicit lecsavarná az ablakot.

– Sajnos, az az igazság, hogy Pearl Wallace-szal egy fikarcnyit sem törődött senki. Nemcsak Mrs. O'Malley vagy azok ott Ermengilda Konyhájában... Mi van a lány családjával? Abból az irányból sem érdeklődött utána senki? Szegény Pearl Wallace, mintha nem is létezett volna...

Dover kinyújtotta a lábát.

– Rám mindig ezeket a döglött ügyeket lócsölik – morgott. – Ami meg szenzációnak ígérkezik, azt megtartják maguknak.

MacGregor megpróbálta a jó oldalát nézni a dolognak.

– Ne is törődjön vele, uram! Azt hiszem, ezek ott a Pomeroy Kemikáliánál képesek felismerni egy igazán szakszerűen végzett munkát, akár kap nyilvánosságot, akár nem.

Eddigre Dover már teljesen elfelejtette, ki vagy mi is légyen az a Pomeroy Kemikália.

– Tudja – mondta álmodozóan elfelhősülő szemekkel –, mindig egy olyan gyilkosságot szerettem volna, amibe a királyi családból is belekeveredett valaki. Az már mindegy – tette hozzá nagyvonalúan –, hogy mint áldozat vagy mint gyilkos. A ménkübe, akkor belekerülnék egyenest a történelemkönyvbe, és ki törődne akkor

azokkal a rohadt újságokkal! Az egész világ velem foglalkozna. Akár könyvet is írhatnék róla. És aztán ott lennének az interjúk, a megfilmesítés joga, és...

MacGregor várt, hátha Dover befejezi a mondatot, de nem. Úgy látszik, még a munkáról való ábrándozás is fárasztotta.

– Végül is – mondta MacGregor –, holnap még minden megtörténhet, nem igaz?

– Azt mondja?

– És ha már holnapról van szó – MacGregor ezt az átmenetet igazán leleményesen használta ki –, arra gondoltam, hogy el kellene mennünk megkeresni a Mottrelli Általános Gimnázium igazgatóját. Talán emlékszik rá, uram, ő adott ajánlást Pearl Wallace-nak, hogy munkát tudjon vállalni Ermengilda Konyhájában.

– Már mi az ördögnek kellene megkeresnünk?

– Találnunk kell valakit, aki képes nekünk valami információt adni Pearl Wallace-ról, uram.

Dover a szemébe húzta a keménykalapját; a csúnyán megzavart korposzemek közül néhány a vállára pottyant.

– A ménkűbe – morgott undorodva.

11

A Mottrelli Általános Gimnázium igazgatójának titkárnője tekintélyes keblekkel és rendíthetetlen nyugalommal megáldott asszony volt. A tantestület egyik tagja, akit a hadtörténet jobban érdekelt a szexnél, elkeresztelte „Előretolt Helyőrségnek”; a hölgy ugyanis büszke volt rá, hogy mindennel és mindenkivel szembe mer szállni. A közép fokú oktatásban eltöltött tizenkilenc gyötrelmes év után két detektív érkezése a Scotland Yardról meg se kottyant neki.

– Az igazgató úr várja önöket – közölte. – Szólok neki, hogy megérkeztek. – Megnyomta az asztalán lévő házi telefon gombját. – Itt Miss Hope beszél, igazgató úr!

– Carmen Miranda! – recsegte a telefon.

– Vlagyivosztk! – felelte Miss Hope teljes lelki nyugalommal. Szánt rá egy kis időt, hogy beavassa a vendégeket a titokba. – A mai jelszó. Ezzel azt közöltem vele, hogy nem kényszer hatása alatt vettem föl vele a kapcsolatot. Ha egy kés lenne a torkomnak szegezve, akkor azt mondtam volna: „Kis Dorrit”. – Ismét beleszólt a telefonba. – Megérkezett Dover detektív-főfelügyelő a Scotland Yardról az őrmesterével. Bevezethetem őket?

A telefon aggodalmasan és érthetetlenül nyöszörgött.

Miss Hope megengedte magának, hogy a türelmetlenség apró jelei mutatkozzanak rajta.

– Igen, megnéztem az igazolványukat, igazgató úr, és nem, nincsenek náluk fegyverek! – Kikapcsolta a telefont, és felállt: – Erre, uraim!

Dover és MacGregor meg voltak lepve, de tekintettel Miss Hope fensőbbségesen hűvös modorára, nem volt bátorságuk megjegyzéseket tenni, hanem engedelmesen követték az irodán keresztül egy ajtóig, amelyen nagy betűkkel ez állt: **MAGÁNTERÜLET! BELÉPNI TILOS! KÍVÜL TÁGASABB! EZ RÁD IS VONATKOZIK!!!**

Miss Hope felemelte gyakorlott kezét és kopogott. Két hangos koppanás. Szünet. Két halk koppanás. Újabb szünet. Három hangos koppanás gyors egymásutánban.

Kis szünet következett, aztán olyan hangok hallatszottak, mintha láncokat csörgetnének, kulcsokat fordítanának és reteszeket húznának el. Az ajtó kinyílt; Miss Hope visszatért az íróasztalához, Dover és MacGregor beléptek a szentélybe.

– Üljenek le! – Az igazgató, miután gondosan újra beakasztotta a láncokat, bezárta a lakatokat, és behúzta a reteszeket, biztos, ami

biztos, még egy súlyos irrattartó szekrénnel is elbarikádozta az ajtót, mielőtt visszakúszott íróasztala mögötti fedezékébe.

Dover bizonyos helytelenítéssel nézegette a két fából készült széket, de mivel ez volt minden, végül is az egyiket az íróasztal mellé húzta, hogy ráhelyezze fáradt csontjait. Vagy legalábbis megpróbálta odahúzni. De történetesen mindkét szék jó erősen a padlóhoz volt csavarozva.

– Egy földrajztanárnak Crawleyban – magyarázta az igazgató halálfejevigyorral – a minap betörték a koponyáját egy esernyőállvánnyal. Az ember nem lehet elég elővigyázatos. Tehát – idegesen egy vonalba helyezte egy csákány nyelét az itatós szélével – , ha jól érttem, egyik volt növendékünkről, bizonyos Pearl Wallace nevezetűről kívánnak információt?

MacGregor levette a szemét az ablakról, amelyet finom szemű drótháló védett, és megpróbált a kihallgatásra koncentrálni, végtére is ezért fizették.

– Felismeri ezt a lányt, uram?

Az igazgató ösztönösen megrándult, mikor MacGregor felállt, hogy átnyújtsa a halott lány fényképét az íróasztal felett.

– Nem – mondta gyorsan –, nem ismerem.

– De uram, szinte rá sem nézett! – MacGregor hangja meglehetősen éles volt.

– Nincs rá szükség, őrmester úr! Csaknem kétezer diák van rám bízva. Állandóan változnak, és úgy szerveztem meg a dolgokat, hogy mostanában nemigen kell látnom őket. A középiskolák igazgatásának egész művészete abból áll – nyilatkozta ki megfellebbezhetetlenül –, hogy az ember mindent másra bízson! Gyakorlatilag már mindent sikerült átruháznom, kivéve persze a végső felelősséget és az adminisztrációt. Mert mi értelme lenne – kérdezte, miközben egy nagy, fehér zsebkendőbe törölgette a tenyerét –, hogy az embernek hetven főből álló tantestülete legyen, ha nem bízik meg bennük, na nem igaz?

Dover faarccal meredt maga elé. Nem találta túl kecsesgatónak azt a perspektívát, hogy ismét megmozduljon, amikor csak most ült le.

– Kell lennie valakinek, aki tud nekünk valamit mondani arról a nyavalyás lányról!

Az igazgató összerándult a megjegyzés durvaságától.

– Ja, hát az adatok, azok természetesen nekem is megvannak – mondta, miközben odébb tette a gumibotot, amelyet levélnehezéknek használt, és felemelt egy rikító rózsaszín dossziét. – Ez Pearl Wallace dossziéja. Minden, amit tudunk róla, ebben benne van.

Dover elégedetlenül fintorgott. Mindenfajta papirosra allergiás volt.

– Nekünk sokkal inkább a személyes benyomásokra van szükségünk – dörmögte. – Keresni kéne valakit, aki ismerte, és tudna nekünk mesélni valamit arról, miféle kölyök volt.

– Teljességgel reménytelen! – Az igazgató határozottan megrázta a fejét. – Már két éve nem jár ide, és az osztálytársai is végeztek már. És ha valamit el lehet mondani a tantestületemről, azt az egyet biztosan, hogy ők aztán nem érdeklődő természetűek. Más lenne a helyzet, ha ez a lány valamiben kitűnt volna. Ha nagyon jó lett volna, vagy nagyon rossz. Ezek azok, akik általában megragadnak az ember fejében, bárhogya próbálja is elfelejteni őket. De ez a Pearl... – a dossziéra pillantott a vezetőknévért – Pearl Wallace már annyira jellegtelen volt, hogy azt mondhatná az ember, nem is létezett. Csak abban tűnt ki, hogy ő volt a tökéletes átlag. Vagy legfeljebb... – nagy hozzáértéssel, sebesen lapozgatta a dossziét – talán még egy kicsit rosszabb is, mint az átlag.

– Megnézhetném, uram? – MacGregor szép lassan nyújtotta előre a kezét, hogy ne okozzon szükségtelen riadalmat.

– Hogy képzeled?! – Az igazgató megszállott szeretettel ölelte keblére dossziéját. – Ezek rendkívül bizalmas feljegyzések!

– Könnyen megszerezhetjük a szükséges engedélyeket, uram – mondta MacGregor unottan. Tapasztalatai arra tanították, hogy rendszerint a pusztá fenyegetés is elég.

De a Mottrelli Általános Gimnázium igazgatóját keményebb fából faragták. Ezekre a feljegyzésekre végül is tizenkét évet szentelt az életéből!

– Ez esetben, őrmester úr – válaszolta hűvösen –, azt javasolnám, menjen csak, és szerezzé meg! Amíg pedig meg nem szerezte, ezekre a dokumentumokra rajtam kívül senki nem teszi rá a kezét!

Végül is Dover találta meg a patthelyzetből kivezető utat.

– Talán felolvashatna nekünk egy-két részletet – mondta, sokkal ésszerűbben és megértőbben, mint szokása volt, mivel úgy döntött, hogy még legalább egy fél óráig semmiképpen nem hajlandó felállni a székről.

Az igazgató óvatosan elismerte, hogy erre valóban van lehetőség.

– Mit akarnak megtudni róla? Elsős korában díjat kapott bibliismeretből, és kosárlabdázás közben kifecamította az ujját, amikor a III. d-be járt. Megnyugtatóként közölhetem, hogy az eset nem volt súlyos, a saját Elsősegély Szolgálatunk rendbe hozta.

Dover a székre süppedt.

– Mi van a fiúkkal? – MacGregorra pillantott, és pattintott az ujjával. Ezen a bájos módon adta őrmestere tudtára, hogy cigarettát kér.

Pillanatnyi zűrzavar keletkezett, mivel az igazgató lebukott az íróasztala alá, és némi időbe telt, míg MacGregor meggyőzte, hogy a hang, amelyet hallott, nem élesre töltött fegyvertől származik. Azután pedig Dovert is meg kellett nyugtatni, akinek az idegei ennyi megrázkódtatás után szintén nem voltak a legjobb állapotban. Az a kijelentés pedig, hogy a dohányzás a tudomány csarnokának ezen részében tilos, az utolsó csepp volt a pohárban.

– És mi a nyavalyáért tilos?

A hamuszürke arcú (bár nem dohányzó) igazgató azzal a makacssággal kötötte az ebet a karóhoz, amire csak az alkatilag félénk emberek képesek.

– Rossz példát mutat a gyerekeknek! – mekegte.

Dover kikapta a gyufát a habozó MacGregor kezéből, és azért is rágyújtott.

– De hát itt egyetlen nyavalyás kölyök sincsen!

– Nyavalyás kölykök mindenütt vannak! – nyöszörögte az igazgató, miközben kétségbeesetten hintázott a székén. – Állandóan itt vannak, és lesnek, és kémkednek és szaglászhatnak. Megpróbálom távol tartani őket, de eleve vesztesre állok. Az isten szerelmére, hát miért nem veszik észre, hogy a diákok már réges-rég átvették a hatalmat? Ezek már a pólyában dirigálnak az egész világnak!

– Ebben az esetben – vicsorgott Dover, és minden irányban füstöt eregetett, mint a pokolbéli malmok legpokolbélőbbike –, egy kis bagó ide vagy oda végképp tökmindegy, nem?

A három ember még egy órára maradt összezárva, anélkül azonban, hogy ebből bármelyiküknek haszna lett volna. Ez azonban korántsem volt olyan mértékű pazarlása az adófizetők pénzének, mint hinnénk, mivel amúgy sem lett volna jobb dolga egyiküknek sem. Végül is Dover és MacGregor annyi eredménnyel volt kénytelen visszavonulni, hogy megtudták a lány szüleinek utolsó ismert lakcímét: ez volt minden jutalmuk egész délelőtti fáradozásukért.

– Na és annyit mondhatok magának – szólta Dover, mikor ismét a rendőrautó hátsó ülésén ültek egymás mellett hogy Mr. és Mrs. Hogyishívjákékat már csak holnap fogjuk megkeresni.

– De uram, hát mekkora idővesztés lenne visszamenni Frenchy Bothamba, olyan messzire, csak azért, hogy holnap még egyszer megtegyük ugyanezt az utat! Wallace-ék talán egy kilométernyire laknak innen. Percek alatt ott leszünk.

– És közöljük velük, hogy a nyavalyás lányukat kinyírták? – Dover súlyos pofazacsközi sértődötten remegtek. – A ménkübe, tudja, mi lenne abból? Ott bőgnének meg nyivákolnának a nyakunkon! És órákig képtelenek lennének kiszedni belőlük valami érthető választ. Sokkal jobb lesz, ha a helyi rendőrség kezeli az ügyet, és mi majd visszamegyünk később, amikor már túlestek a megrázkódtatáson.

– Nem hiszem, hogy túlságosan meg fognak rendülni, uram – jegyezte meg MacGregor szomorúan. – Az a lány már jó ideje eltűnt, és a szülei fűtyülnek rá.

Dover ez az érv sem nyugtatta meg.

– Na és az azonosítás! – trombitálta, és kövér kezével még kövérebb térdére csapott. – Valamilyüknek le kellene jönnie Frenchy Bothamba, hogy azonosítsa a holttestet. Holnap mind a kettőt odaszállítatom, és akkor békében és nyugalomban, kényelmesen kihallgathatjuk őket.

MacGregor el volt keseredve.

– De nem lenne-e jobb, ha a saját környezetükben találkoznánk velük? Tudom, hogy Pearl Wallace egy ideje már nem élt ott, de feltehetőleg élete legnagyobb részében mégis ez volt az otthona. Tudja, uram, olyan ködös valahogy annak a lánynak az egész személye, hogy úgy érzem, bármilyen vele kapcsolatos információt értékelnünk kell.

– Mi gyilkossági ügyben nyomozunk, fiacskám – Dover azzal a speciális gúnnyal emlékeztette erre az őrmesterét, amelyet az efféle entellektüelszagú dolgok számára tartott fenn –, nem mélypszichológiai kutatásokat végzünk, az isten szerelmére! És mellesleg, ha olyan rohadtul terepszínű lett volna az a lány, akkor aligha sikerül meggyilkoltatnia magát, nem igaz? Valahogy csak szemet kellett szűrjön valakinek, vagy mi?

– És teherbe esnie is sikerült értett egyet MacGregor. – Értem, uram, mire gondol. Szegény kölyök, micsoda élete lehetett!

Dover sértetten felhorkant.

– Tartogassa a szimpátiáját az élők számára, fiacskám! Vannak köztünk egyesek, akik kitaranak a posztjukon, történjék bármi!

Végül is sikerült kompromisszumot kötniük. Még egy ebédért egy drága étteremben (plusz frissítők) Dover viszonzásképpen beleegyezett, hogy meglátogadják Wallace-ékat az otthonukban, még aznap délután, feltéve, ha valaki addigra közli velük a tragikus hírt.

MacGregor lepakolta Dovert a legközelebbi bárban, és elrohant, hogy megtegye a szükséges intézkedéseket, és beváltson egy újabb csekket.

Mire Dover és MacGregor megjelentek a helyszínen, Wallace-ék már túlestek az első megrázkódtatáson, és éppen bűnbakkereső hangulatban voltak. Vagy legalábbis Mrs. Wallace abban volt. Mr. Wallace szerette a nyugalmas életet, bár arra már régen rájött, hogy ennek az a legbiztosabb módja, ha mindenben egyetért Mrs. Wallace-szal.

Mrs. Wallace alighogy nappali szobája háromrészes ülőgarnitúrájának csapdájába ejtette Dovert és MacGregort, máris rákezdte.

– Hát ez igazán undorító siránkozott, hangot adván a lelkét betöltő jogos felháborodásnak. – Egy ilyen fiatal lány! Mivel foglalkozik a rendőrség tulajdonképpen, én csak azt szeretném tudni!

– Egészen biztos benne, hogy az a fénykép, amit mutattunk, a lányát, Pearl-t ábrázolja?

Mrs. Wallace mérgesen bámult MacGregorra, és kijelentette, hogy egészen biztos.

– És a ruhájának a leírásáról is ráismerek. – A szeméhez nyúlt. – Azt a bugyi- és melltartó együtttest még én vettem neki, a születésnapjára. Igen, ez a mi Pearlünk, egészen biztosan. Mindig tudtam, hogy egyszer valami borzasztó fog történni vele.

Mr. Wallace is közbeszúrta a magáét, míg felesége meglehetősen zajos siránkozással volt elfoglalva.

– Levisznek minket oda holnap, hogy elvégezzük a hivatalos azonosítást. Mind a ketten elmegyünk. Egész jó kis kirándulás lesz, ha nem esik az eső.

MacGregor arca rezzenetlen maradt.

– Mikor ment el a lányuk itthonról?

– Abban a pillanatban, amint tudott! – tört ki Mrs. Wallace. – Épp csak tizenhét múlt. Összeszedte a születésnap ajándékait, szerzett magának valami állást Barford-in-the-Meadow-ban, és már itt se

volt. Pont, amikor joggal várhattunk volna már el egy kis viszonzást azért a rengeteg pénzért, amit ráfordítottunk. Képzeljék, még azt is megengedtük neki, hogy egy évet töltsön egy olyan kereskedelmi iskolában, hogy titkárnő lehessen, bár amennyit használt neki, igazán nem is tudom, minek kínálódunk vele. Belekerült egy csomó pénzbe, persze. A technikumba is beadhattuk volna, de mi minden áldozatot meg akartunk hozni, hogy mindenből a legjobbat kapja.

– Az ember semmiért nem várhat viszonzást ebben a mai világban – mondta Mr. Wallace, bölcsen bólogatva. – Már énszerintem.

MacGregor továbbra is Mrs. Wallace-ra szegezte a szemét.

– Megmondta a lányuk, miért akar elmenni itthonról?

– Nem mondott az semmit, csak azt, hogy el akar menni, és már ment is.

– Talán befolyásolta valaki? Például egy férfi?

– Tudtommal nem – mondta Mrs. Wallace méltósággal. – A mi Pearlünk nem is az a fajta volt. Sokkal szívesebben nézte a tévét.

– Megmondták maguknak, hogy terhes volt?

– Megmondták – ismerte el Mrs. Wallace sötéten –, de ne gondolják, hogy elhittem.

Ez a kijelentés hatásosan lezárta volna a vizsgálatnak ezt a vonalát.

MacGregor azért tovább próbálkozott. Tisztázott egy-két dátumot, és beillesztett a képbe néhány kilógó részletet. Úgy tűnt, ennél többet nemigen tehet. A halott lány kétségkívül Pearl Wallace volt, Mr. és Mrs. Wallace egyetlen gyermeke. Elment otthonról, és elszegődött pincérnek Barford-in-the-Meadow-ban. Arról, hogy mi történt vele a közelmúltban, szülei szemmel láthatólag még a rendőrségnél is kevesebbet tudtak. Mindamellettt a kapcsolatot nem szakították meg teljesen. Mrs. Wallace elismerte, hogy tudták a lány címét, és...

– Küldött egy lapot a születésnapomra.

Mr. Wallace ismét bólogatott.

– És telefonon boldog karácsonyt is kívánt. Nem volt hálátlan az a lány. Mondhatnak az emberek, amit akarnak, az a lány nem volt hálátlan.

Dover mélyebbre süppedt a székében. Először eljönni nem akart, most, mint rendesen, menni nem volt kedve. Vagy legalábbis még nem, amíg el nem üldögélt egy kicsit. Bosszúsan látta, hogy az az idióta MacGregor kezd kifogni a kérdésekből.

Dover megköszörülte a torkát; Mr. és Mrs. Wallace ösztönösen felfelé pillantott, hogy vajon a plafonon található repedés mitől repedt ilyen hirtelen tovább. Dover türelmetlenül várt, amíg a figyelmük ismét órá összpontosult. Természetesen nem akarta minden teketória nélkül megkérdezni, hogy mi lesz már azzal az uzsonnával. Végére is ez egy gyászoló ház. Újra megköszörülte a torkát, és mivel semmi nem jutott eszébe, megpróbálkozott a járt úttal.

– Biztosak benne, hogy semmi oka nem volt rá, hogy elmenjen hazulról?

Mrs. Wallace ezúttal is biztos volt benne. Dover a családi étellel kapcsolatos széles körű tapasztalataira támaszkodott.

– Nem volt valami veszekedés vagy ilyesmi?

– Nem! – Mrs. Wallace köszönte szépen, de az ilyesmiből aztán végképp nem kért.

Mr. Wallace ezzel szemben igyekezett segítőkész lenni.

– Hát nem éppen veszekedés – mondta és ami azt illeti, nem is pont akkor.

– Ezt meg hogy a nyavalyába értsem? – pislogott Dover.

Mr. Wallace aggódalmasan nézett Mrs. Wallace-ra, majd Doverre. Most jött csak rá, mit jelent két tűz közé kerülni. De fontolgatásra nem maradt ideje.

Dover a nyomozás folyamán még senkinek sem tudott úgy istenigazából a képére mászni, most tehát vészjósló zajokat kezdett hallatni, és úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban támadóan talpra ugorhat.

Mr. Wallace gyorsan – és tévesen – úgy határozott, hogy Nell valószínűleg nem is olyan mérges, mint amilyennek látszik.

– Hát, én amondó vagyok – mondta védekezően –, a mi Pearlünk többé nem volt a régi, amióta rájött, hogy nem az édesgyerekünk, csak adoptáltak. Ez valahogy nyugtalanította. Nem sokat beszélt róla, de én amondó vagyok, attól kezdve a dolgok többé nem álltak úgy, mint régen.

12

Mr. Wallace leleplezése mintha valami belső zsilipet nyitott volna meg Mrs. Wallace-ban. Dover ugyan semmi hajlandóságot nem mutatott az ingyenes gyóntatóatya szerepére, de kénytelen-kelletlen végigülte, amíg a ház asszonya mindent kipakolt.

Kiderült, hogy Mr. és Mrs. Wallace-nak, akik mindketten valósággal dagadtak a gátlásoktól és komplexusoktól, nem lehetett gyermekük, és látván számos rokonuk és barátjuk termékenységét, keserűen szégyenkeztek amiatt, hogy ők semmivel nem tudnak hozzájárulni a népességrobbanáshoz. Amikor sok megpróbáltatás után végre sikerült adoptálniuk egy pár hónapos kislányt, azonnal megszakítottak minden kapcsolatot a családjukkal és korábbi életükkel, és elköltöztek Edgbastonból, hogy mindent előről kezdjenek Mottrellben.

– Elhatároztuk, hogy úgy neveljük fel mint saját kislányunkat – magyarázta Mrs. Wallace, akinél kezdett eltörni a mécses. – És ezért olyan borzasztó most... ugye, megértik? Az a sok idő meg gond meg pénz meg áldozat, és csak az ördögnek tartoztunk vele. Tizennyolc évig tartott, és mindez tulajdonképpen semmiért. Gondolják meg, autót vehettünk volna helyette, vagy külföldre utazhattunk volna,

vagy akármi. Igaz is – szakította félbe a siránkozást, hogy sokkal gyakorlatiasabb hangon hozzátegye –, egyáltalán mit csinált az a lány ott, ahol megölték?

– Frenchy Bothamban? – kérdezte MacGregor. Még nem tudtuk kideríteni. Azt reméltük, maguk meg tudják majd mondani.

Mrs. Wallace megrázta a fejét.

– Az egy falu, ugye? Még csak nem is hallottam róla soha.

– Én se – csatlakozott Mr. Wallace.

Mrs. Wallace folytatta a történetet.

– Tudják, sose mondtuk meg neki, hogy csak örökbe fogadtuk – mondta, miközben össze- és széthajtogatta elázott zsebkendőjét. – Ezért szakítottunk az összes rokonunkkal. Valaki előbb-utóbb csak kikotyogta volna, és sem én, sem Mr. Wallace nem akartuk, hogy valaha valaki ujjal mutogathasson a mi kis Pearlünkre.

MacGregor megpróbálta követni Mrs. Wallace családregegyét, hátha esetleg kibök valami fontosat is. Végül azonban elveszítette a fonalat.

– Hogy ujjal mutogassanak? Hogy érti ezt, Mrs. Wallace?

Mrs. Wallace lopva körülnézett a túlszúfolt nappaliban, majd alig hallható suttogássá halkította a hangját.

– Hát mert ő is egy olyanféle volt, értik, ugye? Törvénytelen. Már úgy értem, azok a népek ott nem sokat mondanak az embernek, de ezt azért megmondták. No, hiszen értik, az anyja neki... izé... nem volt férjnél.

– Még azt se tudta, ki a gyermek apja – tette hozzá Mr. Wallace zordonan, mielőtt felesége figyelmeztető pillantása elhallgattatta volna.

– Nem tűrhettük – jelentette ki Mrs. Wallace nemes egyszerűséggel – hogy a mi kiscicánkat valaki zabigyereknek nevezhesse.

MacGregor törte meg a bekövetkező tiszteletteljes csöndet. Láta, hogy Dover már kókad, és valahogy úgy érezte, igen rossz

benyomást keltene, ha a Scotland Yard egy magas rangú rendőrtisztje csak úgy felállna és elhagyná a szobát egy mondat kellős közepén.

– Izé... hogy jött rá a lányuk, hogy nem az édesgyerekek?

Hát, ez aztán olyan hosszú és bonyolult történet volt, hogy még MacGregor sem vette a fáradságot, hogy kibogozza. Szerepeltek benne bizonyos útlevelek, meg egy iskolai kirándulás Hollandiába, és MacGregor úgy döntött, beéri ennyivel.

– Annyira megdöbbsentem, amikor megkérdezte – jelentette ki Mrs. Wallace –, hogy szóhoz sem tudtam jutni. Úgyhogy megmondtam neki az igazat. Na, ezzel aztán kész volt. Nagyon a szívére vette. Szinte egyik napról a másikra ellenünk fordult.

– Azt hiszem, félig-meddig mindig is sejtette – mondta Mr. Wallace. Nyilvánvaló volt, hogy ennek a véleménynek már igen sokszor hangot adott.

Mrs. Wallace válasza is begyakoroltnak tűnt.

– Hülyeség! Honnan sejtette volna?

Mr. Wallace MacGregorhoz hajolt.

– A végén odáig fajultak a dolgok, hogy elmentünk az orvoshoz.

– Tanácsért – magyarázta Mrs. Wallace. – Meg a lelkészhez is. Na, sokat segítettek, mondhatom!

– Ami azt illeti, nem is szoktunk templomba járni – mondta Mr. Wallace tompán.

– De orvoshoz igen! – reccsent rá a felesége. – És mire jó tizenhét év után azt tanácsolni, hogy már az elején meg kellett volna mondanunk neki, hogy fogadott gyerekek?

– Azt tanácsolták, legyünk türelmesek vele – mondta Mr. Wallace nyomorultan, bele a semmibe.

– Hát mi igazán türelmesek voltunk vele! – tört ki Mrs. Wallace, és ismét folyni kezdett a könnye. – Na és most megnézhetjük magunkat, mire mentünk. A mi Pearlünk, hogy így elmenjen otthonról, és összeszedjen egy gyereket, és ráadásul megölesse magát! Hát ha ez az eredménye, ha az ember türelmes, akkor nem mondhatnám, hogy megéri a fáradságot!

Most már MacGregor is unta Wallace-ékat. Némi bonyodalmak árán még sikerült kiszednie belőlük az egyetlen tényszerű információt, amit nyújtani képesek voltak: annak a gyermekek örökbeadásával foglalkozó társaságnak a nevét és a címét, amelyen keresztül Pearl-t adoptálták.

– Már hogy a nyavalyába ne vettem volna észre? – üvöltötte Dover, amikor vagy tizenöt perccel később ismét a rendőrautóban ültek, és útban voltak Frenchy Botham, valamint a beígért, főtt marhaszegyből és gombócból álló vacsora felé, amelyet állítólag vajjas puding és gorgonzola sajt is fog követni. – Hát mit képzelsz, mi vagyok én? Egy nyavalyás idióta, vagy micsoda?

Szerencsére MacGregor mindig azonnal felismerte, ha pusztán költői kérdéssel volt dolga, és bölcsen tartózkodott a választól.

– Lehetséges – nyilatkoztatta ki Dover, tokját mélyen kabátgallérjába süllyesztve, és keménykalapját a szemébe húzva –, hogy ez volt az az áttörés, amire vártunk.

MacGregor megint kötelességének érezte, hogy ő játssza az ördög ügyvédjét.

– Azért, mert az az örökbeadási társaság, ahonnan Pearl Wallace-t adoptálták, Birminghamban van, uram, még nem biztos, hogy nekik telefonált a lány. Millió más helyre is telefonálhatott, amikor Ermengilda Konyhájából Birminghamet hívta. Valószínűleg csak véletlen egybeesés.

– Nem hiszek a véletlen egybeesésekben – morogta Dover. – Amellett ezt igazán könnyen ellenőrizni tudjuk. – Halkan kuncogott magában. – Nem esett messze a fájától, igaz-e?

– Hogyan, uram?

Dover arca, amely az elhaladó autók fényében fehéren világított, egy pillanatra kiemelkedett a mocskos, sötétkék télikabát keretéből.

– A ménkübe, azt hittem, hogy azt még maga is észreveszi, hogy az a lány a jó anyja példáját követte, vagy mi?

– Az anyja példáját követte, uram? – MacGregor-nak is hosszú, fárasztó napja volt, és nem nagyon tündökölt éppen.

– Használja már egy kicsit az eszét, fiacskám! – hördült fel Dover türelmetlenül. – Na, ide figyeljen, az a lány meglépett otthonról, csábították a nagyváros fényei, meg minden. Mielőtt annyit mondhatna: „éljen a női egyenjogúság”, máris bekapja a legyet. Hát ha nem kiköpött úgy járt, mint anyuci, én nem is tudom, mit mondjak.

– És aztán eszébe jut, hogy a gyereket örökbe kéne adni – folytatta MacGregor, lassan ízlelgetve ezt a megoldást. – Megint, mint az anyja.

– Ha engem kérdez, nemigen volt más választása a nyomorultjának. Lefogadom, hogy házasságról ott szó se volt, és túl sok segítséget valószínűleg a nevelőanyjától meg apjától sem kapott volna, igaz? Nem maradt más hátra, mint az abortusz, vagy az örökbeadás.

– Meg is tarthatta volna a gyereket, uram!

– Én meg – prüszkölt Dover, ritka tisztánlátó pillanatainak egyikében –, én meg lehetnék a londoni rendőrség főkapitánya! Egyet azért mondanék magának, fiacskám!

MacGregor jól leplezett türelmetlenséggel várta Dover bölcsességének újabb gyöngyszemét.

– Nem lepne meg, ha azoknak az embereknek ott Bullfrogban megmondta volna, hogy ki a gyerek apja.

– Valójában Bullrushnak hívják azt a helyet, uram. – MacGregornak rendszeres elméje volt, és egyszerűen nem bírta türtőztetni magát. – A Bullrushi Felekezeti Adoptálási Társaság.

– Hát nem azt mondtam? – morgott Dover. – Jól jegyezze meg, amit mondok: ha valakinek megmondta, ki volt az ifjú Rómeó, hát nekik megmondta.

– Már ha megmondta valakinek egyáltalán – egyezett bele bizonytalanul MacGregor. Ő nem volt megáldva Dover határtalan optimizmusával. – Ami azt illeti, uram, nem egészen látom, hogy illik bele mindez a képbe.

– Miféle képbe?

– Hát ahogy eddig láttuk a dolgot, uram?

Dover még mélyebbre süppedt a télikabátjába.

– Azaz? – követelőzött, és hangja, bár némileg tompítottan, de kezdett fenyegetően csengeni.

– Nos, uram, ha Pearl Wallace-nak az volt a szándéka, hogy örökbe adja a gyereket, akkor mit keresett Frenchy Bothamban?

A válasz olyan törvénytörően következett, ahogy az éj követi a nappalt.

– Miféle Frenchy Bothamban?

– Ahol a holttestét megtalálták, uram.

– Hát az apára vadászott. A ménkűbe, azt hittem, ezt már évekkal ezelőtt eldöntöttük. Meg akarta zsarolni, vagy mit tudom én.

– De ha egyszer örökbe akarta adni a gyereket, uram – kockáztatta meg MacGregor, kissé már félve –, akkor mi a csudának vette magának a fáradságot, hogy kapcsolatba kerüljön az apával?

– És miért ne vette volna?

MacGregor most már maga se nagyon tudta.

– Hát csak mert előnyösebb helyzetből tudott volna nyomást gyakorolni a gyerek apjára, uram, ha meg akarja tartani a gyereket.

Dover hangosan ásított, és gyorsan gondolkodott.

– A gyerek apja úgyse tudta volna meg, hogy örökbe akarja adni a gyereket, nem? – kérdezte diadalmasan. – Neki bármit beadhatott. Ide figyeljen, fiacskám, ne maceráljon már annyit! Most már szép tisztán látjuk a képet, és vigyen el az ördög, ha hagyom, hogy maga itten összezavarja! A vélelmezett apa – Dover annyira megörült ennek a szakkifejezésnek, hogy meg is ismételte –, a vélelmezett apa megfordul Nahogyishívják-ban...

– Barford-in-the-Meadow-ban, uram...

– ...és összeszíri a levelet a kis Namianevével...

– Pearl Wallace-szal, uram.

–... aztán vízben hagyja. A lány valahogy megszerzi a címét. Vagy a címének egy részét. – Dover gyorsan kijavította magát, mert inkább érezte, mint látta, hogy MacGregor szája megrezzen, hogy

emlékeztesse a chapminsteri állomáson lévő telefonfülkére. – Követi a férfit, pénzt vagy házasságot, vagy mit tudom én, mit követel, a pasas pedig fejbe vágja az első keze ügyébe eső tompa tárgygal. Érti már? Na jó – Dover ismét a kabátgallérjába süppedt –, akkor én most egy kicsit nyugodtan akarok gondolkodni bizonyos... izé... dolgokról, úgyhogy maradjon csöndben egy kicsit!

Walters felügyelő akkor bukkant fel ismét a Nevető Kutyában, amikor Dover és MacGregor éppen befejezte a vacsoráját. Dover esetében ez a „vadállatok etetése” című állatkerti látványosságot jelentette, és Walters felügyelő nem is tudta, mitől menekült meg azáltal, hogy csak a kávé időpontjára érkezett. Nem mintha a mártással pötttyözött aszalterítők fölött olyan nagy gyönyörűség lett volna hivatali megbeszéléseket folytatni, de úgy látszott, hogy ez az egyetlen időpont, amikor le tud csapni ezekre a Scotland Yard-iakra. És ezt a megbeszélést mindenképpen meg kellett tartani, mert Walters felügyelő főnöke már kezdett valósággal neurotikus lenni attól, hogy fogalma sincs róla, mi történik.

Dover szívélyesen fogadta Walters felügyelőt, mert emlékezett legutóbbi szolgálataira. Ez a helybéli fickó több mint készségesnek bizonyult újabb és újabb körök rendelésében, és ennél többet Dover igazán nem várt el senkitől.

– Na mi lesz, ma este nem iszunk egy kis brandyt, felügyelő? – kérdezte kedélyesen.

Walters felügyelő a szíve mélyén azt remélte, hogy ma valaki más fogja fedezni a dáridó költségeit.

– Jaj, elnézést – morogta zavartan, és elcsoszogott, hogy jóvátegye a mulasztást.

A felügyelő italával és őrmestere cigarettáival felszerelve Dover elégedetten üldögélt a vacsoraasztal mellett, mialatt MacGregor meglehetősen optimista beszámolóban részécsitette a felügyelőt arról, mennyit haladtak a dolgok Pearl Wallace meggyilkolásának ügyében. Walters felügyelő, noha nem vetette szét a lelkesedését, kénytelen volt elismerni, hogy bizonyos haladás valóban történt. Végül is sikerült

megállapítani a halott lány személyazonosságát, és mint azt Walters felügyelő kelletlenül elismerte, ez valóban jobb valamivel, mint a közmondásos háromnapos hideglelés.

– Akkor holnap ugye elmennek, hogy megkeressék Birminghamben azt az adoptálási társaságot? – kérdezte boldogtalanul. A főnöke meg fog vadulni, ha meghallja. – Gondolom, arra megint rámege a napjuk, igaz?

– Nagyon messze van – mentegetőzött MacGregor, mert észrevette Walters felügyelő helytelenítését.

– Nem lenne elég egy telefon is? Végül is, maguk mondták, hogy nem tudják biztosan, hogy Pearl Wallace egyáltalán érintkezésbe lépett-e velük! Hívhatott mást is azon a birminghami számon, és lehet, hogy az egésznek semmi köze a halálához.

– De nekem van egy olyan érzésem – nyilatkoztatta ki Dover, aki nem hagyta, hogy megfosszák egy újabb egynapos sétakocsizástól a természet ölén, a kényelmes rendőrautóban. – A gyomromban érzem – bőfögött kényelmesen. – Lesz kapcsolat, majd meglátja!

Walters felügyelő mindig felismerte, ha blöfföl valaki, és szkeptikus maradt.

– Nem tehetek róla, de úgy érzem, hogy a gyilkosság megoldását valahol itt, Frenchy Bothamban fogjuk megtalálni, uram – mondta csökönyösen. – Végül is idejött a lány, úgy fest, hogy a fél országon keresztül. És a Grove-ba vezető utat tudakolta... és a holttestét is itt találtuk meg. Véleményem szerint majd kiszúrja a szemünket, hogy valaki a Grove-ból gyilkolta meg... vagy legalábbis jóval többet tud róla, mint amennyit bevall.

– Én a magam részéről már megtanultam, hogy sosem az az igazság, ami első pillantásra annak látszik – prédikálta Dover, jelezve ugyanakkor, hogy ez a nyavalyás Walters felügyelő rövidesen ki fogja húzni a gyufát. – Ez egy élet tapasztalatainak gyümölcse. Na és most – atyai jóindulattal mosolygott két ifjú pártfogoltjára –, mit szólnának még egyszer ugyanehhez?

Ezúttal MacGregornak jutott a megtisztelő feladat, hogy leadja a rendelést, és Dovernek sikerült az önvédelmet támadásra fordítania, bár nem volt éppen legjobb formájában. Vádlóan emelte fel az ujját, többé-kevésbé Walters felügyelő irányába mutatva vele.

– Na és magával mi van, kispajtas? Mivel töltötte ezt a szép napot? Fogott egy-két tilosban parkoló autóst, he?

Walters felügyelő sértődötten utasította vissza ezt a vádat.

– Én nem vagyok közlekedési! – tiltakozott. – Bűnügyi vagyok, ugyanúgy, mint önök, uram. És egész nap azokkal a kutatásokkal foglalkoztam, amikkel maga bízott meg.

– Tényleg? – Dover szemei minden irányba néztek egyszerre, miközben reményteljesen az ajkához emelte üres poharát.

Walters felügyelő egy csomó papírlapot húzott elő a zsebéből, és Dover elé helyezte az asztalra.

– De hiszen emlékszik, uram? Arra kért, hogy ellenőrizsem, van-e büntetett előéletű a grove-i lakosok között. Nos, itt vannak az eredmények.

– Szép magától! – helyeselt Dover, bár közben több figyelmet fordított arra, hogy valahogy kinyalja a poharát. – Jól csinálta!

– És azt hiszem, meg fog lepődni, uram... a legtöbbjük az!

– Én aztán nem – motyogta Dover borúsan. – Túl vagyok már azon, hogy bármin meglepődjem. Na végre! – Boldogan megfordult, hogy üdvözölje MacGregort, aki újabb készletekkel érkezett.

– Először talán azokkal végeznék, uram – mondta Walters felügyelő –, akik eddig feddhetetlen életet éltek, vagy nem derült ki róluk semmi. Azután rátérhetünk azokra a csirkefogókra, akiket rajtacsíptek. Oké, uram?

– Oké! – egyezett bele Dover, szórakozottan maga elé vonva az egész tálcát az italokkal. – Beszéljen csak, fiacskám, csupa fül vagyok.

MacGregor visszaült a helyére és elővette a jegyzetömbjét. Vajon tényleg késő már, töprengett reménytelenül, hogy fogorvosnak vagy adófelügyelőnek képezze át magát?

– Tulajdonképpen – kezdte Walters felügyelő, miközben Dover füllel hallhatólag felfrissítette magát egy korty háromcsillagossal – csak kettejüknek nem volt még dolga a rendőrséggel. Az öreg Miss Charlott Henty-Harrisnek és a kis Mrs. Bonesnak. Ők mind a ketten tiszták. Ami Mademoiselle Blanchette Foucher-t, Bonesék jelenlegi gyereklányát illeti, vele még nem volt időnk sokat foglalkozni, de már érintkezésbe léptem a francia rendőrséggel. Őszintén szólva nem hinném, hogy bármi váratlan dologra derülne fény, de sose árt, ha az ember minden lehetőséggel számol.

Dovernek kezdett nehezeze esni, hogy összhangba hozza egyik szeme működését a másikéval. Ráadásul elvesztette a fonalat.

– Mi a nyavalyáról gagyog ez?

A kérdés MacGregornak volt címezve.

– Walters felügyelő utánanézett – magyarázta MacGregor –, hogy a gyanúsítottak közül van-e valakinek büntetett előélete.

– A pofátlan disznó! – tört ki Dover, sértődötten meregetve a szemét. – Miért nem törődik a maga dolgával?

– De hát ön kérte rá, uram!

– Na és mi van ezzel a pasassal itt? – nézett körül Dover harciasan.

Walters felügyelő arcáról már régen eltűnt a csöndes, önelégült mosoly.

– Miféle pasassal és hol, uram?

– Itt! – ismételte meg Dover. – Megsüketült ez, vagy mi? Ennek a kocsmának a tulajdonosával! Azt is ellenőrizte?

Walters felügyelő nyugtalanul pillantott MacGregorra. Ez valami tréfa lenne?

– Mr. Plumot, uram? Nem tudtam, hogy őt is ellenőrizni akarja. Őt is gyanúsítja?

– Nálam ő az első számú gyanúsított! – jelentette ki Dover kereken.

– Valóban, uram? – Walters felügyelő még nem ismerte a Dover-féle Nyomozási Módszert, így némileg értetlennek bizonyult.

– Nézze, fiacskám... – Doveren látszott, hogy hajlandó megosztani élettapasztalatainak gyümölcseit mindazokkal, akik nincsenek vele olyan bőségesen ellátva, mint ő. – Hát ki volt az, a nyavalyába is, aki először hívta fel a figyelmünket a Grove-ra?

– Ott találták meg a lány holttestét, uram – mondta MacGregor, bár szemlátomást semmi szükség nem volt rá, hogy ebben a lében kanál legyen.

Dover amúgy sem törődött a közbeszólással.

– Ez a Plum volt az, vagy nem? Ő állt elő ezzel a dajkamesével, hogy bejött hozzá az a lány, és a Grove-ról érdeklődött. Ezután kezdett az összes tökfej a Grove-ban bogarászni a gyilkos után, vagy nem? Nahát, tegyük csak fel, hogy ez a Plum volt az apja Hogyishívják születendő gyerekének... gondolja csak meg, mi következik ebből! Az következik, hogy ő ölte meg a lányt, és ő pakolta le a hulláját a Grove-ban, hogy aztán ügyesen hamis nyomra vezessen minket! – Dover a hosszú beszéd után kénytelen volt egy teljes pohárral felhajtani.

– Te jó isten! – rebegte Walters felügyelő elhalóan.

– De hát semmi bizonyítékunk nincs rá, hogy Mr. Plumnak köze volna a gyilkossághoz, uram!

– De arra sincsen bizonyítékunk, hogy nincs hozzá köze – mutatott rá Dover. Ez az érv cáfolhatatlan volt.

– És fogadok, hogy még csak az alibijét sem ellenőrizte.

– Az alibijét, uram?

– Arra az éjszakára, amikor a lányt megölték, maga idióta! Nekem elhíheti, hogy ha ez a Plum nem képes minden másodpercére alibit igazolni, méghozzá tanúkkal, hát megnézheti magát!

MacGregor úgy érezte, ismét itt az ideje a közbeavatkozásnak.

– De ha Mr. Plum hazudik, uram, akkor azt sem tudjuk, tulajdonképpen mikor ölték meg a lányt! Akkor csak az orvosszakértő véleményére támaszkodhatunk, és tudja, hogy az milyen bizonytalan dolog.

– MacGregor igen mérges volt. Tudta, hogy Dover mindezt merő gonoszságból csinálja, de azért Mr. Plum vallomását valóban nem kellett volna olyan jóhiszeműen készpénznek venniük. Ez a baj Doverrel, gondolta MacGregor keserűen. Minden száz évben egyszer, merő véletlenségből, a vén bolond ráhibáz valamire. Természetesen az az ötlet, hogy Mr. Plumnak bármi köze lehetett Pearl Wallace meggyilkolásához, teljességgel képtelen... már maga az a tény, hogy Dovernek jutott az eszébe, mutatja, hogy mennyire képtelen. De azért ki kellett volna vizsgálni. Sőt ki kell vizsgálni, biztos, ami biztos. MacGregor már megint abban a lidércnyomásszerű helyzetben találta magát, hogy Dover túljárt az eszén. Nagy csattanással összecsukta a jegyzetfüzetét.

– Máris megyek, és fölteszek neki néhány kérdést, uram – mondta. – Talán valaki más is látta azt a lányt a kocsmában aznap éjjel, vagy...

– Hozza ide! – rendelkezett Dover, akire az alkoholnak, úgy látszik, élénkítő hatása volt. – Csöngessen neki!

MacGregor tudta, hogy Dover utálja, ha ő a maga útját járja, így hát csengetett.

Pár pillanat múlva Mr. Plum valóban bedugta a fejét az ajtón.

Dover azonnal átvette az irányítást.

– Az őrmesterem kérdezni akar magától valamit – jelentette ki, dévaj vigyorral kövér és izzadt képén.

Mr. Plum éppolyan vidoran válaszolt.

– Természetesen, uram – mondta kedélyesen –, és mi az a valami?

– Azt szeretné tudni, hozna-e nekünk még egy kört abból a konyakból! – üvöltötte Dover, és szinte túlcordult a gyermeki vidámságtól. – Ezúttal dupla adagot!

Egy pillanatig úgy festett, hogy Frenchy Botham újabb rettenetes gyilkosság színhelye lesz. De MacGregornak sikerült uralkodnia magán. Egy napon, ígérte magának, az elképzelhető legnagyobb kegyetlenséggel fog leszámolni Doverrel – de nem két tanú jelenlétében. Majd szétvetette a türelmetlenség, míg a boldogan vigyorgó Mr. Plum újabb adag innivalót hozott, és míg Dover, aki még mindig rázkódott a nevetéstől, megtörölte a szemét a szalvétájába, majd belefújta az orrát, Walters felügyelő behúzott nyakkal üldögélt, és találgatta, mi az ördög fog kiszülni ebből az egészből. Találkozott már egy-két kerge zsaruval életében, de ez a vén kövér csirkefogó elviszi a pálmát.

A rend és a nyugalom azonban ideiglenesen helyreállt, és egyelőre függőben hagyták a kérdést, vajon Mr. Plum gyilkos-e vagy sem. Dover rágyújtott MacGregor egyik cigarettájára, és rászólt a kábultan üldögélő Walters felügyelőre, hogy mit ül ott, mint egy tojógalamb, inkább folytassa.

Walters felügyelő összeszedte magát.

– Ja igen, a büntetett előéletű grove-iak! – Belelapozott a papírjaiba. – Tehát, mint mondtam, Miss Henty-Harris nem szerepel a nyilvántartásban, ami nem is meglepő, mivel az öreg Sir Perceval azonnal kitette volna a szűrét, ha eszébe jut letérni az erény rögös útjáról. Na most, ki is következik? Ja igen, Mr. és Mrs. Bones...

– A rohadt kis disznó! – vicsorgott Dover, bebizonyítván, hogy vannak azért olyan dolgok, amelyeket nem felejt el és nem bocsát meg.

– Mrs. Bones, uram, sose került összeütközésbe a törvénnyel, de a férjét, Peter Bonest háromszor is megbüntették gyorsajtásért. Semmi komoly, persze, és az elmúlt tíz évben oszlik el a három eset, de mégiscsak törvényszegés.

Dover cigarettájáról lepottyant némi hamu, és megtette, ami tőle tellett, hogy tovább gazdagítsa azt a mocsokgyűjteményt, amely a jeles detektív mellényét ékesítette.

Walters felügyelő folytatta.

– Gough tábornok... Ő az az ember, tudja, uram, aki annak a háznak a szomszédságában lakik, ahol a lány hulláját megtalálták. A felesége, tudja, az a hitbuzgó hölgy, aki pap akar lenni, és...

– Tudom, tudom! – vicsorgott Dover, mert nem tűrhette, hogy gyámkodjanak felette. – Az isten szerelmére, folytassa!

– Tehát Gough tábornok meglehetősen érdekes eset, uram. Pár évvel ezelőtt egész csúnyán megbírságotlák, mert cserbenhagyta az áldozatát egy közlekedési baleset során. Ugyanis összeütközött egy mosoda teherautójával egy buszmegálló közelében, Chapminster határán kívül.

– Na és?

– Ami azt illeti, fikarcnyi esélye sem volt, hogy megússza. Volt vagy fél tucat szemtanú, három még a rendszámát is felírta. Amikor bíróság elé került az ügy, beismerte, hogy bűnös, és sem elnézést nem kért, sem magyarázatot nem adott.

Dover türelmetlenül fészkelődött a székén.

– Miért nem tér rá a lényegre?

– Gough tábornok lelkiismeretes állampolgár, uram. Ha jól emlékszem, szó volt róla, hogy ő maga is békebíró lesz. És semmi esetre sem olyan ember, aki cserbenhagyja az áldozatát.

– Tehát?

– Volt vele valaki az autóban, uram. Valami fiatal nő, gondolom. Ez az információ az ügy szempontjából nem volt lényeges, tehát a bíróság nem hozta nyilvánosságra sem ezt, sem azt a tényt, hogy a felesége abban az időpontban nem tartózkodott otthon. Valami demonstrációt szervezett a Lambeth Palace előtt, vagy az oltárrácshoz láncolta magát a yorki katedrálisban, vagy valami ilyesmi.

Dover lenyűgöző sebességgel fogta fel, mi következik ebből.

– Hát nem rögtön megmondtam, hogy az az ember nőcsábász! Ronda vén kéjenc! Mindenféle kölyöklányok után rohangál, akik akár a lányai is lehetnének! Na, most az egyszer túl messzire ment!

– Gondolom – mondta MacGregor, mert ő se a falvédőről jött –, Mrs. Gough gyakran utazik el otthonról?

– Éppen elég gyakran, tudomásom szerint – egyezett bele Walters felügyelő. – Sőt, köztünk szólva, az sem meglepő, ha a tábornoknak néha elkalandozik a szeme. Már úgy értem, ki az ördög akarna egy olyanféle nő férje lenni, aki eltökélte, hogy püspök lesz belőle? Na és, ha már itt tartunk – tette hozzá, és kivett egy újabb lapot a papírjai közül –, Mrs. Esmond Gough aztán különösen kitett magáért. Több trófeát összeszedett, mint egy derbigyőztes versenylő! – Doverre nézett. – Ugye, nem akarja, hogy az egészet felolvassam, uram?

Dovernek nem voltak kétségei.

– De nem ám!

– Hát tulajdonképpen egész sorozat: békebontás, zaklatás, becsületsértés, sőt egyszer szeméremsértő viselkedéssel is vádolták, a Horfield Green-i Szent Juda-templomban, az 1880-as egyházi törvény szerint. Erre a legutóbbira talán ön is emlékszik, uram. Pár évvel ezelőtt történt... Akkoriban elég nagy vihart kavart. Úgy látszik, a Szent Juda-templom lelkészének nem nagyon tetszett az az ötlet, hogy a hölgyek is lehessenek papok, és éppen ezt közölte a szószékről, amikor Mrs. Esmond Gough és egy-két híve fizikailag bántalmazták a kézitáskáikkal. Később a védőjük azt állította, hogy a lelkész eltáskázása, akarom mondani, eltángálása teljességgel véletlen volt.

– És ült valaha börtönben ez a nő'? – kérdezte MacGregor, engedve a gyarló emberi kíváncsiságnak.

Walters felügyelő a fejét rázta.

– Nem. Még csak felfüggesztettet sem kapott, ha már itt tartunk. Csak pénzbírságot. Azt hiszem, arról van szó, hogy nem akarnak mártírt csinálni belőle. Enélkül is elég istenverése az a nő.

– A hülye tyúk! – hördült fel Dover. – Ez minden?

– Jaj, dehogy, uram! Még egy csomó más gyanúsítással is kell foglalkoznunk!

– Ebben az esetben – mondta Dover, aki büszke volt rá, hogy sohasem hagy ki egyetlen ziccert sem –, azt hiszem, talán ihatnánk még egy kicsit. Megszomjazik az ember ebben a sok beszédben! – Minden elfogultság nélkül két alárendeltje közé tolta a poharát, jelezve, hogy neki aztán nyolc, melyikük fizeti a következő kört.

Amikor a dolgok ismét leülepedtek, és Dover pusztá hagyománytiszteletből némi kifogást emelt az ellen, hogy egyedül igyon, Walters felügyelő rátért Talboték-ra, és MacGregor emlékeztette Dovert, hogy Mr. Talbot a bankár.

– Tudja, szeánszokat szokott tartani – mondta Walters felügyelő lekicsinylően. – Asztaltáncoltatás meg szellemidézés... meg ektoplazmák vagy mi... én már azon se csodálkoznék. Ez mifelénk nyílt titok. Már időtlen idők óta tudjuk, mi folyik ott.

– Erre mi magunk is rájöttünk – mondta MacGregor fensőbbsegesen. – Tulajdonképpen arra is gondoltunk, hogy talán ezek a titkos összejövetelek indítékot szolgáltathattak Pearl Wallace meggyilkolásához.

Walters felügyelő szemöldöke a magasba szökkent.

– Miii? Valamiféle emberáldozatra gondoltak? Te jó ég, én mindig azt hittem, ahhoz egy szűzre van szükség.

– Nem egészen erre gondoltunk – mondta MacGregor. – Egyszerűen arra, hogy talán az a lány véletlenül bekukkantott az orgia kellős közepén, vagy bármi legyen is, amit ott műveltek. Erre Talbot vagy valaki más meggyilkolta, hogy ne szivárogon ki a titkuk.

– Ez kissé túl merészen hangzik, őrmester úr.

MacGregor arkifejezése arra vallott, hogy nemhiába töltött el ennyi időt Dover társaságában.

– Tudom, hogy úgy hangzik – förmedt rá Waltersre. – De Talbot egy bank cégvezetője. Talán arra gondolt, nem használna a karrierjének, ha az emberek úgy gondolnák, hogy pénzügyi döntéseit túlvilági hangok irányítják. Mindenesetre – MacGregornak sikerült uralkodnia a bosszúságán –, Mr. Talbot előéletéről akart valamit

mondani nekünk. Gondolom, nem valami túlságosan komoly dologról van szó.

– Rossz helyen parkolt – mondta Walters felügyelő dacosan.

– Értem.

– A Sohóban – mondta Walters felügyelő némileg felvidulva – és egy olyan időpontban, amikor állítólag egy hétvégi pénzügyi konferencián vett részt Doncasterben.

– Így már érdekesebb – ismerte el MacGregor.

– Minden jel arra mutat, hogy ő is azok közé tartozik, akik a maguk szerény módján nem vetik meg a széplányokat.

MacGregor felsóhajtott.

– Az a legnagyobb baj, uram, hogy most már szinte túl sok olyan emberről tudunk, aki összeszűrhetette a levelet Pearl Wallace-szal, és oka volt rá, hogy megölje. Túltengenék az indítékok ebben az ügyben. Vagy mondjuk, a lehetséges indítékok. Szilárd tényekben viszont annál nagyobb a hiány. Mindeddig egyetlen olyan tényre sem sikerült rábukkannunk, ami kapcsolatba hozta volna Pearl Wallace-t a világnak ezzel a részével általában, nemhogy ezzel a faluval különösen. És ha már arról van szó, hogy olyasvalakire akarjuk rálőcsölni a dolgot, aki itt lakik a Grove-ban... Hát nem mondom! – MacGregor kétségbeesetten vonta meg a vállát, mielőtt újra nekigyürkőzött volna a munkának. – Szóval, Mr. Talbot tilosban parkolt. A feleségéről tudunk valamit?

– Elkapták bolti tolvajlásért.

– Hol?

– Chapminsterben. Az ügyvédje a szokásos esetnek tüntette föl, úgyhogy gyakorlatilag megúsza. Ismerik az ilyesmit... középkorú nő, aki unatkozik.... a férje nem érti meg a problémáit, ilyesmik. A végén szabadlábba helyezték, de azzal a feltétellel, hogy keres magának egy pszichiátert a Házassági Tanácsadónál. Ez – mondta Walters felügyelő borongósan – nyilván kapcsolatban áll azzal a ténnyel, hogy a jó öreg Talbot a Sohóban keresett vigasztalást.

– Meglehet – mondta MacGregor különösebb érdeklődés nélkül. Kezdtet vágyakozva gondolni az ágyára. – Akkor megvagyunk?

– Itt van még Clifford de la Poche... – Walters felügyelő a maga részéről szintén elnyomott egy ásítást.

– Egyszer rajtakaptuk, hogy elfelejtette befizetni az ebadót. Ettől eltekintve, az a csirkefogó túl okos nekünk. Egy nap azért elkapjuk. Valamelyik ocsmány kis karéneses fiú előbb vagy utóbb biztos beköpi, akármilyen bőkezűen vesztegeti is meg őket.

– Nem emlékszem rá, hogy kutyája lett volna – mondta MacGregor elgyötörten.

– Már megszabadult tőle. Terrier volt, szuka. És erről jut eszembe – mondta Walters felügyelő bocsánatkérő vigyorral –, hogy még valaki van a listámon: Mrs. Yarrow.

– A takarítónő?

– Meg ne próbálja ezt a szemébe mondani!

– Ő mit követett el?

– Történetesen ő az egyetlen azok közül, akik kapcsolatban állnak ezzel az ügygel... ha egyáltalán kapcsolatnak lehet nevezni, mivel pár órával azelőtt hazament, hogy Pearl Wallace megjelent a színen... akinek az előéletében előfordult erőszakos cselekmény. Megtámadta azt a hölgyet, akinél Horwillben dolgozott. Nekiment a piszkavassal. A hölgy ugyanis bíráltni merészelt Mrs. Yarrow szidolózási módszereit.

MacGregor nagyon halványan elmosolyodott.

– Na és mivel vádolták? Jogos felindulásban elkövetett gyilkossági kísérlettel?

– Hát nem egészen... Kapott egy jó kis fejmosást a bíróságtól, és figyelmeztették, hogy maradjon nyugton. Ez volt az első eset, hogy bíróság elé került. És mellesleg az utolsó is.

– És ezzel kész?

Walters felügyelő elismerte, hogy igen, ezzel kész.

– Sajnos, túl sok segítséget ez sem jelent...

Ez ugyan igaz volt, de MacGregor, ha tehetette, tulajdonképpen jó fiú volt.

– Ugyan már, uram, minden apróság segít valamit, és sose lehet tudni... az is kiderülhetett volna, hogy valamelyik gyanúsított követett el már gyilkosságot.

Tudja, hogy van ez manapság... Vannak gyilkosok, akik heteken belül kikerülnek a börtönből és rászabadulnak a társadalomra. Walters felügyelő bólintott.

– Igen, elég undorító, mondhatom – helyeselt, miközben távozáshoz készülődött. – Hát, jobb, ha hazavonulok, mielőtt az asszony özvegynek kezdi érezni magát. Hova is mennek holnap? Birminghambe? – Megcsóválta a fejét. – Még mindig azt hiszem, hogy a probléma megoldása itt rejtőzik valahol Frenchy Bothamban. – Egy futó pillantást vetett Doverre. Lehetséges persze, hogy a fickó csak a szemét pihenteti, mert bántja a fény, de azért... – Ja igen, melleleg... majd elfelejtettem! A főnököm szeretne pár szót váltani magukkal valamikor. Csak éppen jó napot kívánni, és megtudni, hogy haladnak a dolgok. Természetesen akkor, amikor maguknak a legalkalmasabb, de ő a legjobban szeretné holnap reggel. Talán benézhetnének hozzá, mielőtt elindulnak?

Dover jobb pillanatot nem is választhatott volna rá, hogy lepottyanjon a székről. Ezzel megtakarította MacGregornak a fáradságot, hogy valami kitérő választ találjon erre a kellemetlen kérdésre, Walters felügyelő jelenléte viszont lehetővé tette, hogy MacGregornak ne egyedül kelljen ágyba cipelnie a hullamerev, százkilós detektívfelügyelőt. Ez az incidens felvilágosító hatással volt Walters felügyelőre. Mielőtt segített volna levetkőztetni Dovern, és látta volna a fehérneműjét, a helyi rendőrség e jeles képviselője nem is tudta, mennyire nem ismeri ő az életet.

– Épp alkalmas idő egy búcsúpohárra – suttogta MacGregor, amint megkönnyebbülten rácsukták az ajtót Dover szentori horkolására.

Walters felügyelő, minthogy épp az imént kapott brutális leckét a tömény italok fogyasztásának veszélyeiről, nem lelkesedett egyértelműen.

– Na jöjjön már! – sürgette MacGregor. – Megérdemeltük. Amellett szeretnék egy kicsit kérdezősködni Mr. Plummal, a mi segítőkész házigazdánkkal kapcsolatban. – Elindult lefelé a lépcsőn. – Be kell ismernem, bármennyire nehezemre esik is, hogy az öreg Dovernek igaza volt. Plum szaván kívül semmi nem bizonyítja, hogy Pearl Wallace egyáltalán megemlítette a Grove-ot.

14

Az utolsó ítélet harsonáin kívül valószínűleg csak egy dolog lett volna képes Dovert másnap reggel fölkelteni szenvedéseinek ágyából, de valami csoda folytán MacGregor éppen ezzel az eggyel fölfegyverkezve érkezett.

– A rendőrfőnök? – ismételte Dover, miközben kivette a felső fogsorát, és vaksin vizsgálgatta, nem szorul-e garanciális javításra. – Felfújhatja a rendőrfőnökét, fiacskám! – Dacosan visszalökte a fogsorát a helyére.

– Fél tízkor az irodájában, uram – rukkolt elő MacGregor a mumussal. – És részletes jelentést kér róla, hogy mennyire haladtunk az ügyvel.

– A ménkübe – nyöszörögte Dover kétségbeesetten forgolódva, miközben a fejére húzta a takarót. – Mondja meg neki, hogy rosszul vagyok. Munkaképtelen vagyok. Az influenza a gyomromra ment. Hasmenésem van. Tífuszom.

MacGregor vigyorgott.

– Akkor egy pillanat alatt itt lesz, uram – mutatott rá. – Egy rendőrorvos kíséretében.

Dover elvonta a takarót félelemtől, emésztési zavaroktól és másnaposságtól hamuszürke arcáról.

– Mentsen meg! – könyörgött.

– Azt hiszem, azt még a rendőrfőnök is belátja, hogy a birminghami utunk fontosabb, mint a beszámoló – hazudta MacGregor szemrebbenés nélkül. – Azt senki nem várhatja tőlünk, hogy fontos vizsgálatokat halasszunk el olyasmi miatt, ami alig több, mint udvariassági látogatás. Ha elég korán indulnánk... – Látta, hogy Dover máris kitűzte a fehér zászlót. Tehát Birmingham... – Szóljak, uram, hogy itt fenn szolgálják fel a reggelijét?

Dover megrázta a fejét, aztán azt kívánta, bár ne tette volna.

– Nem kell reggeli, fiacskám! – zihálta.

Végül mégiscsak elérkeztek Birminghambe, bár hosszasan elidőztek minden útba eső nyilvános illemhelynél. Ennek ellenére Dovernek az volt az első kérdése, amikor megérkeztek a Bullrush-i Felekezeti Adoptálási Társasághoz, hogy hol a mosdó.

Szerencsére Mrs. Vincent már több mint harminc éve volt szociális gondozó, így hát Dover hólyagjának szeszélyei korántsem hozták ki a sodrából. Sőt, feltűnően gyorsan felismerte, hányadán is áll a dolog Doverrel.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha rendelek egy nagy bögre feketét – jegyezte meg jeges hangon, amint ő és MacGregor figyelték, ahogy Dover idegesen trappolva eltűnik a hosszú és vakítóan tisztára mosott folyosó végén.

Dover azonban fokozatosan visszanyerte erejét és egészségét; legalábbis, mire visszaért Mrs. Vincent irodájába, az étvágya megint a régi volt. Míg MacGregor lelkiismeretesen végigcsinálta a bevezető beszélgetést, Dover ugyanolyan lelkiismeretesen felfalta a tálcán található összes aprósüteményt. Csak amikor ezzel végzett, valamint az összes kockacukrot is elfogyasztotta, szentelt némi figyelmet a beszélgetés menetének.

Mrs. Vincent éppen visszaadta MacGregornak a halott lány fényképét.

– Igen, ez ő, Pearl Wallace, semmi kétség. Szegény gyerek!

MacGregor eltette a fényképet.

– És ugye, e hónap nyolcadikán, egy szombati napon látogatta meg magukat?

– Így van, őrmester úr. Korábban már telefonált. Rendes körülmények között szombaton nem fogadtam volna, de hamarabb nem értem rá, ő meg olyan elkeseredettnek látszott, szegény, hogy úgy éreztem, kivételt kell tennem. Végül is nem az első eset, és az én állásom nem afféle heti ötnapos állás...

– Azért jött, hogy adoptálásra kínálja fel a gyereket?

Mrs. Vincent hosszú ideig boldogtalanul bámult MacGregorra.

– Nagyon sajnálom, őrmester úr – mondta gyászos nevetéssel. – Csak az a helyzet, hogy a munkám során megszoktam, hogy minden információ szigorúan bizalmas. Elég nehezen megy a beidegződések megszegése.

– Gyilkossági ügyről van szó, asszonyom – emlékeztette MacGregor. – Viszont megígérhetem, hogy mindent, ami nincs szoros kapcsolatban a nyomozással, annyi diszkrécióval fogunk kezelni, amennyire csak...

– Igen, igen... csak haboztam, őrmester úr, nem utasítottam vissza a kérdést. Vettem a fáradtságot, hogy tisztázzam a helyzetet a felettes hatósággal, és ők feljogosítottak rá, hogy teljes mértékben együttműködjem önökkel. Ami nem jelenti azt, persze, hogy örülök is neki.

MacGregor azt gondolta, hogy Mrs. Vincent tulajdonképpen egészen kedves, és úgy döntött, hogy különleges kegyét csillantja rá jutalmul.

– Lehet, hogy éppen ez segít megtalálni a lány gyilkosát ...

– Remélem – sóhajtott Mrs. Vincent. – Tehát azt akarják megtudni, miért jött hozzám. Semmi olyasmiről nem volt szó, hogy neki lenne örökbe adandó gyermeke. Egyszerűen azt akarta, hogy

mondjunk el neki mindent, amit tudunk, a valódi anyjáról. Pearl Wallace-t, mint nyilván tudják, rajtunk keresztül kínálták örökbefogadásra vagy tizennyolc évvel ezelőtt. Történetesen akkor még nem voltam itt, de vannak dokumentumaink. A törvény kötelez minket, hogy legalább huszonöt évig megőrizzük őket, úgyhogy a Pearl Wallace-szal kapcsolatos iratok egészen könnyen hozzáférhetőek voltak.

– Na várjunk csak! – vágott közbe Dover harciasan. – Azt hittem, minden, ami az örökbeadással kapcsolatos, szigorúan titkos.

– Mostanában hoztak egy új törvényt – magyarázta MacGregor. Mindig is büszke volt rá, hogy lépést tart az eseményekkel, és szinte mindennap elolvassa a *Daily Telegraph*-ot. Megbocsátható hát, ha időnként hosszasan kioktatta az olyanokat, mint Dover, aki ritkán jutott túl a főcímeiken, és mindig elvonult a mosdóba, ha a tévében a híradó következett. – Mostanában az örökbe fogadott gyermekek, ha betöltötték tizennyolcadik évüket, megkaphatják a születésükkel kapcsolatos adatokat, ha kéri. És azt hiszem – megerősítésért Mrs. Vincentre pillantott – hogy ez a rendelkezés visszamenőleges hatállyal bír.

Dover nemigen boldogult az ilyen kacifántos kifejezésekkel, úgyhogy MacGregor tovább magyarázott.

– Ez azt jelenti, uram, hogy nemcsak azok a gyerekek kérhetik, hogy megtekinthessék a születési bizonyítványukat, meg az egyéb adatokat, akiket az új törvény érvénybelépése után fogadtak örökbe. Azoknak, akiket a törvény előtt adoptáltak, ugyanolyan jogaik vannak.

– És itt kezdődnek a mi problémáink – mondta Mrs. Vincent.

Dover még mindig harcias kedvében volt.

– Üssenek agyon, ha értem, miért!

– Hát vegyük például ezt a szegény kislányt, Pearl Wallace-t... – Mrs. Vincentet egy élet tapasztalatai tanították meg rá, hogy az alacsony intelligenciahányadossal rendelkező személyek a konkrét példákkal jobban boldogulnak. – Amikor tizennyolc évvel ezelőtt

örökbe fogadták, minden a legnagyobb titkosság jegyében történt. A szülőanya minden jogáról lemondott. Ahogy ez lenni szokott, soha nem találkozott az örökbe fogadó szülőkkel, még a nevüket vagy címüket sem tudta. Az örökbe fogadó szülők szintén csak a lehető legkevesebb és legáltalánosabb adatot kapták meg a gyermek származásáról. Komoly erőfeszítések történtek, tudják, hogy eltöröljék a múltat, és a kisgyerekeknek új személyazonosságot adjanak, olyan gyorsan és biztosan, amennyire csak lehetséges. Mindez elsősorban a gyermek érdekében történt, de az anya számára is lehetővé tette, hogy teljesen szakítson a múltjával. Mindent előlről kezdhették, ha éppen úgy akarta.

– Na és akkor minek kellett megváltoztatni a dolgokat? – kötekedett Dover, és rendkívül csúnya képet vágott.

– Néhány örökbe fogadott gyermek tudni akarja, kik a valódi szülei – mondta Mrs. Vincent egyszerűen. – Nem mindegyik, de néhányuk igen. Időnként ez a vágy teljesen a rögeszméjükké válik. Ez az új törvény nekik akart segítséget nyújtani. Viszont, elismerve azt, hogy az örökbe fogadott gyermeknek kétségkívül joga van a saját magára vonatkozó információkra, ezzel feláldozták a szülőanya jogát a névtelenséghez. Azok a lányok, akik mostanában kínálják örökbefogadásra a gyerekeiket, tisztában vannak vele, hogy mit vállalnak. Pearl Wallace anyjának tizennyolc évvel ezelőtt azonban minden lehetséges biztosítékot megadott a jog, a társadalom és mi magunk is, hogy soha többé nem fogja látni a gyermekét, és nem fog hallani róla.

Dover végre felfogta, mi következik mindebből.

– Egypár nőnek – vihogott – jó kis meglepetésben lehet része, amikor a kis zabigyereke egyszer csak bevalcerezik a kertajtón, és elordítja magát: „Mama, mama!” Nahát – hátradőlt és összefonta a karját, jeléül, hogy készen áll az ítélettel –, úgy kell nekik! Előbb gondolták volna meg magukat!

Mrs. Vincent arra az ésszerű döntésre jutott, hogy nem áll le Doverrel szópárbajt vívni. Nézeteik a leányanyákról valószínűleg

szöges ellentétben álltak, és alighanem a leglogikusabb érvelés vagy a leghatásosabb érzelmi meggyőzés sem hozhatta volna közelebb őket. Ismét MacGregorra nézett, aki természetesen annál vonzóbbnak tűnt, minél hosszabb ideig nézett az ember előzőleg Doverre.

– A mi szempontunkból tehát Pearl Wallace csak egy volt a sok közül. Több tucat ilyen esettel volt dolgunk. Olyan gyerekekkel, akiket ezen a társaságon keresztül adoptáltak, és akik hozzánk fordultak információért a valódi szüleikkel kapcsolatban.

– Tehát olyan információért – érdeklődött MacGregor, aki nagyon szerette volna teljesen tisztán látni a helyzetet –, amelynek a megadására a törvény kötelezi önöket?

– Nem egészen – mondta Mrs. Vincent. – Nagyjából a következő történik ilyenkor: az örökbe fogadott gyerekek most megvan rá a joga, hogy megnézhesse a születési bizonyítványát, de mielőtt erre engedélyt adunk, először beszél a szociális tanácsadóval. Erre szükség van, mert néhány ilyen örökbe fogadott gyerek valóságos válságon megy át ilyenkor. Azt hiszik, ha megtalálják a valódi anyjukat, minden problémájuk megoldódik, és itt az aranykor. A szociális tanácsadónak az a feladata, hogy felhívja rá a figyelmüket: ez a találkozás bizonyos problémákat fog okozni, és természetesen mindig fennáll az a veszély, hogy a szülőanya másodszor is elutasítja magától a gyermekét, és hogy ez még sokkal fájdalmasabb lehet, mint az első esetben. Nomármost, ez az egész ügy eltarthat hónapokig, és ami a tényeket illeti, nem is biztos, hogy igazából segíteni tudunk. Bármely adat legalább tizennyolc éves, és ezek alapján megtalálni az anyát... Hát ez az a fázisa a dolognak, amikor hozzánk szoktak fordulni.

MacGregor bólintott.

– De maguknak nem törvény szabta kötelességük, hogy segítsenek?

– Nem, de gyakorlatilag megteesszük. Néhányan nem örülünk túlságosan ennek a helyzetnek, de én úgy érzem, manapság olyan a közhangulat, hogy segítenünk kell, ha tudunk. Végül is, ha egy

örökbefogadásban egyáltalán van bűnös fél, amit én különben nem vagyok hajlandó elismerni, az semmi esetre sem a gyerek.

Dover kezdett nyugtalankodni. MacGregor gyorsan adott neki egy cigarettát, de ez nem volt elég hozzá, hogy befogja a száját.

– Azt hittem volna – morogta a bajusza alatt, de úgy, hogy az ország túlsó felén is meghallhatták –, hogy azért jöttünk ide, hogy megtudjunk valamit erről a halott lányról, és nem azért, hogy holmi átkozott leckéztetéseket hallgassunk. Állítsa már le ezt a nőt, fiacskám! Megfájdult tőle a fejem!

MacGregor a lehető legkedvesebb pillantását sugározta Mrs. Vincentre, de hogy, hogy nem, a hatás elmaradt: Mrs. Vincent makacsul nem sugárzott vissza semmit.

Nagyon mereven és egyenesen ült az íróasztala mögött, és következő mondatai elég kurtán hangzottak.

– Pearl Wallace azért jött, hogy megtudjon valamit a szülőanyjáról. Amit tudtunk, megmondtuk neki.

MacGregor kérdően csóválta meg a ceruzáját.

– Az anyja fiatal, huszonhat éves leányanya volt – mondta Mrs. Vincent, még mindig hidegen és hajlíthatatlanul. – Vagy nem tudta, vagy nem akarta megmondani, ki volt az apa. Úgy tűnik, nem helybeli lány volt. A nagynénjénél lakott, és alighanem azért jött erre a helyre, ahol nem ismerték, hogy megszüljön a gyermekét.

MacGregor, miután felismerte, hogy a nagynéni címét nem kapja meg, ha meg nem kérdezi, jámboran megkérdezte.

Mrs. Vincent mereven elnézett mellette.

– Feltétlenül szükségük van rá?

– Sajnos, igen. – MacGregor gondosan lejegyezte a címet. – És a nagynéni neve?

– Kincardine. Mrs. Kincardine.

Dover ismét részt kért a társalgásból.

– Annak a nyavalyás anyjának a neve is kell nekünk – mutatott rá.

– Jones – mondta Mrs. Vincent, megvetően lebiggyesztett szájjal.

– Muriel Jones.

– Méghogy Jones! – Dover általában nem szokott köntörfalazni. – Ezt mesélje a nénikéjének! – mondta nehézkes humorral.

Mrs. Vincent összerázkódott.

– Ezt a nevet adta meg.

– És maguk elfogadták? – kérdezte Dover hitetlenkedve.

– Miért ne? Nincs ezzel a névvel semmi baj. Miért feltételeztük volna, hogy nem a valódi neve?

Dover fűjt egyet, jelezve, hogy köszöni szépen, de ő nem azért van itt, hogy kérdésekre válaszoljon.

– És mit akart az a lány a maguk adataival csinálni? Megpróbált utánanyomozni?

– Gondolom, igen. – Mrs. Vincentben mégis a segítőkészség kerekedett felül, és némi töredékes együttműködést tanúsított. – Borzasztóan meg akarta találni az anyját, de engem az egész magatartása valahogy meglepett.

– Milyen szempontból, asszonyom? – MacGregor gyorsan közbeavatkozott, mielőtt Dover megint elkezdte volna mindenkinek felborzolni a szőrét.

Mrs. Vincent sóhajtozott, habozott és összeráncolta a homlokát.

– Tömérdék örökbe fogadott gyerekekkel volt már dolgom, többnyire tinédzserekkel, akik megpróbálták felkutatni a valódi szüleiket. Ők szeretetet kerestek, természetesen. Pearl Wallace nem ilyen volt.

– Hát akkor milyen volt? – követelőzött Dover türelmetlenül.

– Úgy rémlett, hogy nem szeretetből akarja megtalálni a valódi anyját, hanem gyűlöletből. Úgy éreztem, hogy szembesítésre, leszámolásra készül. Isten bocsássa meg, de még a zsarolás is eszembe jutott.

– Zsarolás? – nézett fel MacGregor. – Tényleg?

Dover a lényegre koncentrált.

– De azt nem mondta, hogy ő maga is terhes?

Mrs. Vincent megrázta a fejét.

– Nem, de ez sok mindent megmagyaráz. Pearl utalt rá, hogy segítségre van szüksége... anyagi segítségre. Feltehetőleg az örökbe fogadó szülei ezt nem tudták vagy nem akarták megadni neki, és a gyermekének az apja kétségkívül éppúgy nem volt hajlandó a segítségére lenni. Ezek után nem maradt más hátra, csak a valódi anyja, hát nem?

– Vagy az állam mondta Dover epésen. – Megpróbálhatta volna megfejni az államot.

– Azt hiszem, inkább az anyjával akart próbálkozni – mondta Mrs. Vincent némileg kelletlenül. – Az nagyobb elégtételt jelentett volna neki.

– Tegyük fel, hogy a valódi anyja nem volt hajlandó fizetni. Tudja, előfordul néha... tegye csak közhírré, gondolják, vigye el az ördög!

Mrs. Vincent erősen MacGregor szeme közé nézett.

– Abból baj lett volna – mondta csöndesen. – Én csak egyszer láttam Pearl Wallace-t, körülbelül háromnegyed óráig, de ebben nem kételkedem. Úgy tűnt, az egész világon számonkérni-valója van.

Dover és MacGregor távoztak. A rendőrautó meghittségében Dover gyorsan elszundított, míg MacGregor és a sofőr megkeresték azt a falut a térképen, amelyet Pearl Wallace anyja a lakóhelyeként adott meg.

– Itt van, főnök! – A sofőr rábökött az ujjával a számárfüles térképre. – Norrisbridge! Nincs is olyan messze. Tíz percen belül ott lehetünk. Fejével a hátsó ülés irányába intett. – Miért nem vágunk neki most mindjárt? Ha szép lassan hajtok, már ott is vagyunk, mielőtt ökelme egyáltalán rájönne, mibe pottyant.

MacGregornál igazán senki sem lehetett rosszabb véleménnyel Wilfred Dover detektív-főfelügyelőről, de ez még nem jelenti azt, hogy hajlandó volt becsmérő megjegyzéseket meghallgatni vele kapcsolatban egy alárendelt rendőrségi gépkocsivezetőtől.

– Vigyázzon a szájára! – figyelmeztette, és ezzel egy újabb halálos ellenséget köszönhetett Dovernek.

– Micsoda Pearl? – kérdezte Dover, álmosan pislogva az őrmesterére.

– Az a lány, akinek a holttestét megtaláltuk a bokrok közt Frenchy Bothamban, uram! – MacGregor már megbánta, hogy nem hallgatott a sofőr tanácsára, és nemcsak akkor verte fel a vén bolondot, amikor már odaértek.

– Ja, igaz... – Dover többé-kevésbé függőleges helyzetet vett fel, és üres szemekkel bámult maga köré. – Mit állunk itten?

– Megnéztük, milyen úton kell Norrisbridge-be menni, uram! – MacGregor pattintott az ujjával. – Indulhatunk! – szólt a sofőrnek.

Dover duzzogva figyelte az autó ablakából látható külvárosi látképet.

– Norrisbridge-be?

– Ahol a halott lány anyjának a nagynénje lakott, uram!

– Szerintem csak az időt pocsékoljuk ezzel a rég elveszett anyával – morgott Dover, és szinte kifícamodott az álla a hatalmas ásítástól. – Ismerjük az ügy széles körvonalait. Mi az ördögnek... – kis szünetet tartott, hogy az érdeklődő közönség újabb pillantást vethessen a manduláira – zavarjuk össze a dolgokat? Már úgy értem – és sokkal nagyobb energiával vakarta meg a hasát, mint amennyit a nyomozásnak valaha is szentelt –, ez az árvadajka, ez a nőszemély számomra eldöntötte az ügyet.

– Mrs. Vincent, uram? – MacGregor úgy érezte, ha agyonütik, sem emlékszik rá, mit mondhatott Mrs. Vincent, ami megerősítette Dvert abban a teóriájában, hogy Pearl Wallace-t születendő gyermekének apja gyilkolta meg.

– Azt mondta, hogy a cicamica képes volt a zsarolásra, igaz? Amiben melléfogott, az a zsarolás áldozata volt. Az a lány a szerelmetes barátjából akart némi pénzt kipréselni.

Nem erőltette tovább a szemét azzal, hogy kibámul az ablakon, hanem visszasüppedt a párnákba. – Jól jegyezze meg, fiacskám! Akármibe lefogadom, hogy igazam van!

– Ki kellett volna mennem még egyszer – ismerte be Dover, azon ritka pillanatok egyikében, amikor tobzódott az önkritikában –, még ott abban a rohadt árvaházban vagy miben. Ne álljon ott, mint a faszent, az istenért! – rivallt rá MacGregorra. – Csöngessen újra! Használja azt a rohadt csizmáját, ha nem nyitják ki!

– Úgy látszik, nincsenek itthon – mondta MacGregor, arra gondolva, hogy hosszú évek óta nem volt Dovernek ennyire sürgős egy kihallgatás.

– Hülyeség – vicsorgott Dover inkább aggodalmasan, mint dühösen.

– Szerintem is be van zárva, uram. – Ezzel a felismeréssel a rendőrségi sofőr járult hozzá a helyzet megoldásához, miután előmászott az autóból, hogy kinyújtóztassa a lábát.

Egy sor ócska ikerház előtt álldogáltak, amelyeket a lakóknak sikerült még jobban elcsúfítaniuk lilásrózsaszínre mázolt bejáratokkal, faltól falig ablakokkal és kovácsolt vasat utánzó műanyag ajtóráccsal. A 27-es szám azonban, amelyhez jöttek, érintetlen volt, abban a dicstelen állapotban, amilyenek üzleti szellemű építője szánta.

A sofőr – az egyetlen hármuk közül, aki még tudott a nép nyelvén – elkapta az egyik arra haladó szomszédasszonyt.

– Van valaki otthon a huszonhetesben, fiatalasszony?

A szomszéd egy pillantás alatt felfogta a helyzetet, bár kissé csodálkozott a nagy, kövér, keménykalapos egyénen, aki állandóan egyik lábáról a másikra ugrott.

– El akarják vinni, igaz? – kérdezte bizalmasan. – Hát annyit mondok, éppen ideje volt. Tudja, alighanem be kell törniük. Az az ember nem nyitotta ki az ajtót az utóbbi öt évben, ebben biztos

vagyok. Kivéve Mrs. O'Briennek, de őt hiába is próbálnák megtalálni, mert elment egy napra Morecambe-be a nővéréhez.

A szomszédasszony ügyesen lerázta magáról a sofőr kezét, és vígan továbbsietett.

Dover, akinek szenvedései időközben az elviselhetetlenségig fokozódtak, ráförmedt a sofőrre.

– Maga idióta! – üvöltötte. – Miért nem kérdezte meg, hogy használhatom-e az övét?

A sofőr még nem volt eléggé járatos Dover fiziológiájának különlegességeiben, tehát nem egészen értette ezt a kitörést. Mielőtt azonban felvilágosítást kérhetett volna, MacGregor jó hírrel jelentkezett.

– Minden rendben, azt hiszem, jön valaki! De csak a postaládát nyitották ki belülről.

– Hordják el magukat! tanácsolta egy remegő hang, melynek tulajdonosa valószínűleg már régen eldöntötte, hogy a látogatóba érkező emberiséggel legokosabb egy tíz centi vastag ajtón keresztül érintkezni. – Hordják el magukat, mert magukra uszítom a farkaskutyámat!

MacGregor kétrét görnyedt, és megpróbálta minden vonzerejét besugározni a keskeny levélnyíláson.

– Izé... csak egy szóra, uram!

– Tűnjenek el! – érkezett a szeretetre méltó válasz. – Már üzentem a rendőrségért!

MacGregor elővette az igazolványát, és odatartotta a postaládához.

– Mi vagyunk a rendőrség, uram!

A vérekes szem, amely az öreg mizantróp egyetlen látható része volt, megvetően pislogott.

– Akármelyik idióta képes szerezni egy darab kartonpapírt. Tűnjenek el, amíg szépen mondom! Töltött pisztoly van nálam! – tette hozzá egészen különleges rosszindulattal.

– Törjék már be azt a rohadt ajtót! – rendelkezett Dover, és olyan helyre húzódott, ahol minden lehetséges lövés irányán kívül esett. – Ne vesztegessék fecsegéssel az időt!

De MacGregor ismét a levélszekrényhez hajolt. Ez alkalommal mézes szavait egy rendőrségi síp hangjai fogadták, meg-megszakítva valószínűtlen utasításokkal az öregúr még valószínűtlenebb segítőtársaihoz.

– Nálad van a vasvilla, Tom? – üvöltötte a 27-es számú ház láthatatlan lakója. – Töltsd meg a gépfegyvert, Bert! Rakj kézigránátokat az ablak mellé, Harry, és mondd meg Jacknek, hogy szegezze a puskáját erre a kis csirkefogóra az ajtónál!

MacGregor feje majd széthasadt a zajtól, amelyet még egy személtáda fedőjén való eszeveszett dobolás is tetézett, megfordult hát, hogy közölje Doverrel: megítélése szerint a helyzet reménytelen. De Dover nem volt ott. Mielőtt még MacGregor újabb kutatásokat folytathatott volna urának és parancsolójának holléte után, az ismerősen hátborzongató alak már csámpázott is visszafelé a ház mögül.

– Nnna, így már jobb! – fújtatott Dover. Látszott rajta, hogy ismét rózsaszínben látja a világot.

MacGregor, mint már annyiszor, csak azért fohászzkodott, hogy bár nyílna meg a föld a lába alatt, és nyelné el őt. Gyámoltalanul a ház mögé mutatott.

– Uram, csak nem...?

– Ugyan már! – intette le nagy hangon Dover. – Ne legyen ilyen mimóza! Különben is, olvastam valahol, hogy jót tesz a kelkáposztának. Na és, itt meddig jutottunk? A ménkübe! – Elhallgatott, hogy jobban hallja azokat az éles harci kiáltásokat és indiánüvöltéseket, amelyek szünet nélkül áradtak a 27-es számú ház még mindig zárt ajtaja mögül. – Még megárt neki, ha sokáig folytatja!

– Minket pedig azzal fognak vádolni, hogy a rendőrség brutális módszereket alkalmazott – értett egyet MacGregor keserűen.

Dover mindig tudta, mikor kell kiszállni a buliból.

– Valószínűleg úgyse tud semmit. Hagyjuk a fenébe!

MacGregor nem szerette bevallani, hogy vereséget szenvedett, de ez alkalommal hajlott rá, hogy egyetértsen Doverrel.

– Nem gondolnám, hogy Pearl Wallace-nak sikerült volna kiszednie belőle bármilyen információt, uram – jegyezte meg, amint követte urát és parancsolóját az autóhoz. – Azt hiszem, nyugodtan feltételezhetjük, hogy Mrs. Kincardine már nem ezen a címen lakik, és ha az öreg netán tudná is, hova költözött, akkor se mondaná meg.

Dover elkezdte bepréselni magát az autó hátsó ülésére.

– Én mindjárt mondtam magának, hogy csak az időt vesztegetjük.

– Talán, ha a szomszédoktól kérdezősködnénk, uram?

– Mrs. Kincardine-t keresik?

A szomszédasszony, akit a sofőr korábban megszólított, visszatért a sarki boltból a csomag szeletelt kenyérrel, és már régen ott álldogált sasszemű detektívjeink mellett, kihallgatva a beszélgetés nagy részét.

– Igen, tulajdonképpen igen – fordult hozzá MacGregor mohón. – Ismeri?

– Aha... – A barátkozó kedvű szomszédasszony lerakta a bevásárlókosarát a rendőrautó motorházának tetejére. – Mi a 18-asban lakunk, már majdnem huszonhárom éve. Elég jól ismertem Mrs. Kincardine-t. Már annak a lánynak is mondtam, hogy nem voltunk éppen közeli barát nők, de mindig elbeszélgettünk egy kicsit. Tíz éve elköltözött. Nem, nem jól mondom... már legalább tizenegy éve.

MacGregor lovagiasan megtartóztatta magát attól, hogy megragadja a jóasszonyt, és kirázza belőle, amit tud.

– Miféle lánynak?

– Honnét tudjam, hogy miféle lánynak? Nem mondta meg a nevét, én meg nem kérdeztem. Az ember nem kérdez ilyesmit, ugye?

MacGregor előrántotta Pearl Wallace fényképét, és képtelenül remegő ujjakkal átnyújtotta. Lehet, hogy végre mégis szerencsénk lesz?

– Erről a lányról beszél?

A szomszédasszony – akit melleleg Mrs. Shackletonnak hívtak – elismerte, hogy igen, ez az a lány.

– De akkor nem így nézett ki. Te jó isten! – Mrs. Shackleton összeborzadva lökte vissza a fényképet MacGregornak –, csak nem halt meg?

– Sajnos, igen.

– Hát én hazamegyek! – Mrs. Shackleton kissé ingatagon állt a lábán. – Azt hiszem, leülök egy kicsit – mondta bizonytalanul. – Egészen elgyöngültem.

Leültették a hátsó ülésre, és nagy nehezen meggyőzték Dovert, hogy kis időre érje be a rendelkezésre álló hely kétharmadával.

Mrs. Shackletonnak, mint kiderült, az volt a szokása, hogy mindig magánál tartott egy kis üveg Angol Rubin-sherryt, a hasonló váratlan helyzetekre. Amikor „megnedvesítette egy kicsit a száját”, ahogy ő fogalmazta, Dover mérhetetlen bosszúságára elrakta az üveget a retiküljébe, és kijelentette, hogy immár erősnek érzi magát, hogy folytassa a történetet.

– Épp így csinálta, mint most maguk – kezdte. – Ott dörömbölt annak a vén bolondnak az ajtaján, és semmire nem jutott a nagy igyekezetével, csak sípolást meg üvöltést meg dörömbölést kapott ő is az öregtől. Tudják, nincs már eszénél. Szenilitásosság, ahogy a férjem szokta mondani. Már régen el kellett volna vinni a bolondokházába. A szociális gondozók állandóan itt vannak, de nemigen jutnak semmire. Hát persze, én már sokszor megmondtam Mrs. O'Briennek, hogy amíg ő eljár hozzá, és mindent megcsinál neki, semmire sem fognak menni vele. Valóságos szegény, de igazán... ha maguk azt tudnák, hány fiatal házaspár van, aki a jobb karját odaadná azért a házért. Persze, alaposan rendbe kellene hozni, de azért...

– Az a lány... – szólt közbe MacGregor. Kénytelen volt az autó mellett állni, és lehajolni az ablakhoz.

– Beszölt minden házba az utcában, de hát én neki is megmondtam, hogy valószínűleg már csak én maradtam azok közül, akik még egyáltalán emlékeznek rá. Na jó, Mrs. Kay a huszonötösből talán még szintén emlékszik, de ő egy hétre átment Benidormba. Ez a maga szerencséje, tudja-e? – Mrs. Shackleton barátságosan oldalba bökte Dovert. – A szomszéd házban lakik, és ha látta volna a fürdőszoba ablakából, hogy maga mit művel a kertben, kikaparta volna a szemét. Mrs. Kay nagyon kényes az ilyesmire.

– Mrs. Kincardine – próbálta a tárgyra terelni MacGregor. – Mit mondott róla a lánynak?

– Úristen, meggyilkolták azt a lányt? – Mrs. Shackleton már nyúlt is a táskájába a sherry után, megelőzendő a megrázkódtatást. Mi történt vele?

– Fejbe vágták – mondta MacGregor, és kezdett benne kételkedni, amint az üveg ismét Mrs. Shackleton ajkához emelkedett, hogy vajon elég józan marad-e a jóasszony ahhoz, hogy válaszolni tudjon a kérdéseire.

– És meg is...?

– Nem – sietett felelni MacGregor, megkönnyebbülve, hogy ezúttal legalább nem tette ki újabb megrázkódtatásnak a hölgyet.

Annak azonban minden ürügy jó volt.

– Na hála isten! – zihálta, és újra kortyolt a sherry-ből. Dover már szinte sírt. – Ja igen, miről is beszéltem? Persze, Mrs. Kincardine. Hát ugye, mondtam már, hogy egész jól emlékszem rá. Egészeben véve igazán rendes asszony. Volt ugyan egyszer egy kis nézeteltérésünk az ő vörös kandúrja meg az én kiscicám miatt, de...

MacGregor már túl volt azon, hogy Mrs. Shackleton idegeivel törődjön. Az orra alá nyomta Pearl Wallace fényképét.

– Mit akart tudni ez a lány Mrs. Kincardine-ről?

– Hát tulajdonképpen semmi különöset – felelte Mrs. Shackleton, és sehogy sem értette, mitől kapta úgy fel a vizet ez a csinos

fiatalember. – Tulajdonképpen azt az unokahúgát kereste. Mondott mindenféle dátumokat, de üssenek agyon, ha tudom, melyikre gondolt. Olyan régen volt már, nem igaz? Mrs. Kincardine-nek gyakran voltak szállóvendégei. A rokonai meg ilyesmik. Ha megbetegedtek, meg ha gyászoltak, meg hasonlók. Gondolom, valami kis üzletet is jelentett neki a dolog, mert a férje nem hagyott rá valami sokat. De elhihetik, hogy akkoriban soha ki nem ejtettem volna a számon ilyesmit! – Bizalmasan Doverhez fordult, és megveregette a karját. – Tudja, kedveském, a házbér miatt. Csúnya dolgokat művelnek velünk, ha rájönnek, hogy üzleti célokra használjuk a lakást.

MacGregor ujjpercei az autó ablakán kezdtek elfehéredni, és Dover már régen felrobbant volna, ha nem reménykedik benne, hogy az Angol Rubin sherry egyszer mégiscsak körbejár majd. MacGregor elővette a cigarettáját, abban a reményben, hogy hátha azzal Dover egy kicsit tovább kitart, és kiderült, hogy Mrs. Shackleton, bár tulajdonképpen nem dohányzik, egyet azért elszívna, csak az illem kedvéért.

A hátsó ülésen üldögélők füstfelhőbe burkolóztak; MacGregor pedig folytatta erőfeszítéseit.

– Hát persze hogy megmondta, hogy az anyját keresi! – mondta Mrs. Shackleton sértődötten. – Csakhogy nekem nem szokásom bizalmas információkat adni a szomszédaimról minden jöttmentnek.

– Nem tudott segíteni neki? – kérdezte MacGregor, aki most már nagyon szeretett volna valami szilárd tényhez jutni.

Mrs. Shackleton ez a hangsúly eléggé szíven találta ahhoz, hogy egyenes választ adjon.

– Nem, nem tudtam.

MacGregor most már köszönte szépen, azon a ponton volt, hogy a beszélgetést befejezettnek nyilvánítsa, amikor a fantasztikus Mrs. Shackleton ismét elébe vágott.

– Mármint az anyjával kapcsolatban nem tudtam. Ami azt illeti, halványan emlékszem rá, hogy állapotos volt, de soha nem beszéltem

vele. Nagyon magának való volt. Jegygyűrűt viselt, persze, de azt akkoriban fillérékért lehetett venni a Woolworthben. Mrs. Kincardine sem volt valami beszédes. Persze akkoriban nem voltak még ezek a tabletták, meg mindenfélék.

MacGregor többé nem csodálkozott rajta, hogy Dover gyakran kezét emel a tanúkra.

– És pontosan mit mondott Pearl Wallace-nak?

– Az anyjáról?

– Bármiről! – nyüszített MacGregor.

– Hát megmondtam neki, hol találja Mrs. Kincardine-t!

Ezen a ponton MacGregor abbahagyta a díszőrséget, amelyet eddig olyan készségesen állt, hogy Dover szíve örült volna, ha eléggé ébren lett volna hozzá, hogy észrevegye. Mrs. Shackletont rábírta, hogy nyögje már ki, mit mondott Pearl Wallace-nak, aztán minden további körülményeskedés nélkül kipakolta a rendőrautóból, és átadta a feledésnek. Még arra se volt ideje, hogy előrántsza a flaskáját, mielőtt a távozó rendőrautó kipufogógáza füstfelhőbe borította.

– Méghogy arra a rohadt Man-szigetre? – vakkantotta Dover, és úgy hánykolódott, mint egy partra vetett bálna, miközben a sofőr megszabadult a gátlásaitól, és alaposan beletaposott a pedálba. – Maga viccel, fiam! Na és maga, maga nyavalyás ámokfutó! – Előrehajolt, hogy csattanósat vágjon a sofőr fejére. – Lassítson! Még valami rohadt árokban fogunk kikötni!

A sofőr egy kicsit kevésbé nyomta a pedált.

– Azt hittem, siet, uram – morogta dacosan.

– De nem arra a rohadt Man-szigetre, én aztán nem – vágott vissza Dover, megint egyszer megcsillogtatva ellenállhatatlan humorát. – Ha arra gondolt, hogy odavisz minket, jobb, ha kiveri a fejéből!

Bár tudta, hogy Dovern a vitakozás csak még csökönyösebbé szokta tenni, MacGregor úgy érezte, mégis meg kell próbálnia. A gyilkossági csoport detektívjeitől általában nem várják el a személyes érdekeltséget, de a szabályok ellenére MacGregor furcsa sajnálatot kezdett érezni Pearl Wallace iránt. Rövid élete során nem

volt szegény sem szép, sem boldog, még szerencsés sem. Soha nem kapott igazi lehetőséget az élettől. Annyit csak megtehet érte az ember, gondolta MacGregor, hogy rács mögé juttatja a gyilkosát. És ebben, ígérte meg magának MacGregor, semmi nem fogja meggátolni, még Wilfred Dover detektív-főfelügyelő egetverő lustasága sem.

– Sajnos, nem hiszem, hogy lenne más választásunk, uram!

Dover ronda képet vágott.

– Hát én meg nagyon is azt hiszem, fiacskám!

MacGregor a fogát csikorgatta.

– Ennek, uram, a végére kell járnunk!

Dover is tudott csökönys lenni, ha arról volt szó.

– Nincs egy fikarcnyi bizonyítéka se rá, hogy a lány meggyilkolásának bármi köze lett volna ahhoz, hogy törvénytelen gyerek volt.

– Nézze, uram, az tagadhatatlan tény, hogy közvetlenül a halála előtt Pearl Wallace megpróbálta megkeresni az anyját. Az ő nyomán kell járnunk. Ha ezzel zsákutcába jutunk, mert nem találta meg az anyját... rendben van! Akkor elkezdhetünk máshol keresgélni. De addig...

Igazából az volt a bökkenő, hogy Dover, ellentétben a szép régi dal szövegével, sose szeretett volna kismadárka lenni és repülni. És a hajóutat sem szerette. Mindez együttvéve igen ellenszenvenné tette számára a Man-szigeti kirándulás gondolatát.

Hivatkozni persze, egészen másra hivatkozott:

– Nem rohangálhatunk, mint a veszett nyúl, a világ másik végébe, csak úgy habókra – morogta. – Gondoljon a költségekre! Az adófizetők pénzével is törödnünk kell ezekben a nehéz időkben!

MacGregor ebből egy szót sem vett komolyan.

– Pearl Wallace – mondta türelmesen – azért jött Norrisbridge-be, hogy megkeresse az anyját. Arra gondolt, hogy ebben anyjának a nagynénje, Mrs. Kincardine tudna neki segíteni. Mrs. Kincardine már nem lakik Norrisbridge-ben, de egyik szomszédja, Mrs. Shackleton,

megmondta a lánynak, hogy tíz vagy tizenegy évvel ezelőtt elköltözött a fiához Man-szigetre. Ennyi idő múlva Mrs. Shackleton természetesen nem emlékezett a címre, de nagyjából biztos volt benne, hogy nem Douglasban lakik. Úgy véli, talán inkább Ramseyben. Namármost, ennyi adattal a birtokában Pearl Wallace-nak jó esélye volt rá, hogy megtalálja Mrs. Kincardine-t. Man szigete viszonylag kis hely, és a Kincardine név korántse gyakori. Mindössze azt mondom, uram, hogy nekünk is meg kell próbálnunk.

– Na és, nem szólhatnánk a Man-szigeti rendőrségnek, hogy keressék meg ők? – nyöszörgött Dover.

– Természetesen szólunk nekik, uram, hogy segítsenek megtalálni Mrs. Kincardine-t, de én úgy érzem, hogy beszélünk vele nekünk kell személyesen. – MacGregor dühödten igyekezett találni valamit, ami egy kicsit feldobná Dovert is. – Gondoljon a Pomeroy Kemikáliára, uram!

De a Pomeroy Kemikália már olyan messzire távolodott Dover múltjában, hogy szinte el is felejtette, hogy ki vagy mi legyen az. A méltatlanul felhasznált jelentkezési lap epizódja, úgy látszik, nyomtalanul kitörölte az agyából.

– Vagy pedig – folytatta MacGregor, látván, hogy a Pomeroy Kemikália emlegetése nem hozta meg a kívánt eredményt –, mi lenne, ha én magam átugranék körülnézni, amíg ön itthon, Frenchy Bothamban tovább munkálkodik a nyomozás fővonalán? – MacGregor igen elégedett volt ezzel a megfogalmazással.

Az eredmény villámcsapásszerű volt.

– Mennyi idő az repülővel? – kérdezte Dover, minden aggály nélkül megadva magát a féltékenység zöld szemű szörnyének.

Borítsunk fátylat annak közelebbi részleteire, hogyan sikerült Dóvert Man szigetére juttatni. Elégedjünk meg annyival, hogy MacGregor detektívőrmester, a Brit Légítársaság, egy rendkívül széles látókörű stewardesse, valamint bizonyos – tekintélyes – mennyiségű whisky egyaránt komoly szerepet játszottak az ügyben. Az összes érdekeltek egyetértettek benne, hogy Dóver eufóriás állapota olyan magaslatokra hágott, hogy valószínűleg géperejű jármű nélkül is meg tudta volna tenni az utat, ha egy kicsit megtaszítják.

A Man-szigeti rendőrség, melynek együttműködését részben udvariasságból, részben időmegtakarítás céljából vették igénybe, elvégezte a feladatát, és a keresett Kincardine-okat minden különösebb nehézség nélkül megtalálta. Mrs. Kincardine fiával meg is állapodtak egy időpontban, amikor Dóver és MacGregor beszélhetnek vele. A Man-szigeti rendőrség szívességből még egy autót is bocsátott a Scotland Yardtól érkezett tekintélyes vendégek rendelkezésére.

A fiatal rendőrségi sofőr besegítette az alkohollal töltött Dóvert a hátsó ülésre. Sima képű, ártatlan arcú fiatal gyerkőc volt, meglehetősen védett körülmények között nevelkedett. A főnöke, mivel rendőri körökben hallott már valamit rebesgetni a jó öreg Wilfről, azért választotta a fiút erre a feladatra, hogy lásson valamit az élet árnyékosabb oldalából is, mielőtt úgy istenigazában beindulna a turistaszezon.

Az út a repülőtérrel viszonylag rövid volt, ami nagy szerencse, mivel Dóver nem engedte, hogy kinyissák az autó ablakát, és a fiatal sofőrt komolyan fenyegette a passzív alkoholmérgezés veszélye, pusztán a belélegzés által.

Dover nagy formában volt. Boldogan, hogy szilárd földet érez a feneké alatt, széles gesztusokkal mutogatott a járókelőkre.

– Azt hittem, itt mindenkinek három lába van! – elménckedett nagy vígan. – Na és a macskák! – MacGregorhoz fordult. – Azt hittem, az összes rohadt cicamicájuk farkatlan, az embereknek meg mind három lábuk van, na mit szól?

MacGregor visszalökte Dovern a saját helyére, és igyekezett úgy tenni, mintha nem ismernék egymást.

Mr. Kincardine figyelemreméltóan közepszerű személyiségnek bizonyult. Egy kis vaskereskedést vezetett, és csak úgy tudott megélni, ha módfelett nagyvonalúan viselkedett a profitadó ügyében és más pénzügyi kérdésekben. Hátravitte Dovern és MacGregort egy szobába az üzlet mögé, közben a felesége helyettesítette a boltban. A hölgy alkatilag képtelen volt kettőt meg kettőt összeadni, de mivel a hibákat ritkán követte el a vásárlók javára, Mr. Kincardine nem bánta, ha alkalmanként besegít.

A szoba alig volt több pusztá raktárhelyiségnél, de volt benne két szék meg egy asztal, és Mr. Kincardine úgy gondolta, meg fog felelni. MacGregor, mielőtt a tárgyra tértek volna, gyorsan lenyomta Dovern a masszívabbnak látszó székre.

– Hááát, gondolom, ő az – mondta Mr. Kincardine lekötelezően. Végül is azért jöttek el ilyen messze a szárazföldről, hogy vele találkozzanak.

MacGregor visszanyomta Pearl Wallace fényképét Mr. Kincardine nyirkos kezébe.

– De nem biztos benne?

– Ezek a fiatal hölgyek – mondta Mr. Kincardine bocsánatkérően – mind egyformák, nem gondolja? Hosszú haj és nagy zöld foltok a szemük körül.

– Miért – érdeklődött Dover, akinek sikerült felszínre kapaszkodnia némi kellemetlenkedés céljából –, talán az alakját jobban megnézte, mint az arcát, maga mocskos csirkefogó?

Mr. Kincardine csuklott egyet. A csipás szemű kövér ember éleslátása megrémítette. Isten a megmondhatója, éppen elég baja volt a miatt a másik lány miatt, anélkül is, hogy... Megpróbált MacGregorra mosolyogni:

– Igen, ő az – mondta. – Határozottan.

– Idejött, hogy találkozzon magával?

– Igen.

– Mikor?

– Ó, hát már van pár hete, talán három is. – Mr. Kincardine a falinaptárát nézegette, amely rejtélyes jelekkel volt teleírva. – Tizenegyedike lehetett az, egy keddi nap. – Rámutatott a dátumot körülvevő, nagy kék karikára. – Ez az a nap, amikor az olajat hozzák. Éppen akkor indult vissza a teherautó, amikor az a lány megérkezett. Megkérdezte, hogy beszélhetne-e velem pár szót, úgyhogy mondtam neki, jöjjön föl a nappaliba.

Dover, akinek, úgy látszik, a szexen járt az esze, megint közbevágott:

– Fel a nappaliba, mi?

– Az olaj szaga miatt – magyarázta Mr. Kincardine behízelt mosollyal. – Ez a szoba csak úgy bűzlött tőle. Máskülönb természetesen itt beszéltem volna vele.

– Természetesen – gúnyolódott Dover. – A felesége itthon volt?

– Izé... nem, tulajdonképpen nem volt itthon.

– Nézze meg az ember! – gúnyolódott Dover, bűnösnek találva Mr. Kincardine-t, méghozzá enyhítő körülmények nélkül. – Ez igazán meglep!

– Nyitva hagytam a fenti előszoba ajtaját – hadarta Mr. Kincardine, mert mindenáron be akarta bizonyítani, hogy az illemen nem esett sérelem. – Hátha vevő jön az üzletbe.

De Dover már nem figyelt oda; megint arra kényszerült, hogy belseje szavára figyeljen. Olyan üzeneteket kapott, amelyeket könnyelműség lett volna tudomásul nem venni. Dover tehát megszakította Mr. Kincardine bizonytalan mentegetőzését:

– Hol a toalett?

– Hogy? Ja, a felső szinten. – Mr. Kincardine összeszedte magát. – Megmutatom!

– Ne fáradjon! – Dover sokkal jobban szerette más emberek házát a tulajdonos távollétében fölfedezni. – Megtalálom.

Mr. Kincardine és MacGregor tiszteletteljes csöndben várahoztak, míg Dover felcsörtetett a lépcsőn az üzlet fölötti lakásba. A finnyás MacGregor nem akart többet hallani, az egész undok közjátékot lezártnak tekintette, és folytatta a kérdezősködést.

– Megmondta magának a nevét?

Mr. Kincardine elgondolkodott.

– Nem, nem hinném. Csak azt mondta, hogy ő valami szervezetnek a képviselője, amelyik összeállítja az emberek családfáját, vagy valami ilyesmi, és hogy adnék-e neki némi információt a mi családunkról.

– És maga elhitte?

– Miért ne? Egy kicsit meglepődtem, persze, mert a mi családunk tulajdonképpen nem is olyan különleges. Tudomásom szerint mindkét ágon egyszerű munkásemberek. Tudja, az a lány, hogy is mondjam, nem tűnt túl megnyerőnek. Elég sok tapasztalatot szereztem már az ügynökökkel meg képviselőkkel, meg mit tudom én, mikkel, ennyi idő alatt. Mind akarnak valamit az embertől, tehát igyekeznek elbűvölően viselkedni. És akkor itt van ez a lány, aki megpróbál információt szerezni tőlem ingyen, és ráadásul úgy néz ki, mint aki nemigen szokott mosakodni. És ami meg azt illeti, hogy netán a női fegyverekkel próbálkozott volna... na nem, hát én azért résen voltam.

– Elmondta neki, amit tudni akart?

– Hát nem egészen – mondta Mr. Kincardine. – Tudja, valamit magyarázott, hogy az a társaság vagy egyesület, vagy mi különösen a család anyai ága iránt érdeklődik. Tulajdonképpen arra ment ki az egész, hogy ha beszélhetne az anyámmal, akkor nem is kellene engem fárasztania. Na, akkor meg kellett mondjam neki, hogy az

anyám már négy éve meghalt. Akkor azt kérdezte, tudok-e valamit arról, voltak-e unokahúgai az anyámnak... azaz, hogy vannak-e unokatestvéreim, természetesen. Különösen egy bizonyos Jones... Muriel Jones érdekelte.

MacGregor az elégedettség boldog melegét érezte magában előmleni. Végre, végre – és Dover minden igyekezete ellenére – kezdenek eljutni valahová. A kirakósjátéknak legalább néhány kockája kezd már a helyére kerülni.

– Muriel Jones – mondta bátorítóan. – És valóban van egy unokanővére, akit Muriel Jonesnak hívnak, Mr. Kincardine?

– Nem, nem Jonesnak hívják. Egy Muriel nevű unokanővérem az van, persze. Anyám egyik húgának a lánya. Tudja, én színét se láttam kissrác korunk óta. Bár gondolom, anyám jóval tovább tartotta vele a kapcsolatot.

– És ezt megmondta a lánynak is?

– Igen, megmondtam.

– Na és mit szólt hozzá?

– Hát, egészen elégedettnek látszott. Majdhogynem izgatottnak. Megkérdezte, meg tudnám-e mondani ennek az unokanővéremnek a címét, hogy felvegye vele a kapcsolatot.

– Na és megmondta?

– Nem. – Mr. Kincardine a fejét rázta. – Hát tulajdonképpen nincs is meg nekem a címe, de akkor már kezdtem egy csöppet gyanakodni is. Már úgy értem, tulajdonképpen bármit akarhatott, vagy nem? Adósságok, adócsalás...

– Tehát mit csinált?

– Azt mondtam a lánynak, hogy nem tudom az unokanővérem címét, de talán kapcsolatba tudok kerülni vele. Ha ő... mármint az a lány... küld nekem egy szabályszerű levelet a cégétől, meg fogok tenni minden tőlem telhetőt, hogy továbbítsam az unokanővéremnek, aki aztán vagy válaszol, vagy nem, ahogy neki tetszik. Úgy gondoltam, ez a probléma megoldásának a legkielégítőbb módja.

– Nagyon szakavatott megoldás! – helyeselt MacGregor. – Na és a lány... Pearl Wallace... őneki is tetszett a javaslat?

Mr. Kincardine bűnbánóan vigyorgott.

– Hát nem kifejezetten. Kissé ideges lett, és meglehetősen agresszív. Valami fantasztikus történetet adott elő, hogy ez az ő nagy esélye, hogy ez az ő első igazi megbízása a cégétől, és a megbízó valami gazdag amerikai, aki gyors eredményeket akar, és nincs ideje az egész bürokratikus utat végigjárni, nem mondhatnám-e meg egyszerűen neki, hogyan léphetne érintkezésbe az unokanővéremmel, Muriellel, még ha nem is adom meg a pontos címet.

– És magát végül is meghatotta a könyörgése, igaz? – MacGregor hallotta valahol, hogy némelyik férfi alkatilag képtelen bármit is megtagadni egy fiatal nőtől. Neki ugyan az volt a magánvéleménye, hogy ő Pearl Wallace-nak nagyon könnyen ellen tudott volna állni, de talán Mr. Kincardine-nak más az ízlése.

– Nem, ami azt illeti, nem. – Mr. Kincardine vigyorgott, és ravasz oldalpillantást vetett MacGregorra.

– Nem állítom, hogy nem érhettünk volna el valamilyen kölcsönösen kielégítő megállapodást, ha lett volna rá idő – vallotta be. – Mivel a feleségem nem volt otthon, Murielnek pedig végtére is nem tartozom semmivel... Az a kölyök nem volt éppen csúnya, és fiatal volt. Na de hát... – Mr. Kincardine mélyet sóhajtott – az ember tervez, ugye...

– Mi történt?

– Hát nem megszólalt az az átkozott bolti csengő! – mondta Mr. Kincardine mérgesen. – Le kellett mennem. A szememet is kilopják, ha nem vagyok résen... Talán öt percig voltam távol. Mire visszaértem, a lány meglépett. Elpárolgott. Elhúzta a csíkot.

MacGregor erősen Mr. Kincardine szeme közé nézett.

– Csak úgy egyszerűen eltűnt? – kérdezte.

– Hát nem csak úgy egyszerűen – mondta Mr. Kincardine kelleetlenül, és lehalkította a hangját. – Ötven fontot is magával vitt.

– Ötven fontot?

– Az íróasztalomról, a pénzesdobozból. Merthogy ott tartom, a biztonság kedvéért, a fene essen bele! – tette hozzá keserűen.

MacGregor bosszankodott. Amikor együttműködést kért a helyi rendőrségtől, biztosra vette, hogy meg is fogja kapni. Mr. Kincardine-t elég gyorsan megtalálták, ez igaz. De miért nem említették neki ezt a lopást is? Ez komoly hanyagság volt a részükről, hacsak nem...

Mr. Kincardine, aki egy lánán üldögélt, nyugtalanul fészkelődött.

– Nem, nem jelentettem a rendőrségnek – suttogta. – Mégse sodorhattam bajba azt a lányt...

MacGregor kérdően felvonta a szemöldökét.

Mr. Kincardine úgy döntött, legjobb az egyenes út.

– Csak egy kis zsebpénz volt, amit eldugtam az adószedők elől – sziszegte. – Ha jelentem a rendőrségnek, több bajt okozott volna, mint amennyit ér. – Sikerült boldogtalanul elmosolyodnia. – Különbén is, mit ér manapság ötven font? Kétszer ha megvacsorázhat belőle az ember, hát nem?

MacGregort jobban érdekelte Pearl Wallace sorsa, mint Mr. Kincardine pénzügyi disznóságai.

– És nem is sejti, miért tűnt el a lány olyan hirtelen?

– Szerintem azért, mert megszerezte, amiért jött: a pénzt.

– Tehát az az egész mese a családfáról és a rokona címéről... gondolja, hogy ez az egész csak része volt a szélhámosságnak?

Mr. Kincardine megvonta a vállát.

– Mi tagadás, ez nem hangzik túl valószínűen. Ahhoz nagyon bonyolult. De milyen más magyarázat marad? Ha tényleg kapcsolatba akart kerülni Muriellel, akkor kitartott volna, amíg visszajövők, nem?

– Hacsak nem sikerült megtalálnia saját magának az adatokat, amikre szüksége volt – mondta MacGregor. – Amíg maga az üzletben tartózkodott. Nyilvánvalóan kikutatta az íróasztalát.

– De hát mondtam már magának – tiltakozott Mr. Kincardine –, hogy nincs meg nekem Muriel címe.

– Akkor kell lennie valami másnak – mondta MacGregor.

– De nincsen! Holtbiztos, hogy nincsen! – Mr. Kincardine sziklaszilárd volt. Aztán hirtelen megváltozott az arca. – Hacsak nem...

Ezenközben Dover detektív-főfelügyelő, meglehetősen hosszan, eleget tett a természet követelésének Kincardine-ék kék-arany fürdőszobájában. Mint ahogy az egy vaskereskedőhöz illik, a helyiség tele volt mindenféle költséges és praktikus mütyürökkel, legtöbbször biztonságosan a falhoz erősítették. Dover szórakozottan zsebre vágott egy darab szappant, mivel az elemelhető volt, aztán elindult felkutatni a lakás többi részét.

A hall volt az első helyiség, és eléggé ígéretesnek látszott. Dover tehát bement, korához, súlyához és egész esetlenségéhez képest figyelemre méltó óvatossággal mozogva. Természetesen méltatlan gyanúsítás lenne azt állítani, hogy Dover el akart volna lopni bármit is – ó, dehogya! Mindössze arról volt szó, hogy ha rendőr látogatja meg őket, a pillanat okozta stressz hatására, az emberek néha egyszerűen megfélemlenek a vendégszeretet legalapvetőbb követelményeiről. Valahogy kimegy a fejükből. Ilyen körülmények között az embernek úgyszólván kötelessége, hogy maga gondoskodik magáról.

Egy Dovernél kevesebb tapasztalattal rendelkező, kisebb formátumú detektív is hamarosan rájött volna, hogy Kincardine-ék nem dohányoznak. A fukar népség még a látogatók számára sem tartott otthon cigarettát. A kandallópárkányon levő süteményes doboz is mindössze két darab vajaskekszet tartalmazott, és ráadásul mindkettő száraz volt. Dover mogorván átkacsázott a szobán, hogy az íróasztalra is vessen egy pillantást, és ez volt az a pillanat, amikor észrevette a fényképet. Talán nem is annyira a fényképet, mint inkább a keretét: ezüstből volt, és rendkívül könnyen mozdíthatónak látszott.

Sőt, javította ki magát Dover, ahogy közelebről szemügyre vette, rendkívül zsebre tehetőnek is, ami azt illeti. Szórakozottan eltöprengett rajta, mennyit adnának egy ilyen kis ezüstkeretért manapság a szabadpiacon. Nem eleget ahhoz, döntött végül is szomorúan, hogy kockára tegye érte a nyugdíját. Ahogy visszatette a fényképet az íróasztalra, hirtelen a tudatára ébredt, mit is néz tulajdonképpen. Egy meglehetősen merev beállításban lefényképezett fiatal nő arcképét. A frizura természetesen más volt, az arcfestés régi divatú, és húszévesnyi élet nyoma is hiányzott az arcról, de Dover azért tudta, ki az. De még mennyire tudta! Ezt az arcot ő látta az elmúlt néhány napban. Olyannyira, hogy még emlékszik is rá. De hiszen ez... a ménkübe... ez az a Hogyishívják!

Lelkesedésében és izgalmában szinte magánkívül, Dover elolvasta a dedikálást. Nagy, merész betűkkel volt a fénykép aljára firkálva: „A drága Flo néninek, sok szeretettel, Muriel”.

Dover visszalökte a fényképet az asztalra, aztán lezúdult a lépcsőn, körülbelül annyi méltósággal és mértéktartással, mint egy üzekedő elefánt. Betört a kis hátsó helyiségbe, ahol MacGregor és az icipicit tisztességtelen, icipicit kéjenc Mr. Kincardine beszélgetése épp csúcspontjához közelgett.

Mint arra a figyelmes olvasó bizonytalán emlékszik, ihlet és hirtelen visszaemlékezés tört rá Mr. Kincardine-ra. Rájött, hogy valóban van valami fenn a hallban, ami kapcsolatban áll Muriel unokahúgával, és amit a halott lány talán meglátott. Éppen készült felfedni a dolgot MacGregornak, amikor Dover megérkezett.

– Jöjjön! – üvöltötte Dover, akkora sietségben, hogy még csak le sem ült.

MacGregor feltápászkodott, de ekkorra már jeges aggodalom szorította össze a szívét.

– Hova menjek, uram? – kérdezte.

Dover kifelé tartott.

– Vissza a civilizációba, fiacskám! – üvöltött hátra a válla fölött. – Az ügyet megoldottam! Semmi értelme továbbra is ebben a porfészekben vesztegetni az időt!

MacGregor úgy érezte, minden elfeketedik a szeme előtt. Az, hogy legrosszabb félelmei beigazolódnak, már sok volt neki. Lehetséges, hogy Dover, a vén bolond, valóban megoldotta az ügyet? MacGregor szívesebben látta volna, ha egy tucat gyilkos szabadlábon sétálgat, mintha... Na nem! MacGregor összeszedte magát. Ilyen felforgató eszméket ő még gondolatban sem engedhet meg magának.

Felkapva a jegyzetfüzetét, MacGregor átrohant a Man-sziget egyik legérdekesebb vasáru-kollekcióján, és láthatta, amint Dover bekászáldik a rendőrautóba. Volt ugyan egy kis késedelem, mivel a fiatal sofőr nem tudta, hogy Dover soha nem nyit ki saját maga egyetlen ajtót sem, ha van ott valami alárendelt személy, aki ezt megtegye helyette. A fiatal sofőr azóta már sokkal okosabb.

– Uram! – MacGregor odébb lökte a sofőrt, mielőtt az becsukhatta volna az ajtót. – Most nem mehetünk el innen, uram! Még nem fejeztem be Mr. Kincardine kikérdezését!

– Irtó ciki – mondta Dover, aki rengeteg amerikai krimit látott a tévében.

– Nem értett meg, uram! – MacGregor kis híján térdre borult. – Mialatt itt járt, Pearl Wallace-nak találnia kellett valamit, amiből megtudta, hol keresse az anyját. Ezért tűnt el, meg se várva, hogy Mr. Kincardine visszatérjen.

Dover úgy vigyorgott, mint egy különlegesen rosszindulatú fakutya.

MacGregor visszafojtotta dühös könnyeit.

– Mr. Kincardine éppen megmondani készült, mi volt az, uram!

– Na ne mondja! – felelte Dover, még mindig vigyorogva.

– Csak öt percre, uram! Kérem!

Dover kényelmesen hátradőlt.

– Szálljon be csak, fiacskám! – mondta. – Ez az ügy egyszer és mindenkorra meg van oldva.

MacGregor az órájára pillantott.

– Még óráink vannak a repülő indulásáig, uram. Gondolom, ezalatt...

Dover apró gombszemei megvetően bámultak keménykalapja karimája alól.

– Csak van egy bár azon a rohadt repülőtéren, mit gondol?

MacGregor egy utolsó erőfeszítést tett.

– Mi lenne, ha én még maradnék pár percig, uram... csak azért, hogy kiszedjek egy szabályszerű vallomást Mr. Kincardine-ból, és elvarrjam azt a néhány maradék szálát? Aztán foghatnék egy taxit, és találkozhatnánk a repülőtéren.

Dover szinte szánakozó szemekkel méregette MacGregort. A fiúnak valami baj lehet a fejével, ha azt hiszi, hogy egy ilyen trükk beválhat.

– Szálljon csak be, fiacskám! – mordult rá újra. – És csukja be maga után az ajtót, mert nagy itt a huzat!

17

Most, hogy végre abban a helyzetben volt, hogy mocskos kezét Pearl Wallace gyilkosának vonakodó vállára teheti, Dover elhatározta, hogy a lehető legnagyobb feneket keríti a dolognak. Olyan ritkán esett meg vele, hogy sikeresen a végére járt egy ügynek, hogy úgy döntött: mindenkinek tudnia kell róla. Elvárta, hogy Frenchy Botham a rendkívül fontos személyiségeknek kijáró fogadtatásban részesítse: piros szőnyeg, tévékamerák, rezesbanda, üdvözlő beszédek és motoros kíséret. MacGregor korántsem irigylésre méltó feladata volt, hogy ezt a fenséges fogadtatást

megszervezze a Ronaldsway-repülőtér nyilvános telefonfülkéjéből, míg Dover a koktélbárban tartott udvart.

MacGregor nyúzottan furakodott keresztül a hódolók tömegén, és érkezésével megszakított egy érdekesítő történetet arról, hogyan tartóztatott le Dover saját kezűleg (és fegyvertelenül) egy középsúlyú birkózóbajnokot, aki a Sohóban kezdett ámokfutásba, kezében egy húsívágó bárdal.

– Úgy van, sajnós, ahogy vártam, uram! – mondta, iróniáját a bár füsttel és whiskyszaggal teli levegőjére pazarolva. – A főnökség nem hajlandó letartóztatási parancsot kiadni a letartóztatandó személy neve nélkül. Persze, ha megmondaná, kiről van szó, uram, akkor azonnal megkaphatnánk a letartóztatási parancsot.

Dover agyát ennyire azért még nem tompította el a potya ivászat.

– Az a Hogyishívják azért ott lesz, ugye?

MacGregor bólintott.

– Walters felügyelő valóban ott lesz, uram. Most beszéltem vele személyesen. – MacGregor megpróbált némi vigasztalást meríteni abból a tudatból, hogy végre sikerült belevernie Dover kemény koponyájába, hogy a tulajdonképpen letartóztatást csak a helyi rendőrség egy tagja hajthatja végre. Dover ennek korábban szemlátomást nem volt tudatában, és arra számított, hogy személyesen ő fogja megbilincselni a gyilkost. Nem volt elragadtatva, amikor közölték vele, hogy a pillanat dicsősége Walters felügyelőt illeti. – És megrendeltem a vacsorát is, uram, a Nevető Kutyában, a letartóztatás utánra. Ezt azonnal felfogta Dover.

– Utánraaa?

– Van étkezőkocsi a vonaton, uram. Gondoltam, útközben ehetnék valamit, aztán...

– Igen, igen! Ez az! – Dover már nagyon kíváncszott vissza bőkezű cimborái közé, hogy befejezze merész és nemes tetteinek megéneklését.

– Mi van még?

MacGregor a listájára nézett.

– Kocsi Chapminsterben... a helyi tévések értesítve... helyi újságok értesítve... – Felnézett. – Csak az a bökkenő, uram, hogy késő lesz, mire Frenchy Bothamba érünk. Nem lenne jobb holnap reggelig elhalasztani az egész dolgot? Addig megfigyelés alatt tarthatnánk a gyanúsítottat, és...

– Szívódjon föl, fiacskám! – mondta Dover, és visszatért a MacGregorénál hiszékenyebb fülek szórakoztatásához.

Valóban meglehetősen késő volt már, mire az Angol Államvasutak kibocsátotta magából Dovert és MacGregort Chapminsterben. Walters felügyelő türelmesen várakozott az autóval. Kellemetlenül érintette a hír, hogy az „ő” gyilkosságát már megoldották, mégpedig Man szigetén, de úgy döntött, nem ébreszt hiú reményeket a főnökében addig, amíg az egész dolog nincs biztosan lezárva. Walters felügyelő valahogy nem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy Dover főfelügyelő valóban az a kövér, lusta, tökkelütött alak, akinek látszik. Ezért nehezen tudta elképzelni róla, hogy képes bármit is rendesen végrehajtani, és Walters felügyelő, eléggé ostoba módon, úgy döntött, nem keveri bele a felettesét a dologba, amíg nem teljesen biztos a végeredményben.

Ha Walters felügyelő netán valamilyen bajtársias szellemű vizontlátásban reménykedett, akkor szomorú kiábrándulásban lehetett része. A Scotland Yard két embere fáradt és megviselt volt az utazástól. És ráadásul egyiküknek a vonatút szemmel láthatólag a gyomrára ment. Amikor Dover végül is előkerült a chapminsteri állomás „Urak” feliratú helyiségéből, a rendőrautó elindult Frenchy Botham felé.

Az út első része várakozó hangulatban telt. Végül is Walters felügyelő kénytelen volt feltenni a kérdést:

– Hová megyünk Frenchy Bothamban, uram?

– A Grove-ba – dörmögte Dover.

– És ott melyik házba, uram? – Walters felügyelő több reménnyel vetette ki a csaltit, mint korábban MacGregor, de éppoly eredménytelenül.

– Hogyisne – mondta Dover, aki olyan sokáig akarta halogatni megdicsőülése pillanatát, ameddig csak lehetett. – Mondja a sofőrnek, hogy álljon meg az utca végén, onnét gyalog megyünk.

És bizony gyalog mentek; lépteiket csak a hold bizonytalan, valamint Walters felügyelő zseblámpájának némileg erősebb fénye világította meg.

– Ez a Lilac View, uram – mondta Walters felügyelő, és megvilágította zseblámpájával a kapuoszlopot és a kavicsos feljáró egy kis darabját. – Mr. de la Poche háza. Alig hinném, hogy itt találjuk meg annak a Wallace lánynak az anyját... hiszen tudja, uram, aggrigény meg minden...

– Sose tudhatja az ember manapság – dörmögte Dover, aki sajtó lábával volt elfoglalva, és nem volt kedve társalogni. – Ebben ki lakik?

– Ez a Fairacre, uram! – Walters felügyelő zseblámpáját egy hortenziaágyásra irányította, és a kis díszkíséret bizonytalanul elmozdult ebbe az új irányba. – Tudja, uram, itt lakik az a bankigazgató... Mr. Talbot. Ő meg a felesége, akik azokkal a spiritiszta marhaságokkal foglalkoznak. Mrs. Talbot lenne az, akit keres?

Walters felügyelő kérdően elhallgatott, de Dover nehézkesen továbbcammogott.

Walters felügyelő, mivel emlékezett a Meggyalázott Keménykalap Históriajára, MacGregorra hagyta a megtiszteltetést, hogy bemutassa a következő házat. Végül is az őrmester épp annyit tudott a Grove lakosairól, mint bárki más. És MacGregor valóban a lehető legnagyobb tapintattal ébresztgette Dover szunnyadó memóriáját.

– Az Otterly House, uram. Az a fiatal pár, Peter és Maddie Bones... akiknek az a francia gyereklányuk van, meg három kis... izé... gyerekük, mint talán emlékszik rá...

– Mi az hogy emlékszem – morogta Dover sötéten. – A mocskos kis disznó...

– Tudja, uram, Bonesék azok, akiknél a férfi főnöke meg a felesége volt vendégségben, és...

– Hol marad a tévé? – követelőzött hirtelen Dover.

– És az újságírók? – Megfordult és rátámadt Walters felügyelőre.
– Azt hittem, gondoskodik egy kis nyilvánosságról.

Walters felügyelő megvédte az ártatlanokat.

– MacGregor őrmester valóban szólt nekem, uram, de sajnos, ez ellentétben áll az érvényben lévő szabályokkal. Ellenőriztem. A rendőrfőnök szemlátomást azt szereti, ha a nyomozás és főként a letartóztatás lehető legnagyobb diszkrécióval történik. Úgy ennyi védelemre joguk van az érdekelt személyeknek.

– A ménkübe – mondta Dover mélységesen undorodó hangszállal.
– Maga aztán rendes havernek bizonyult, mondhatom! Hát nem tudta volna suba alatt értesíteni őket? Én magam megtettem volna, ha tudom, hogy maga ilyen beijedt! Na, hol a nyavalyában vagyunk?

Miután ez a hirtelen témaváltoztatás zavarba hozta, Walters felügyelő zseblámpája először nem találta a célt. Aztán a felügyelő összeszedte magát. – Igen, ez az Ilfracombe, uram. Ahol Mrs. Esmond Gough lakik, a nyugállományú tábornok férjével. Talán emlékszik rá, ő alapította a „Női Egyenjogúságért az Egyházban” Egyesületet. Azt akarja, hogy a nőket is, pappá lehessen szentelni.

– Inkább a fejét kellene megvizsgáltatnia! – morgott Dover. – A hülye tyúk!

MacGregor az agg mesterdetektív mögött botladozva a sötétben, örületes tempóban próbált gondolkodni. Akkor már csak Miss Charlotte Henty-Harris marad... De hát ő nyilván túl öreg ahhoz, hogy Pearl Wallace anyja legyen! Semmi kétség, biológiailag lehetséges – MacGregor gyors fejszámolást végzett –, igen, éppen hogy. De hát a rejtélyes Miss Jonest mindenki fiatal nőként emlegette. Miss Henty-Harris pedig már tizennyolc évvel ezelőtt is jól benne járhatott a negyvenes éveiben. MacGregornak libabőrös lett a háta. Lehetséges, hogy a rejtélyes Miss Jones csak csapdának volt szánva? Megtévesztésnek? Pearl Wallace anyja talán valaki egészen

más? És ha igen, hogy az ördögbe sikerült Dovernek kibogoznia a bonyodalmakat?

– Jaj, elnézést, uram! – MacGregor beleütközött Doverbe, aki lecövekelt az úton, hogy meghallgassa Walters felügyelő végső szónoklatát.

– Nana! – visította Dover, aki minden fizikai kontaktust MacGregorral a lehető legnagyobb gyanúval fogadott. – Vigye innét a kezét, fiacskám!

A sötétség jóságosan elfedte MacGregor pirulását.

– És itt találta meg Miss Henty-Harris a holttestet, uram – fejezte be Walters felügyelő tétován. Rávilágított a zseblámpával a végzetes élősvényre a nyitott kapu mögött. Walters felügyelő el nem tudta képzelni, mi folyik e között a két Scotland Yard-i között, de az volt a véleménye, hogy minél előbb takarodik vissza mind a kettő Londonba, annál jobb az összes érdekelt félnek. – Bemegyünk, uram? Ég a villany a kertre néző szobában; úgy látszik, Miss Henty-Harris még fenn van.

– Bemenni? – A zseblámpa fényében Dover tésztaképe még a szokásosnál is bambábnak tűnt. – Mi a fenének?

– Izé... hát akkor nem Miss Henty-Harrist akarja vádolni a gyilkossággal, uram?

– Magának elment az esze, vagy micsoda? – érdeklődött Dover, sértő együttérzéssel. – Tökfej, nem azt a nőt keresem, hanem a másikat!

– Hogyan, uram?

– A hogyishívjákot! – magyarázta Dover növekvő kétségbeeséssel. – Azt a hülye tyúkot, amelyik karingben akar rohangálni!

– Mrs. Esmond Gough-ot, uram? – MacGregor jutott először szóhoz. – Ő ölte meg Pearl Wallace-t? Biztos ebben?

– Naná hogy biztos vagyok! – förmedt rá Dover. – Na, mozduljanak már meg! Nem akarok egész éjszaka itt ácsorogni és

locsonni. Még nem is vacsoráltam! – És így szólván, szilárdan és határozottan menetelni kezdett az ellenkező irányba.

Dover és Mrs. Esmond Gough nagy találkozására némi csalódást keltett. Mrs. Esmond Gough-ot nyilvánvalóan zavarba hozta, hogy holmi férfiember képes volt kinyomozni kapcsolatát a halott lánnyal, Dover pedig, akit egyáltalán nem hozott zavarba, ha az igazsággal gyöngé és védtelen nőkre kellett lesújtania, sőt egyenesen örült neki, mélységes dühöt és csalódottságot érzett, hogy kiszemelt áldozata meg se próbál küzdeni. Gough tábornok szemlátomást kővé vált ijedtében, és Walters felügyelő kimerülten azon töprengett, mi a csodáért tartott ez ilyen sokáig.

Legjobban természetesen MacGregor őrmester szenvedett, és minden gyakorlatára és fegyelmezettségére szüksége volt, hogy ne adja át magát egy hisztériás rohamnak, amikor kiderült, hogy Dover, a Végzet valamiféle szeszélye folytán valóban elejtette a vadat. Bevezető kijelentése – amely egy mély karosszékéből hangzott el, ahol kinyújtott lábbal üldögélt Gough-ék nappalijában a tűz mellett – rögtön a céltábla közepébe talált.

– Man szigetéről jövök! – Dover mindössze ennyit mondott, és ez elég is volt.

Mrs. Esmond Gough nemes arca kővé dermedt.

– Hát ezt kapja az ember – mondta keserűen, bele a semmibe –, ha a jó szívére hallgat. A fene! – dühösen Doverre nézett. – Az a fénykép volt az, ugye?

Dover bólintott, és MacGregor azon töprengett, meg merje-e kérdezni, miféle fényképről beszélnek. Végül is az ő kötelessége, hogy lejegyezze a kihallgatást, és ha nem érti, miről beszélnek...

– Gondoltam – mondta Mrs. Esmond Gough, mereven biccentve. – A jó öreg Flo néni! Nem kellett volna olyan bolondnak lennem, hogy fényképet küldjek neki, de kedves volt hozzám, és tudtam, hogy ő aztán a sírig megőrzi a titkomat.

– Azt a titkot, hogy törvénytelen gyermeket szült? – kérdezte MacGregor, megkockáztatva, hogy magára vonja Dover dühét, de mindenképpen tisztán akarta látni a tényeket.

– Hát persze – Mrs. Esmond Gough úgy nézett MacGregorra, mintha most hozta volna be a macska a szemétből. – Jó, jó, tudom, hogy manapság senki sem törődik az ilyesmivel, de húsz évvel ezelőtt még egészen másképp festett az ügy. Különösen az én koromban és helyzetemben. Huszonhat éves voltam, tudja, egyetemet végeztem... nem az a fajta lány, akinek az ilyen „hibát” könnyen elnézik. Az apám rangon alul házasodott, ami azzal az eredménnyel járt, hogy anyám társadalmilag és pénzügyileg sokkal jobb helyzetben volt, mint a családjának többi tagja. Sohasem szakította meg velük a kapcsolatot, de az érintkezés elég rapszodikus volt. Amikor észrevettem, hogy terhes vagyok, csak egy dolgot tehettem: el kellett rejtőznöm valahol, amíg megszülöm a gyereket, és aztán örökbe kellett adnom. Nem sok kedvem volt illegálisan elvetetni, és ráadásul fogalmam sem volt róla, hogy kell az ilyesmit elintézni. Flo néni csodálatosan viselkedett. Megengedte, hogy nála lakjam, megszervezett mindent, és tudtam, hogy benne megbízhatok, ő tartani fogja a száját. Még azt is lenyelte, hogy álnevet használtam. Így visszagondolva, valami ötletesebbet is kitalálhattam volna, mint ezt a Jones nevet, de akkor jónak tűnt.

MacGregor képtelen volt elhinni, hogy Dover tényleg elszundikált kényelmes székében, de a szeme csukva volt, a lélegzete gyanúsán szabályos.

– Tehát hazudott, amikor azt állította, hogy nem lehet gyereke?

– Természetesen – válaszolta Mrs. Esmond Gough szemrebbenés nélkül –, hamis nyomra akartam terelni magukat.

– A gyermek pedig, akit megszült, Pearl Wallace volt, a meggyilkolt lány?

– Feltehetőleg. – Mrs. Esmond Gough hangja körülbelül olyan elutasító volt, mintha egy pimasz cseléd tolkodását kérte volna ki

magának. – Mindenesetre valóban leánygyermeket szültem. Miss Wallace biztos volt benne, hogy én vagyok az anyja.

– Meglátogatta magát akkor szerda este?

Mrs. Esmond Gough bólintott.

– Megkerülte a házat, és a hátsó ajtón jött be. Az a fajta volt... Mint már mondtam maguknak, éppen a konyhában festettem a plakátokat a nagygyűlésünkre.

– Behívta?

– Természetesen. Nemigen volt más választásom. Valami ocsmány idő volt aznap este, és különben is, azt hittem, segíteni jött, egy új tag, vagy ilyesmi. Annak a fényképnek a nyomán talált meg. Tudja, annak a nyomán, amit Flo néninek küldtem, amikor kezdtem nevet szerezni magamnak a munkámmal. Ki hitte volna, hogy szegény öregasszony ennyi ideig megőrizte... vagy hogy az az undok fia nem dobta ki, amikor a néni meghalt.

Dover megmoccant a székén.

– Maga a család dicsősége – mondta álmosan. – Közismert név. Gondolom, azért tartotta meg. És különben is – tette hozzá, állkapocs-ficamító ásításainak egyikétől kísérvé, ezüstkeretben van.

– Ha nem lennék közismert – jegyezte meg Mrs. Esmond gögösen –, az a lány sose talált volna meg... és maguk sem! Mert megismert, értik, pedig az a fénykép már ezeréves volt. Tudta, hogy az anyja keresztnéve Muriel volt, ezt megmondták neki annál az örökbefogadási társaságnál vagy micsodánál, és amint elolvasta az aláírásomat, már könnyű dolga volt. Rájött, hogy Mrs. Esmond Gough az anyja.

– Hogy találta meg magát? – kérdezte MacGregor kíváncsian. – Úgy látszik, Man szigetéről egyenesen idejött.

– Volt rólam egy cikk a *Buttons and Beaux*-ban, tudja, abban a rémes tinédzsermagazinban... rém szemét lap, de hihetetlenül jól fizetnek. Sajnos, megemlítették, hogy Chapminster közelében lakom. Az isten tudja, hogy egy ilyen képtelen adat hogy ragadhatott meg annak a lánynak a fejében, de megragadt. Ilyen az én szerencsém...

Amint egyszer eljutott Chapminster-be, ott már, gondolom, nem volt nehéz megszerezni a címemet.

– Megnézte a telefonkönyvben – mondta MacGregor. Lapozott a jegyzetfüzetében. – Megmondta, miért akarta mindenáron megtalálni magát?

Mrs. Esmond Gough szemöldöke sértődötten a magasba szökkent.

– Pénzt akart! Azzal fenyegetett, hogy megszarol! Teljességgel felháborító volt! Már az is elég szörnyű lett volna, ha érzelmi okokból akart volna megtalálni... na de készpénzért? Ez már igazán megbocsáthatatlan volt!

– Megmondta, mennyit akar? – kérdezte MacGregor. Úgy vélte, Mrs. Esmond Gough-nak helyén van az esze, és kezdi kiépíteni a saját védelmét. Az angol bíróságok híresek róla, hogy nem kedvelik a zsarolókat.

– Nem adtam meg neki a lehetőséget! – Mrs. Esmond Gough büszkén kihúzta magát. – Türelmesen végighallgattam, amit összehordott róla, hogy milyen nehéz élete volt a nevelőszüleinél, és hogy soha nem volt semmi esélye, és hogy teherbe esett, és mindenről én tehetek, mert miért löktem el magamtól. Szóval, mindezt végighallgattam, de amikor elkezdett arról beszélni, mennyit fizetnének az újságok, ha mindezt elmondaná nekik, akkor, attól félek, teljesen kijöttem a sodromból.

– És megölte?

Mrs. Esmond Gough nem is figyelt a közbeszólásra.

– Az a kis kurva teljesen tönkre akart tenni. Jó, az egyház manapság nagyon progresszív meg széles látókörű, de azért abban az egyben biztos lehet az ember, hogy az első nő, akit az anglikán egyház pappá szentel, nem egy törvénytelen gyerek anyja lesz. Minden munkám veszendőbe ment volna! Éveken át csak gyűlések meg demonstrációk, meg interjúk, meg tiltakozás!... És mennyit utaztam! És mennyit kellett szervezni... És mit össze kellett hízelegni, és erőszakoskodni, és tolakodni, és zsarolni! És az a folytonos gúnyolódás, az állandó sértések! – Mély, szinte zokogó

lélegzetet vett. – Hát csak nem hagyhattam, hogy egy tolakodó, szemtelen, hülye kis csitri ezt elvegye tőlem!

– Azt hittem, meg akarta zsarolni magát! – Walters felügyelő nem volt hozzászokva, hogy ilyen alkalmakkor ő legyen a másodhegedűs, különben is neki magának is volt néhány kérdése. – Megfenyegette, hogy mindent nyilvánosságra hoz, ha maga nem fizet, igaz? Nos, asszonyom, magának a kezében volt a megoldás. Mindössze annyit kellett volna tennie, hogy értesít minket. Mi megvédtük volna... és ráadásul biztosítottuk volna, hogy névtelenül szerepeljen az ügyben.

Mrs. Esmond Gough hidegen végigmérte Walters felügyelőt.

– Maguk énnékem, jóember – sújtotta porba a derék felügyelőt –, semmiféle névtelenséget nem biztosíthattak volna. Az én nevem fogalom, és az arcomat ismeri az egész ország. Az a megoldás, amit maga javasol, hogy a rendőrséghez kellett volna fordulnom, szóba se jöhetett. Egyszerűen túl híres vagyok. És különben is, még ha engedek is neki, az sem használt volna semmit. Az a lány elárult volna. Láttam az arcán. A világon semmi nem akadályozta volna meg benne.

MacGregor felsóhajtott. Időnként kissé elege volt azokból a gyilkosokból, akik azt bizonygatták, hogy nem volt más választásuk.

Mrs. Esmond Gough tovább szavalt; hangja és viselkedése egy tragédia királynőjére emlékeztetett.

– Bosszút akart állni! Bosszút rajtam, a fiúján, a társadalmon, az egész világon! – Kissé kiesett a szerepéből. – Az a kis cafat mindenáron el akart engem árulni. Különben is, honnan vettem volna a pénzt? Nem vagyok gazdag. Mindent, amit keresek, rögtön az Ügyre fordítok.

Dover kezdett éhes lenni. A vonaton elköltött vacsora hihetetlenül drága volt ugyan, de nem túl laktató. Gyomra, vágyakozva a Nevető Kutyaiban várakozó kiadós vacsora után, egészen hangosan kezdett morgólni.

– Tehát – szólt közbe, azt remélve, hogy ezzel sietteti a dolgokat – , kinyírta, mi?

Mrs. Esmond Gough kihúzta magát. A szép szemek villámokat lövelltek, a nemes kebel hullámozott.

– Természetesen nem nyírtam ki! – felelte sértődötten. – Hogy ilyesmit tegyek, nemcsak meggyőződése, hanem ösztöneim ellen is lett volna! Az a lány végtére mégiscsak az én húsom és vérem volt. Nem, amint rájöttem, hogy pontosan mit is akar, azonnal szoltam a férjemnek. És ő aztán megölte. Sajnálom, Esmond – fordult a tábornokhoz, aki szemlátomást nem is értette, mi történik vele –, de megállapodtunk benne, hogy az én hivatásom az első. Tudod, hogy most kedden lesz a Vallásos Asszonyok menete, szombaton pedig elégetjük a pápa képmását, úgyhogy igazán nem engedhetem meg magamnak, hogy most vizsgálati fogságban üljek. Ha megoldható lenne, hogy óvadék ellenében szabadlábra kerüljek, az persze egészen más lenne, de ha az embert gyilkossággal vádolják, akkor ilyesmiről szó sem lehet. Akárhogy is, drágám – és bátorítóan a férjére mosolygott –, az igazság előbb-utóbb mindig kiderül, és tulajdonképpen sokkal jobb, ha már ebben a fázisban tisztázódik a te szereped, mintha csak a tárgyaláson. Tudod, az hónapokba is beletelhet.

MacGregor már jó ideje igyekezett közbeszólni. Te jó isten, a letartóztatás előtt álló személyt a jogaira is figyelmeztetni kell, és tömérdek hivatalos dolgot kell még lebonyolítani.

Mrs. Gough-ba azonban nem lehetett belefójtani a szót. Felemelt kezével csendre intette, és nekilátott, hogy tömören ismertesse a gyilkosságot saját szemszögéből.

– A férjem, amikor hívtam, bejött a konyhába, én meg elmagyaráztam neki, miféle kátyúba kerültünk. Megpróbált beszélni a lány fejével, de csak szemtelenséget és gorombaságot kapott a jó szándékáért. Miután így felingerelte, Esmond megragadta az első keze ügyébe eső súlyos tárgyat, történetesen egy villanyvasaló volt, és néhányszor erősen fejbe vágta a lányt. Nem, nem, szívem – a tábornokon látszott, hogy nagyon szeretne ő is mondani valamit –, sokkal jobb, ha ebben a fázisban te nem szólsz bele. Várd meg, amíg

szerzünk neked egy ügyvédet! Maradj nyugton, szívem, bízd rám ezeket a dolgokat! Tudod, hogy sokkal több tapasztalatom van az ilyesmiben, mint neked. Na, hol is tartottam? Ja, igen, amikor láttuk, hogy a lány meghalt, az uram előhozta a talicskáját a kerti fészerből, és rátette a holttestet, hogy megszabaduljon tőle. Míg ő ezzel foglalkozott, én kitakarítottam a konyhát, mondhatom, nagy szerencse, hogy tavaly lerakattam azt az új padlócsempét. Igazán csak ajánlani tudom. Az ember csak végighúz rajta egy vizes ruhát, és máris olyan, mint az új. Ja igen, és a lány táskáját meg elégettem a kazánban. Természetesen nem néztem meg, mi van benne. Lehetnek hibáim, de a közönséges kíváncsiság nem tartozik közéjük. Tehát akkor – Mrs. Esmond Gough kecsesen fölemelkedett –, azt hiszem, ezzel megvolnánk. Nagyon méltányolnám, ha a dolog hivatalos részével minél hamarabb végeznénk. Holnap különösen nehéz napom lesz. Fel kell mennem Londonba, beszélni a nyomdával, este pedig Wappingban prédikálok. – Rámosolygott a hallgatóságára; Dover kivételével valamennyien szintén felálltak. – Mellesleg, uraim... ismernek önök a Scotland Yardon olyan valakit, akire a tüntetések és a felvonulások tartoznak?

Dover és MacGregor követte Gough-ékat, akikre odakint két rendőrautó várakozott. Férjnek és feleségnek külön kellett megtennie az utat, és Mrs. Esmond Gough máris a legnagyobb komolysággal magyarázott valamit az egykedvű rendőrnőnek, aki a kísérője volt. Dover óvatosan kacsázott le a lépcsőn.

– Jókora megrázkódtatás lesz a nőnek, amikor rájön, hogy benn fogják tartani a dutyiban.

MacGregor egyetértett.

– Aligha tudja még, hogy gyilkosságban való bűnrészességgel fogják vádolni. – Segített Dovernek megküzdenni az utolsó két lépcsővel. – Mr. Kincardine nappalijában látta azt a fényképet, ugye, uram?

– Úgy van! – Dover megragadta MacGregor karját, és szorosan kapaszkodott belé, amíg lefelé mentek a felhajtón, mert nagy volt a sötétség, amióta a rendőrautók a fényszóróikkal elpöfögtek. – Tudja, ennek a nőnek nagyon jellegzetes arca van. Húsz év nem sokat változtatott rajta. Rögtön tudtam, amint megláttam, hogy csak ő lehet a gyilkos.

– Hát – MacGregor a pontosság kedvéért nem hagyhatta ki ezt a megjegyzést, úgy tűnik, a tulajdonképpeni gyilkos Gough tábornok.

Dover nagylelkű kedvében volt.

– Hát nem megmondtam már az elején? – kérdezte boldogan. A legelején megmondtam, hogy ez a mi emberünk! – Önelégülten mosolygott a sötétben, miközben tovább bicegett. – Talán dicsekvésnek hangzik, fiacskám, de elhiheti: valahogy jó orrom van ezekhez a dolgokhoz!

Kiadta az Európa Könyvkiadó
A kiadásért az Európa Könyvkiadó igazgatója felel
Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem
Nyomta az Alföldi Nyomda
A nyomdai rendelés törzsszáma: 6721-66-14-2
Készült Debrecenben, 1983-ban

FEKETE KÖNYVEK

Felelős szerkesztő: Várady Szabolcs
A szöveghűséget Zachár Zsófia ellenőrizte
A fedéldrész Szabó Árpád munkája
Műszaki szerkesztő: Liener Katalin
Műszaki vezető: Szegleth Károly
Készült 11,9 (A/5) ív terjedelemben
EU-d-8384
ISBN 963 07 3201 7